

Chú Rể Của Ác Ma

Contents

Chú Rể Của Ác Ma	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	32
7. Chương 7	36
8. Chương 8	46

Chú Rể Của Ác Ma

Giới thiệu

Thượng Quan Mị là đầu não của tập đoàn Tuyệt Thế ,là nữ nhân thần bí nhất trong tổ chức Nàng là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-re-cua-ac-ma>

1. Chương 1

Um tùm hoa và cây cảnh,được cắt tỉa tinh tế từng vòm tạo thành một ngọn mê cung .Mê cung rộng lớn nhưng đường đi rất nhỏ và phiền phức.người bình thường đi vào nhất định là sẽ bị lạc đường.

Một thiếu niên đi vào trong mê cung,chân mày nhíu lại,làm cho khuôn mặt phủ một tầng nhăn nhó.Trên khuôn mặt lai Á-Âu,nổi bật là đôi lông mày rậm rạp,đôi mắt thâm thúy màu lam,làm cho hắn cực kỳ tuần tú,đủ để mê đảo bất kỳ nữ nhân nào.

“Đi ra ngoài” hắn đi vào trong mê cung,trầm giọng nói.

Bốn phía không có động tĩnh,lá cây khô chao nghiêng theo gió rụng trên vai hắn

Đôi lông mày đen nhú lại,màu lam quang chuyển động,lóe lên tựa hột xoàn thượng hạng.Chỉ có ít người biết được đây là điềm báo rằng hần thật sự đang rất tức giận

“Đi ra ngoài” Hần đi vào trong mê cung,trầm giọng nói

Vẫn không có phản ứng.Hai mắt nhú lại ,hần quay đầu lại

Phút chốc,bên trong cây cỏ hiện ra một đôi tay nhỏ bé,kéo lấy ống quần hần .Tiếp theo một cô bé chừng sáu tuổi leo ra khỏi tường cây cỏ.Người và đầu đầy lá khô rụng,dường như đã trốn ở chỗ này rất lâu rồi.

“Ô,ô không nên đi sao?” Nàng khóc thút thít ,khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng như ngọc ,vì khóc mà trở nên đỏ rục,hai tay kéo tới rất chặt.

Thần sắc nghiêm túc bị nước mắt của nàng làm ềm ra.Hần mím chặt môi,ôm lấy cô bé hướng mê cung đi ra ngoài.

“Tại sao muốn đi trốn ?”

“Ta muốn người đi tìm ta”.nàng ô ô khóc,tay nhỏ bé ôm lấy hần.Mỗi lần chơi trốn tìm,chỉ có hần mới tìm thấy nàng.Hôm nay nàng tìm được

một chỗ kín đáo hơn một chút,muốn cho hần thật lâu mới tìm ra được nàng.Cố ý trì hoãn thời gian hai người chia tay.

Hôm nay ,hần sẽ rời đi,người muốn nuôi dưỡng hần đang đợi trong đại sảnh,chờ dẫn hần rời đi.

Càng nghĩ càng không nổi,mắt của nàng khóc đến nổi sưng đỏ,nước mắt cứ trào ra.

“Đừng khóc” hần cúi đầu ôn nhu lau khô nước mắt của nàng.

“Ta không cần” nàng ô ô kkhóc nức nở,nước mắt mờ lung.

“Đừng khóc,ta sẽ trở lại”

Nàng động đậy thân thể,hai tay ôm lấy mặt của hần,nhìn chăm chú vào đôi mắt màu lam của hần.

“Có thật không?” nàng nhỏ giọng hỏi.

Hần không nói gì,chỉ trầm mặc nhìn nàng.Ánh mắt màu lam giống như muốn in dấu vào trong lòng nàng.

Ô,ô hần nhất định là đang gạt nàng,có mấy người bạn lúc trước rời đi cũng chưa từng có ai quay trở lại cả.

Nếu không được trao thân phận về sau,hần nhất định sẽ quên hết thấy mọi người,sẽ quên nàng.

“Người đã đáp ứng làm chú rể của ta”.Nàng ủy khuất nói,càng đến gần đại sảnh,hai tay nàng càng ôm chặt lấy hần.

“Đó là người ăn gian,ép buộc ta đáp ứng người”. Hần nhàn nhạt nhìn nàng một cái

Vì “bức hôn” nàng đứng ở trên lầu cao,tuyên bố muốn nhảy xuống,uy hiếp hần gạt đầu.Tuổi vẫn còn nhỏ mà nàng đã hiểu được,để đạt được mục đích,không thừa thủ đoạn nào

“Không biết,không biết,đáp ứng chính là đáp ứng”.Hừ nếu hần không thừa nhận ,thì nàng nhất định sẽ không buông tay.Hần trầm mặc,không muốn tranh cãi.

Nhận được sự ngằm đồng ý,nàng lấy tay lau nước mắt.Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kiên quyết

“Như vậy tới ngõ tay đi,nếu như người không trở lại,ta liền đi tìm người, muốn người làm chú rể của ta”.

Cũng không cần biết hần có nguyện ý hay không,nàng dụng tâm cùng hần ngoắc ngoắc tay,ngón tay út ở trong tay hần ngoắc ngoắc quá chặt chẽ.

Tiếp theo nàng rất nhanh hôn lên hần,đôi môi đỏ mọng in tại môi mỏng của hần ,lại còn hôn chùn chụt mấy cái ,ước định có hiệu lực.

Nụ hôn đầu ngây ngô hòa lẫn nước mắt có chút mặn mặn.Coi như trong khoảng thời gian dài chia xa,cũng không làm ảnh hưởng đến quyết tâm của nàng,tâm tư nhỏ bé đã quyết định không lấy ai ngoài hần.

Nhớ được rằng nàng là cô dâu của hắn,sẽ chờ đợi hắn tới cưới nàng.

Nhớ được rằng,ngàn vạn lần phải nhớ ,không được quên lời hứa hẹn ngày hôm nay.

Nhớ được rằng...

Ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào cửa sổ ,hắt vào trong phòng những tia nắng ấm áp.Chiếu vào thân hình mềm yếu của nữ nhân xinh đẹp,đang nằm trên giường bệnh.

Tóc đen bóng mượt xõa trên giường bệnh,da trắng như tuyết,môi đỏ mọng đầy đặn như cánh hoa ,lông mi dài nhắm chặt trên khuôn mặt phần hồng không tỳ vết.

Hô hấp của nàng vững vàng,vẫn hôn mê bất tỉnh,giống như một nàng công chúa đang ngủ say ,chờ đợi hoàng tử đến dùng nụ hôn để đánh thức.

Trên trán trơn bóng có một chỗ vết thương đã được băng bó cẩn thận.

Cửa bị đẩy ra,người đi từ bên ngoài vào trong phòng không một tiếng động.

“Chủ nhân” hắn đi đến gần giường bệnh cung kính kêu.

Ở góc mặt trời không chiếu tới,một người đàn ông yên lặng ngồi. Thân hình hắn cao lớn,một thân áo đen,ngũ quan trong không gian nửa sáng ,nửa tối không nhìn rõ nét.Con người màu xanh lam, ánh mắt sắc bén,trông thật thần bí mà cũng thật nguy hiểm. Có thể làm cho kẻ địch run rẩy ,nhưng lòng nữ nhân lại nhảy múa.

“Bác sĩ nói sao?” Hắc Kiệt Khắc mở miệng hỏi,ánh mắt lạnh băng.

“Trên trán bị thương ,còn thân thể không có gì đáng lo ngại. Nhưng vì bị vật cứng đánh vào đầu bị thương,có thể dẫn đến não bị chấn động nho nhỏ,phải đợi sau khi tỉnh lại mới có thể xác định được là có để lại biến chứng hay không “Lý Ân cẩn thận báo cáo, nhìn thấy chủ nhân đang vươn tay vuốt tóc cô gái.

Hắn nhíu mày,vội vàng cúi đầu xuống.

Thật khó có thể tin được,đi theo Hắc Kiệt Khắc mấy năm,chưa từng thấy qua chủ nhân lãnh khốc như băng lại đối với người nào có cử chỉ thân mật như thế.

Tầm mắt di chuyển đến người nằm trên giường bệnh,Lý Ân hơi sững sốt,có chút ngây người.

“Nhìn cái gì?” thanh âm trầm thấp ,bên trong nghe không ra một chút cảm xúc gì,làm cho người nghe không khỏi run rẩy.

Lý Ân đỏ mặt,vội vàng hạ giọng:”Vị tiểu thư này-rất ,rất đẹp.”

Hắn không dám nhìn né nữa chỉ sợ con người khó giữ được.

Không biết tại vì sao hắn luôn cảm thấy chủ nhân đối với vị mỹ nữ này,thái độ có gì đó không đúng lắm.Mặc dù ánh mắt màu xanh lam vẫn là vừa lãnh khốc,và lạnh lùng,nhưng vẫn có chút gì đó khác lạ.Làm cho hắn là cận vệ ,kiêm người hầu rõ ràng nhìn ra được.

Hắc Kiệt Khắc cho dù lãnh khốc,thì cũng vẫn chỉ là nam nhân bình thường.Nhìn thấy mỹ nhân như thế này mà không động tâm, thì nhất định là thái giám (=!=).Song từ những sự việc mà mọi người nối tiếp nhau chủ động đưa nữ nhân tới tận cửa,thì xem ra về “phương diện kia” chủ nhân khẳng định là không có vấn đề (Ngọc Nhi:có ta chết liền

).

“Thật sự thấy nàng rất đẹp”động tác quần tròn lộn tóc chợt dừng lại.

Lý Ân thở phào nhẹ nhõm,hai bên khóe miệng nhếch lên,lộ ra nụ cười,thấp giọng nói:

“Cũng khó trách ngài trong lúc đó xuất thủ cứu về nữ nhân không rõ lai lịch,nàng xinh đẹp đến động lòng người,nếu là ta,ta cũng không lẽ nhìn thấy nàng bị đánh trọng thương,hoặc bị đè chết”.

Tầm mắt sắc bén nhanh chóng quét tới,hắn thở dốc vì sợ hãi, nhanh chóng cầm mồm.

Hồng bét ,chủ nhân đầu có thích hấn nói nhiều đầu!

Lý Ân đổ mồ hôi lạnh,hướng cửa bước đi mấy bước,theo thói quen chuẩn bị chạy trốn (Ngọc Nhi:chết cười với anh này mất thôi

)

Mỹ nhân trên giường có động tĩnh,đôi môi đỏ mọng khẽ mở,phát ra tiếng rên rĩ.Vết thương trên trán rất đau,nàng hơi khó chịu, định nghĩ đưa tay chạm thử.

Một bàn tay trái thon dài giơ lên,nhưng ngay sau đó bị ngăn chặn lại .Hắc Kiệt Khắc dùng lực nhẹ,không có làm đau nàng,nhưng cũng đủ không để cho nàng cử động được.

“Dừng tay” âm thanh trầm thấp ,đầy quyền uy.

Một tiếng ngăn cản làm cho nàng tỉnh lại.

Lông mi thật dài khẽ rung,tiếp đó chậm rãi mở ra ,đôi mắt trong suốt có chút mịt mù,ngơ ngác nhìn nam nhân bên cạnh giường.

Nàng nằm ở trên giường không thể động dậy được,Hắc Kiệt Khắc dùng một cánh tay khắc chế nàng không được cử động.

“A,tỉnh rồi sao?” Lý Ân nghĩ nhìn thăm dò,lại bị một ánh mắt lạnh như băng quét tới, làm người hấn đông cứng thành tượng đá.

“Ách ,ta đi tìm bác sĩ” hấn nhanh chóng chạy ra khỏi phòng bệnh, không dám ở lại lâu (Ngọc Nhi:khổ thân anh này quá

)

Cô gái trên giường ngồi dậy,hơi cử động một chút ,dường như rất khó chịu,liền rên rĩ.Nàng đang cầm cổ,cần thận vuốt vuốt băng vải, dường như nàng không còn nhớ vì sao mình lại bị thương phải nhập viện .

“Người là ai?” nàng nhẹ chớp mắt.

“Còn đau không ?” Hắc Kiệt Khắc không trả lời ,hỏi ngược lại,có vẻ chẳng ăn nhập gì với câu hỏi của nàng.

Nàng khẽ gật đầu ,chỉ sợ cử động mạnh quá sẽ có hại,có khi còn dẫn đến nghiêm trọng nhưc đầu.

“Ta bị làm sao ?” ngón tay nàng trắng mịn,bất an nắm vạt áo. Dưới ánh nhìn sắc bén của nam nhân kia,mặt bất giác vì e lệ mà đỏ lên.

“Người là trong lúc hỗn loạn bị liên lụy” Hắc Kiệt Khắc lời nói ít mà mang nhiều ý.Tầm mắt không có dịch chuyển khỏi nàng.Sau khi nàng tỉnh lại ,mới thấy nàng đẹp đến kinh người,phong thái thuần thục,nội tâm nhu nhược,bộ dạng diễm đạm đáng yêu.Nam nhân nào nhìn qua cũng chỉ muốn bảo hộ,nguyện ý đánh cược cả tính mạng để bảo vệ nàng.Từ trước đến nay hấn chưa từng thấy qua nữ nhân nào lại có vẻ mỹ lệ mê hoặc lòng người như vậy .

“Người là bác sĩ ?” nàng khẽ hỏi hấn

Hắc Kiệt Khắc lắc đầu,đứng dậy,thân hình cao lớn làm cho bên trong phòng trở lên chật hẹp.

“Như vậy là người đã cứu ta phải không ?” nàng ngược nhìn hấn ,nhìn chăm chú vào cặp mắt thâm thúy kia,giống như là bị mê hoặc.

Mỗi lần nhìn hấn ,mặt của nàng sẽ nóng bừng,làm cho nàng vì lộ vẻ e lệ mà mặt trắng hồng lên.

“Ta cũng chỉ vừa may giúp người thôi “ hấn nhàn nhạt nói,đứng dậy đi về phía ngoài cửa.Hấn ở lại bệnh viện ,chẳng qua là muốn xác định nàng có việc gì không mà thôi.

Nguy hiểm ở khắp mọi nơi,không có ít người mong có được tính mạng của hấn,lưu lại một nữ nhân không rõ lai lịch,đã vượt qua nguyên tắc an toàn của hấn.

Nếu không phải bị bức cho không thể nhịn được nữa,hấn thật sự không muốn trở về Đài Loan.Dù sao “Tuyệt Thế” cũng là tập đoàn đầu giá của Châu Á đặt tổng bộ ở Đài Loan.Mà nữ nhân chỉ huy nơi này lại làm cho

người ta tức đến nghiêng rằng ,nghiến lợi.Nhớ tới người đàn bà kia,trong nháy mắt con người màu lam bốn phía lóe ra hàn quang .

Nhìn thấy Hắc Kiệt Khắc xoay người,nàng không để ý đau đớn, chạy xuống giường,ngay cả giày cũng quên mang.

“Người muốn đi ? ừm,người...ta...ta...ta....” Ta hồi lâu ,nàng càng nói càng lo lắng,nhưng không biết phải nói như thế nào.

“Tại sao ?” hần quay đầu lại,mày rậm nhứ chặt,vẻ mặt càng thêm lạnh lùng

Nàng cúi đầu,lộ ra chiếc cổ trắng ngần,cũng không nhúc nhích, một hồi sau mới ngẩng đầu lên,mắt đã ngập tràn nước mắt,ai nhìn thấy bộ dáng nàng như thế ,tâm không khỏi nhói đau.

“Ta cái gì cũng không nhớ rõ “ đôi môi đỏ mọng cắn chặt,mi nhứ nhẹ,nước mắt như cơn mưa nhỏ rơi không ngừng.

“Tên của ta,cha mẹ ta,bạn bè ta...ta...ta...cũng....” Càng nói càng khóc nức nở.

Chân mày đen nhứ lại,ánh mắt bén nhọn nhìn không ra một nửa tâm tình nào

Mất trí nhớ ?

“Người còn nhớ rõ cái gì không ?” Hắc Kiệt Khắc giọng nói không kiên nhẫn,không nghĩ tới thấy nàng nói mất trí nhớ,hần lại mềm lòng,không thể không quan tâm nàng.

Hần bây giờ không cần nhất chính là sự mềm yếu.

“Ta nhớ được người trong lúc hỗn loạn cứu ta ” nàng nhẹ nói,kéo lấy y phục của hần,hai tay nắm thật chặt,chỉ sợ là hần bỏ đi.

Thanh âm ,bộ dáng của nàng trông thật đáng thương,lời nói cũng rất vô hại ,nói rõ muốn hần giúp đỡ.

Nếu hần thời khắc này mà buông tay,khẳng định sẽ bị chỉ trích là vô tâm.

Chẳng qua là bây giờ Hắc Kiệt Khắc vẫn cho là tâm tình của nàng chẳng liên quan gì đến hần.Mặc kệ người bên cạnh say sưa nói chuyện,hần vẫn vô tâm ,và lạnh lùng.

Ở ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân,Lý Ân hiệu suất làm việc thật kinh người,đã đưa bác sĩ đến đây.Đẩy cửa bước vào,cảnh tượng trước mắt làm cho hần mở to mắt.

Hắc Kiệt Khắc vẻ mặt lãnh khốc,mà thiếu nữ đẹp như thiên tiên thì nước mắt rùng rùng,đang dùng nước mắt của mình giúp chủ nhân giặt quần áo (

) .

“Ách ,tại sao ?” hần mới đi có một lát,mà chủ nhân của hần đã làm ỹ nhân khóc sao?

“Nàng bị mất trí nhớ “ Hắc Kiệt Khắc lạnh lùng khê gạt tay nhỏ bé của nàng ra,đứng dậy.Sự ôn nhu mới lúc nàng hôn mê đã bay mất không còn dấu vết gì.

Mất đi chỗ chống đỡ ,nàng không kịp đề phòng ngã xuống đất,tuy không bị đau nhưng mày liễu khê nhứ lại.

“Ai,a ! Ngã có đau không ?” Lý Ân vội vàng đỡ nàng dậy,xác định là nàng té không bị thương gì.

”Thiệt là không lương tâm mà ,làm sao lại có thể để cho tiểu thư bị ngã như vậy ?” Hần lăm lăm

Nhìn lên thấy đôi mắt ủy khuất của nàng,tim của hần tựa như mềm nhũn ra.

“Cám ơn !” nàng nhẹ giọng nói,mắt lệ quang, khê mỉm cười.

“Không ,không nên khách khí “ Lý Ân tâm như hoa nở,mừng rỡ thiếu chút nữa thì té xỉu (Ngọc Nhi:Mới thể mà đã muốn té xỉu,*chắc chắc* chỉ có Kiệt Khắc của ta là tâm vẫn vững vàng

).

Bác sĩ đi tới ,lấy đèn pin nhỏ cầm tay,ngó nhìn con người của nàng,hỏi thăm một vài vấn đề.Sau nhìn nàng ngẩn người,chỉ thiếu chút xíu là chưa chảy nước miếng.

“Uy,tĩnh! Nàng bị làm sao ?” Lý Ân cảm thấy bất mãn,đáp bác sĩ một cước.

Bác sĩ như từ trong mộng tỉnh lại,vội vàng nuốt xuống một ngụm nước miếng đang trực trào ra.Thay đổi vẻ mặt,cứu vãn hình tượng bác sĩ chuyên nghiệp .

“Ách ! cái này có rất nhiều nguyên nhân dẫn đến bị mất trí nhớ,có thể là do quá kinh sợ,cũng có thể là bị đung vào vật cứng ,làm cho não bị tổn thương,dẫn đến mất trí nhớ”.

“Không sao,có thể không phải là do lão bộ bị tổn thương ?” Lý Ân nhú mày,vỗ vỗ vai nàng an ủi.

Nhiều đáng thương a,không lý do gì bị cuốn vào vụ lộn xộn,trên trán lại bị nhiều vết thương.Lúc này ngay cả trí nhớ cũng bị mất .Hừ nói đi cũng phải nói lại,cũng là do tập đoàn đấu giá “Tuyệt Thế” gây họa.Hắn có thể hướng chủ nhân bắt cái tập đoàn chết tiệt kia bắt đền không.Chính là không thể!

“Loại thương tổn ở đầu này rất khó nói,ta lúc trước có nói qua ,nếu não bị chấn thương nhỏ cũng có thể để lại hậu quả mất trí nhớ.”

“Đến khi nào thì có thể khôi phục được trí nhớ ?”.Âm thanh mạnh mẽ trong góc phòng truyền đến,hỏi vào vấn đề trọng tâm nhất.

“Rất khó nói,có thể một tuần lễ ,hoặc cũng có thể là nhiều năm”. Bác sĩ cũng không thể xác định rõ được.

Hắc Kiệt Khắc ánh mắt lạnh băng ,bỏ đi ra ngoài,dùng hành động chứng tỏ việc này không liên quan gì đến mình.

“Chủ nhân !” Lý Ân vội vàng nói.

“Ta không muốn đem một con chó nhỏ bị vứt bỏ về nhà” thỉnh cầu của hắn bị bác bỏ.

“Nàng không phải là con chó nhỏ” Lý Ân kháng nghị ,vắt hết óc muốn vì nàng cầu tình.

“Trên người nàng có giấy tờ tùy thân gì không ?” hắn quay đầu hỏi bác sĩ.

“Không có “ bác sĩ lắc đầu ,mặt lộ vẻ kinh ngạc,lúc này mới phát hiện ra nữ nhân này căn bản không có quan hệ gì với đám người này .

Trước đây mấy giờ,Hắc Kiệt Khắc ôm nữ nhân đang hôn mê bất tỉnh này xuất hiện ở cửa phòng cấp cứu.Bề ngoài đẹp trai tuấn tú, khí chất thần bí đầy nguy hiểm , làm cho biết bao nhiêu nữ bệnh nhân phải cầm lấy cột dây truyền dịch chạy tới nhìn lên.Người nào người nấy nước miếng chảy ròng ròng ,khiến cho phòng cấp cứu xôn xao cả lên. (Ngọc Nhi:khiếp gì cứ như là đang được chiêm ngưỡng thần tượng ngoài đời thật vậy).

Bao quanh hắn là những vệ sĩ cao lớn mặt không có cảm xúc gì, chỉ kém là chưa có khẩu súng rút ra mà thôi. Hắn ra lệnh cho bác sĩ lập tức nhanh chóng cứu nữ nhân này tỉnh lại.

Bệnh viện nhanh chóng cung cấp phòng bệnh cao cấp nhất,một mực cung kính cùng khoản đãi đám người kia. Bên cạnh đó lập tức phong tỏa mọi tin tức,chỉ sợ xảy ra một sơ xuất nhỏ,sẽ chọc giận đám người thần bí này.Đến lúc đó không khéo làm cho bệnh viện số người tử vong sẽ tăng vọt.

Mọi người bàn luận rối rít,suy đoán quan hệ giữa hai người nam ,và nữ kia hẳn là rất thân thiết.

Hôm nay chân tướng đã rõ ràng,nữ nhân này bị liên lụy trong một vụ hỗn loạn dẫn đến bị thương.Được đưa đến bệnh viện chuẩn trị .Không giống như suy đoán của các nữ y tá mê ngôn tình tiểu thuyết nói là nam nhân này rất nâng niu,chân trọng người yêu trong lòng bàn tay mình (Ngọc Nhi: ta cũng mê ngôn tình tiểu thuyết a~ *mất long lanh *)

Chẳng qua thật là kỳ quái,bất luận nhìn như thế nào cũng không thấy nam nhân lãnh khốc trước mắt này có nửa điểm giống như một người yêu thương nữ nhân a ~ (Ngọc Nhi; aiz...z mê ngôn tình tiểu thuyết,nhìn thấy sự việc như thế này,ai mà chả liên tưởng mơ mộng *chống cằm mắt mơ màng *).

Hai chủ tớ giằng co không ai chịu ai,Lý Ân mồ hôi lạnh đổ ròng ròng,mắt thấy mình sẽ bị chịu thua.

Nàng trầm mặc không nói gì,đôi mắt trong suốt nhìn hai nam nhân tranh cãi.

“Người muốn bỏ lại ta sao ?” nàng nhỏ nhẹ hỏi,bộ dáng thật đáng thương.

“Đúng !” hần trả lời chắc như đinh đóng cột.

Bàn tay nhỏ bé sau quần trắng khê nắm chặt,tròng mắt được che dấu dưới hàng lông mi dài,bởi vì tức giận mà lóe lên.Vẻ mặt nguy trang hoàn mỹ lúc này bỗng xuất hiện một tia tỳ vết nào đó.

Nam nhân này chẳng lẽ lại máu lạnh như vậy sao,hần không một chút nào biết thương hoa tiếc ngọc sao ?.

Không được ,nàng phải nắm chặt cơ hội này,dùng hết mọi cách để ép buộc hần,tuyệt đối không thể để cho hần bỏ rơi mình.Nếu không công sức bỏ trí nhiều năm lại như ba năm kiếm củi,chỉ trong vòng một giờ đã bị đốt hết (như là công dã tràng ý ^^).

Nàng hít sâu một hơi,giống như lấy hết dũng khí,đi đến ôm lấy cánh tay của Hắc Kiệt Khắc,không chịu buông tay.

“Buông tay!” hần lạnh lùng nói,vẻ mặt ngoan tuyệt có thể nói anh hùng phiêu bạt giang hồ cũng không sánh kịp.Có thể làm cho bất kì nam nhân trưởng thành nào nhìn thấy cũng bị dọa cho sợ đến ngã bất tỉnh .

Hết lần này đến lần khác ,ánh mắt lạnh lùng của hần cũng không thể hù dọa được nàng,cánh tay nhỏ bé vẫn ôm thật chặt hần.

“Van cầu người !” nàng dùng vẻ mặt bất lực,yếu đuối nhất nhìn hần,chỉ kém là chưa ôm chân của hần để van cầu,cầu xin hần không đuổi nàng đi

“Buông tay!” lần này thanh âm trầm thấp đã mang theo một chút không kiên nhẫn .Mắt to tròn đầy lệ quang,nước mắt trong suốt một lần nữa trào ra! Nước mắt không ngừng rơi xuống,không nói gì nhưng lên án hần khi dễ người yếu.

“Chủ nhân,chủ nhân,ngài lỡ nhẫn tâm như vậy sao.Nàng đã mất đi trí nhớ,trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể tìm được chỗ nào mà đi a!” Lý Ân không nỡ nhìn thấy mỹ nhân rơi lệ,đã đi ra ngoài rồi lại quay trở lại.

“Nàng cùng ta không liên quan.”

“Chủ nhân ,nàng thật giống như chú chim non khi mới sinh ra ,non nớt sẽ đem sinh vật đầu tiên mà nó nhìn thấy là mẹ nó.Người bây giờ đuổi nàng đi,thật quá tàn nhẫn mà!” Lý Ân viện ra một cái cớ nghe thật hoang đường ,tận lực khuyên nhủ chủ nhân.Việc cứu người chẳng lẽ cũng sẽ không động được đến tâm của hần sao ?

Hắc Kiệt Khắc sẽ không vô tình như vậy,chẳng lẽ không muốn đem tiểu mỹ nhân này theo sao?

“Ta không có đem hần trở thành mẹ ta (nguyên gốc là:mẹ mẹ ^^)” nàng lau nước mắt ,nhỏ giọng kháng nghị.

“Ta biết là người không có,chẳng qua là đang tìm cách giúp người thôi !” Lý Ân nhẹ giọng nói,sau đó quay đầu,trần đầy hi vọng nhìn về phía Hắc Kiệt Khắc.Chẳng qua là khi nhìn thoáng qua,tìm hần chột mắt đi một nửa hi vọng.

Ai da tình huống này thật là không lạc quan,vẻ mặt của chủ nhân nhìn rất khó coi!

Bên trong phòng trần ngập không khí căng thẳng,bác sĩ lựa chọn cách mau chóng rời khỏi hiện trường,tránh gặp tai bay vạ gió .Hần thối lui khỏi phòng bệnh,tiện tay đóng cửa phòng,nhưng mới đi được mấy bước chợt dừng lại

“Di! Người là ai?” bác sĩ ngăn chặn ở trước cửa ,nhìn nam nhân xa lạ mặc áo blue trắng.

“Ta là bác sĩ kiểm tra phòng “người nọ trả lời,thần sắc đờ đẫn.

“Kiểm tra phòng,ta còn chưa thấy qua người a! Ta chính là bác sĩ phụ trách phòng bệnh này,không cần người khác quản lý nha.”.

Bác sĩ nghĩ chẳng lẽ đây là bệnh nhân ,lợi dụng giờ nghỉ ngơi ,vào phòng nghỉ lấy trộm áo của bác sĩ mặc vào để tới chỗ này lên nhìn trộm mỹ nhân sao?

Đối phương thần sắc lạnh hơn,khoẻ miệng nhếch lên một cái,lộ ra nụ cười làm cho người ta không rét mà cảm thấy lạnh run,tay phải hất cho vào trong túi áo tìm kiếm.

Phía sau cửa truyền đến một âm thanh rất nhỏ,đủ để cho Hắc Kiệt Khắc trong nháy mắt toàn thân cứng đờ.Thân hình hắn chợt động ,ôm eo nhỏ của nàng phi thân vào một góc trong phòng bệnh.Lý Ân về mặt cũng khẩn trương ,nhanh chóng rút ra vũ khí tùy thân.

Hai người biết rõ các loại vũ khí,dễ dàng nghe ra thanh âm kia là của súng giảm thanh.Không còn nghi ngờ gì nữa,vị bác sĩ kia khẳng định là lành ít dữ nhiều (Ngọc Nhi: khổ thân anh bác sĩ,tránh vỏ dưa ,gặp vỏ dưa).

Cửa bị đá tung,một nam nhân về mặt hung ác, mặc một thân y phục bác sĩ,tay đang nắm chặt khẩu súng xông vào bên trong phòng bệnh tìm kiếm con mồi.

“Hắc hắc,thông tin quả thật không sai,người quả thật đúng là đang ở chỗ này” nam nhân nói,còn nở ra nụ cười tham lam,dường như đang nghĩ đến món tiền thưởng khổng lồ, đang bay loạn đầy trời mà hắn sắp nhận được.

Hắc Kiệt Khắc là đầu não của Lạc Nhĩ Tư,rất lợi hại,hành tung bí ẩn,quanh năm phiêu bạt.Giá trị của hắn phải được tính với vài tòa núi vàng,núi bạc.Có thể biết được tin tức của Hắc Kiệt Khắc,quả thực giống như được ông già Noen thật sự đến trao tận tay món quà,quả là may mắn.Nếu có thể còn giết được Hắc Kiệt Khắc ,như vậy với số tiền thưởng ,thì nửa đời sau cũng đủ để sống mà không phải lo nghĩ gì! (Ngọc Nhi:ở đó mà mơ mộng ,chết đến nơi rồi còn không biết,sát thủ*liếc mắt*,Ngọc Nhi:dạ anh cứ mơ đi em không làm phiền nữa ạ *chuồn thẳng*).

“Người không muốn sống nữa sao hả con rùa ngu ngốc kia,dám động thủ với cả chủ nhân của ta ?” Lý Ân quát lên,lắc mình che ở trước mặt Hắc Kiệt Khắc,mắt trừng trừng nhìn đối phương.

Hắn đang dùng hết sức lực để khuyên chủ nhân đem tiểu mỹ nhân này theo,kẻ này không biết từ đâu đột nhiên chạy vào,làm gián đoạn câu chuyện ,thật là chướng mắt

“Các người cùng “Tuyệt Thế”đổi đầu,hai bên như nước với lửa không thể dung nhập.Ta bởi vì cuộc sống sau này của mình mà thay”Tuyệt Thế”ra tay diệt trừ đối thủ.Nhất định có thể nhận được một khoản tiền thưởng lớn”sát thủ cười lạnh.

Hắc Kiệt Khắc mặt lạnh như băng,mày rậm cũng không nhúc nhích ,tay trái kẹp chặt một vật thật nhanh bắn ra.Rất nhanh và mạnh mẽ bắn về hướng người phía trước,không khí được mở ra,phát ra một âm thanh chói tai.

Sát thủ lập tức kêu lên thảm thiết,súng rơi xuống nền đất,chỗ cổ tay xuất hiện một vết dài vết thương,rất dài và sâu,máu tuôn ra như suối,phun khắp mọi nơi,mùi máu tanh tràn khắp phòng dọa người.

Ở phía sau sát thủ,một lá bài dính đầy máu tươi,vững vàng cắm trên tường,phía đuôi lá bài vẫn còn đang nhẹ rung,có thể thấy lực đạo bắn ra thật kinh người . (Ngọc Nhi: ôi Kiệt Khắc của em thật là giỏi *ôm hôn* An Kỳ:*liếc mắt *dám ăn vụng đậu hũ nam nhân của ta,Ngọc Nhi:em không dám ạ!,chỉ là tỏ lòng ngưỡng mộ thôi mà *len lén chuồn khỏi hiện trường*).

Nàng hô nhỏ một tiếng,hai tay quàng qua vai ôm chặt lấy cổ hắn, người không lạnh mà run rẩy.

Bàn tay ngăm đen đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tựa vào đầu vai,không để cho nàng trực tiếp nhìn thấy cảnh máu tanh trước mắt. Trên người nàng có mùi thơm nhàn nhạt,bay vào chóp mũi hắn,mùi thơm rất nhu hòa nhưng cũng mang thêm mấy phần thần bí.

“A!” sát thủ tay nắm lấy vết thương ,quỳ rạp xuống nền đất,kêu rên thảm thiết,nước mắt ,nước mũi chảy dài trên khuôn mặt.So với vẻ mặt ngạo mạn lúc trước thật khác xa.

“Nhìn dáng vẻ như vậy chắc là gân tay bị chặt đứt rồi ?Tốt chỗ này là bệnh viện,chờ một chút ta i tìm bác sĩ đến !”Lý Ân hừ một tiếng ,đem khẩu súng dắt vào bên hông,vội vàng chạy lại phía sau Hắc Kiệt Khắc

lo lắng tiểu mỹ nhân bị làm cho sợ hãi “ Tiểu thư đừng sợ, đây chỉ là một tên tiểu tốt ,không thể gây tổn thương gì được đến chủ nhân đâu “ hắc hắc thở ra một hơi ,cuối cùng thì sự việc cũng được giải quyết.

“Người là do”Tuyệt Thế” phái tới ?” Hắc Kiệt Khắc mặt mũi âm trầm,hơi thở càng thêm lạnh lùng.

Sát thủ kêu rên khóc nức nở ,một hồi lâu sau mới mở miệng được “Không, dạ là có người tung thông tin nói ...nói...người ở đây!” .Lời còn chưa nói hết,hắn vì đau gục mặt trên đất kêu cha,gọi mẹ.

Đôi mắt màu xanh lam nhàn tình vẫn không thể hiện biểu cảm gì, làm cho hắn càng thêm kinh người.Có người hao tổn tâm sức muốn dồn hắn vào chỗ chết,chẳng những tiết lộ bộ dáng thật của hắn,thậm chí còn phải đồng đảo sát thủ đến đây,tính toán trước sau làm cho hắn phải chịu thống khổ .Đáng tiếc,sát thủ phái tới trình độ quá thấp,chẳng qua chỉ là một tên mãng phu thích bờn,đừng nói làm bị thương hắn,chỉ sợ còn không đụng được đến một góc áo của hắn.

Khóe mắt dư quang chợt lóe lên,Hắc Kiệt Khắc nhanh chóng nghiêng người.Cửa chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng người,lấy đồng bọn làm tấm chắn,thừa cơ giơ súng nhắm thẳng vào mọi người trong phòng.

“Chết tiệt,còn có đồng bọn sao?”Lý Ân mắng một tiếng ,động tác nhanh chóng, lập tức nhào về phía trước.

Phút chốc ,ở dưới chân không biết có vật gì bị cắm vào,bấp chân hắn đột nhiên đau xót,ba một tiếng,hắn quỵ gục trên mặt đất. Không còn không chế được đối phương,ngược lại người gập xuống, đầu cúi xuống dưới đất như đang hành đại lễ vậy.

Cô gái trong ngực hô nhỏ một tiếng,khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng,bỗng thấy Hắc Kiệt Khắc sang một bên.

Hắn thấp giọng nguyên rủa một tiếng,mày rậm nhú lại,đưa tay muốn giữ nàng lại.

Phút chốc lại là một tiếng súng vang lên,bên trong phòng tràn ngập mùi khói súng chưa tiêu tan.Trên đầu vai mảnh khảnh của nàng bị trúng đạn,máu chảy nhuộm đỏ áo trắng.Sắc mặt nàng trắng bệch,thân thể mềm mại loạng choạng,từ từ yếu mềm ngã xuống.

Trong giây phút nàng sắp ngã xuống mặt đất,Hắc Kiệt Khắc vươn tay ôm nàng vào lòng ,máu tươi chảy tràn ra.

“Tiểu thư!”Lý Ân vừa mới bò dậy,thân thể nữ nhân mềm mại đã được đẩy qua cho hắn.Hắn vội vàng dang hai cánh tay,vững vàng ôm lấy nàng.

“Chú ý tốt nàng !” mệnh lệnh lạnh như băng,bao trùm sát khí,ngay cả Lý Ân hai chân cũng phát run.

Chủ nhân tức giận!

“Đáng chết!” sát thủ mắt thấy phát súng thứ nhất đi lạc hướng vô ích,chỉ làm bị thương nữ nhân.Vội vã muốn thừa thắng xông lên.

Bóng đen trong phòng chợt lóe,tốc độ di chuyển nhanh không thể tưởng tượng được,tựa như bóng quỷ mị,mang theo khuôn mặt lạnh như băng tràn đầy sát khí, đột nhiên nhảy vọt tới trước mặt hắn.

Sát thủ bị dọa cho ngây người,hai chân liêu mạng run rẩy.hắn không thể nghĩ được rằng trên đời này lại có người mang vẻ mặt đáng sợ như vậy.

Nữ nhân kia rất trọng yếu sao ? Chẳng qua là mới chỉ đã thương nàng,tại sao Hắc Kiệt Khắc vẻ mặt lại tức giận thế kia.

Hắc Kiệt Khắc khóe miệng nhếch lên,tạo thành nụ cười dữ tợn. Hắn dùng một tay rút từ eo lưng ra một chiếc roi dài.Tay vung roi mềm mại bên bi lên không trung,phần đuôi phát ra lực đạo mạnh mẽ,so với đao kiếm còn sắc bén hơn nhiều.

Rút lên một tiếng,roi dài đánh xuống,máu thành vòi văng khắp nơi,đừng nói là súng,cổ tay cũng bị roi dài đánh gãy.

Roi dài (nguyên văn là trường tiên) như linh xà,không ngừng công kích,phút chốc quấn chặt trên cổ của sát thủ.

“Người...” người nọ ngay cả di ngôn cũng không kịp nói xong, cổ họng đã không còn phát ra được tiếng gì.

Lực ở hai cánh tay mạnh mẽ giữ một phút, khóe miệng hiện lên một nụ cười dữ tợn như dã thú.

Bên trong phòng vang lên một tiếng “Bang” thanh thúy, nhưng lại nghe như là âm thanh của xương cổ bị bẻ gãy. Sát thủ không còn nói được câu nào, sắc mặt tái xanh, đầu mềm oặt về một bên, cổ đã bị xoắn gãy.

“Tình hình không được tốt lắm phải làm sao đây!” Lý Ân thanh âm nho nhỏ.

“Đi!” Hắc Kiệt Khắc thu hồi roi dài, thần thái cuồng nộ đáng sợ biến mất, khôi phục lại vẻ lãnh khốc, đậm mạc.

Nơi đây không nên ở lâu, phía sau còn không biết bao nhiêu sát thủ đang vọt vàng kéo đến đây nữa ?

“Chủ nhân, còn nàng thì tính sao bây giờ?” Lý Ân trộm cười, trong lòng rõ ràng lúc này nhất định nắm chắc rằng, chủ nhân lãnh khốc cũng sẽ không bỏ mặc nữ nhân đang bị thương thế này.

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, một tay đè chặt vết thương rướm máu trên bả vai, không nói gì nhìn hắn. Môi đỏ mọng khê mở, nhưng không còn cầu khẩn hắn nữa. Bởi vì bị súng bắn làm bị thương, làm cho đau đớn, nước mắt trong suốt từ khóe mắt lăn xuống má hồng.

Bộ dáng này so với gào khóc còn có lực rung động hơn nhiều, cho dù tâm địa sắt đá, nhìn thấy chỉ sợ rằng cũng phải mềm lòng.

Tầm mắt bén nhọn rốt cục cũng có một chút mềm lòng.

Thương thế của nàng bị tăng thêm, hắn không có lý do nào bỏ nàng lại được nữa. Nếu người khác biết nàng cùng hắn có tiếp xúc qua, lại cho rằng nàng là nữ nhân của hắn. Đến lúc sát thủ tìm đến, khẳng định nàng sẽ bị tra tấn, chịu khổ.

Hắn không còn có sự lựa chọn nào khác. (Ngọc Nhi: *hí hí* quan tâm đến người ta thế, còn làm bộ, Hắc Kiệt Khắc *liếc mắt* Ngọc Nhi : dạ em không dám nói nữa ạ *im miệng*).

“Chủ nhân...” Lý Ân lên tiếng thúc giục, lần đầu tiên hắn thấy chủ nhân do dự.

Vài giây sau, môi mỏng mới mở, giọng nói không kiên nhẫn.

“Mang nàng theo.” Đơn giản ra lệnh một câu, sau đó thân thể to lớn xoay người rời đi.

Lý Ân thở phào nhẹ nhõm, tâm tư vui vẻ, ôm lấy tiểu mỹ nhân “Người đừng sợ, hắn chính là người như vậy, vừa hung dữ vừa lãnh khốc. Bất quá người vạn lần đừng hiểu lầm, hắn tuy như vậy nhưng không phải là người xấu xa”.

Hắn thao thao nói với nàng, ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt xanh lam sắc bén, lập tức im miệng, không dám nói gì thêm.

Thôi, thôi đạt được mục đích là tốt rồi. Ô, ô chủ nhân a~ đừng trợn mắt nhìn nữa, hắn sẽ không tiếp tục nhiều chuyện nữa.

Ba người nhanh chóng rời khỏi bệnh viện, bị Lý Ân ôm vào trong ngực, nữ nhân không nói một lời nào, yên lặng trong suốt ánh mắt nhìn về Hắc Kiệt Khắc đi phía sau.

Nàng cúi đầu, tóc đen che một nửa khuôn mặt phấn hồng, che đi vẻ khác lạ trên mặt. Môi mềm mại đỏ mọng len lén nụ cười xảo trá, không người nào phát hiện ra.

2. Chương 2

Màn đêm dần buông xuống, những ngôi sao lấp lánh dần dần xuất hiện, chẳng mấy chốc đã giăng kín bầu trời đêm.

Bên cửa sổ có một nữ nhân đang đứng, thân ảnh nhỏ nhắn, ngón tay thon dài, mềm mại từ từ hạ rèm cửa sổ xuống, che khuất cả bầu trời đầy những vì tinh tú bên ngoài. Rồi quay lại nằm trên ghế salon, y phục vẫn còn dính máu, sắc mặt tái nhợt xem ra vẫn còn suy yếu lắm.

Nàng nằm trên ghế nhớ lại sau khi rời khỏi bệnh viện, Hắc Kiệt Khắc đã hết sức phòng bị cẩn thận, cũng thay đổi không ít các loại phương tiện giao thông khác nhau, và cuối cùng là đi sâu vào rừng núi. Bọn họ đi một quãng cũng khá xa chừng nửa giờ thì tới thì tới 1 ngôi nhà rất lớn.

Nàng cẩn thận quan sát, ngôi nhà này xem ra được xây dựng theo lối kiến trúc cổ chiếm diện tích bát ngát nhưng lại rất kín đáo, những viên gạch lạnh băng chìm sâu vào giấc ngủ như hòa tan vào giữa rừng núi. Xem ra đây chính là căn cứ của Hắc Kiệt Khắc ở Đài Loan. Nhiều đây thôi cũng đủ biết thân phận của hắn đặc biệt, và bí mật đến cỡ nào, nên mới chọn một nơi ở vùng ngoại ô như thế này để làm căn cứ là vì tránh tai mắt của mọi người.

Trên đường tới chỗ này Lý Ân đã vỗ ngực bảo đảm rằng sẽ giúp nàng tìm lại người nhà, vì thế hắn muốn nàng đừng lo lắng nhiều mà nên an tâm chữa trị vết thương. Ngoài ra hắn còn len lén nói cho nàng biết tên thật của chủ nhân hắn.

Thật không uống công lúc trước nàng đã liều mạng đỡ đạn giùm Hắc Kiệt Khắc, nên bây giờ coi như nàng đã chiếm được lòng tin của Lý Ân. Hắn ta hoàn toàn xem nàng là người trong nhà không chút nghi ngờ gì.

Lý Ân nói chủ nhân của hắn tên là Hắc Kiệt Khắc.

Lúc nàng nghe hắn nói chỉ gật đầu làm như đang cố gắng khắc sâu cái tên ấy vậy. Nhưng một phần tóc rũ xuống che dấu trong mắt một tia quái dị.

Đừng nói đến là tên, thậm chí ngay cả nhà cửa, thân thể lai lịch của hắn, nàng cũng nhất nhất nắm rõ trong lòng bàn tay. Cặp con ngươi màu lam kia đã sớm in sâu vào trong lòng, nàng luôn nghĩ đến hắn suốt 20 năm qua (Phong Nguyệt: 20 năm, chị quá chung tình a~, Ngọc Nhi: đúng đúng, soái ca như thế ai chả chung tình, là ta, ta cũng quyết tâm chờ đợi a~*đỏ mặt*)

Bất quá, hắn cũng là đem nàng quên sạch không còn một mống!

Đôi tay mảnh khảnh nhỏ bé siết chặt làn váy, mi mắt trong phút chốc đã nhú lại.

Đột nhiên có một tiếng nói vang lên:

“An Kỳ tiểu thư”_thì ra đó là Lý Ân

Giống như người làm ảo thuật chuyên nghiệp vậy, rất nhanh chóng bộ dáng khôn khéo của nàng lúc này lập tức biến mất, thay vào đó là bộ mặt yếu đuối kèm theo nụ cười e lệ.

– “Người gọi ta à? An Kỳ, đây là tên của ta sao?”_nàng nhìn Lý Ân hỏi

Thấy nàng hỏi như thế Lý Ân đau lòng lắc đầu.

“Ân, đây là tên chủ nhân đặt cho người, chủ nhân nói nên tìm cho người một cái tên tương đối dễ gọi.”

“An Kỳ, An Kỳ?”_nàng lẩm bẩm rồi thầm nghĩ “hắn cho là nàng mất trí nhớ thật sao?”

Bên trong đôi mắt đẹp như hiện lên một nụ cười xen lẫn vài tia xảo trá, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng vô tội thuần khiết.

Chợt có tiếng nói vang lên

“Oa, ở đâu ra mỹ nhân đẹp như vậy?”_An Kỳ quay đầu lại thì thấy một nam nhân tuổi còn rất trẻ đang đi vào phòng khách. Đi theo sau hắn là một nam một nữ. Nhìn ba người giống như là diễn viên điện ảnh, ai nấy diện mạo xinh đẹp, thân hình xuất chúng có thể sánh ngang với các người mẫu chuyên nghiệp.

Lại thêm một người đàn ông nữa cũng bị vẻ ngoài xinh đẹp của An Kỳ mê hoặc, nhìn hắn có vẻ rất thèm thuồng đến nỗi quên cả nháy mắt. An Kỳ cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới, mỹ nữ trong ba người bọn họ có ánh mắt màu lam thật là sắc bén. Thái độ không mấy thân thiện hòa đồng, đây rõ ràng là không hoan nghênh việc có nữ nhân khác bước vào căn phòng này.

“Vị tiểu thư này là do chủ nhân mang về đây!”_Lý Ân cau mày khó chịu, đứng chắn trước mặt An Kỳ, tỏ ý muốn che chở cho nàng, hắn rất muốn tống bọn người này ra khỏi phòng.

“Hắc Kiệt Khắc rốt cuộc là đã đến nơi nào mà tìm được một tiểu nữ nhân xinh đẹp như vậy?”_Anson tò mò hỏi,nhưng cả An Kỳ lẫn Lý Ân không ai nói với hắn câu nào.Hắn ở chỗ này rất nhiều ngày rồi ,nhưng vì ít tiếp xúc với bên ngoài nên nhanh chóng đâm ra buồn chán.Là do lương tâm của Hắc Kiệt Khắc phát thiện nên tìm mỹ nhân này mang về đây cho hắn giải sầu?”

“Hắn đã nói rõ ràng là không cho bất luận kẻ nào khác đặt chân đến đây tránh tiết lộ bí mật,làm sao bây giờ hắn lại tự mình phá vỡ điều cấm kỵ này chứ?”_Lôi Ti mày liễu nhăn lại,bề môi nói với giọng chanh chua.Nhưng điều quan trọng là Hắc Kiệt Khắc mang về một mỹ nhân quá mức mỹ lệ,làm cho lòng nàng thật sự ứa ra dấm chua nha~

Quá trình để theo đuổi Hắc Kiệt Khắc đã không mấy là thuận lợi.Nàng từ Châu Âu một lòng một dạ đi theo hắn sang tận Châu Á.Tổn biết bao nhiêu công sức để lấy lòng ,cộng thêm quần chật hắn không buông,nhưng ngược lại hắn không để ý gì đến những việc nàng làm,vẫn lãnh khốc xem như nàng không hề tồn tại.Hôm nay An kỳ xuất hiện,trực giác của nữ nhân làm cho nàng cảm thấy bất an, sợ rằng những kế hoạch sau này của nàng sẽ gặp nhiều trở ngại

“Lôi Ti,đừng quá so đo,có một nữ nhân xinh đẹp như vậy ở đây cũng tốt,Hắc Kiệt Khắc muốn dẫn mấy người đến đây cũng được,ta sẽ không phản đối nha~”_Thony nhún vai,mở rộng hai tay ra.

“Người cầm miệng cho ta”_Lôi Ti quát

“Ồ, nhưng điều ta nói là đúng sự.....a,a,a,!” chưa kịp nói hết câu thì Thony đã bị Lôi Ti hung hăng nhắm ngay cái miệng thịt của hắn mà néo một cái rõ mạnh

“a~..... Người ko cần phải néo ta.....!” Thony xoa xoa cái miệng,hai mắt hàm chứa sự đau đớn cùng nước mắt,vội vàng đứng sang một bên và không nói gì thêm nữa (Phong Nguyệt: chắc người gì mà nhu ngược thế ko pít)

Còn Anson thì không quan tâm gì đến phản ứng của hai người đó,vội sáp đến bên cạnh An Kỳ.

“Ai da,thật tội nghiệp thì ra là đang bị thương à!,Để cho ta xem tí nào”,dĩ nhiên là hắn không chút hiểu biết gì về y thuật,chẳng qua là hắn có chút ý đồ đen tối muốn ăn vụng ít đậu hũ của nàng mà thôi (LL:a~ sắc lang kia,NN:Kiệt Khắc của em đâu ra mà xem An Kỳ bị người ta ăn vụng đậu hũ này),đông sờ sờ ,tây mò mò thân thể của An kỳ da mịn thịt mềm(nguyên văn:trời gà không chặt).

“Uy,không cho phép người đụng vào An Kỳ tiểu thư!”_Lý Ân vội vàng kinh hô lên.định sẽ đẩy đôi tay của An “dày đặc” ra,nhằm bảo vệ quyền lợi của chủ nhân ,ở trong lòng hắn sớm đã xem An Kỳ là nữ nhân của Hắc Kiệt Khắc.

“Không tới phiên ngươi chạy tới đây ồn ào” Anson khó chịu quát Lý Ân,tất nhiên hắn làm sao có thể bỏ qua miếng mồi ngon béo bở này.

“Buông nàng ta ra”

Một thanh âm băng lãnh truyền đến,khiến ọi người trong phòng đồng thời đều cứng đờ vì bị đông lạnh bởi thanh âm đó.

Ở ngoài cửa xuất hiện một thân ảnh cao lớn,chậm rãi đi vào phòng,bước đi vững vàng nhưng khí chất bất phàm tựa như mãnh thú.Đồng thời cũng mang theo một luồng khí lạnh vào phòng,ép tới mọi người không thể thở nổi.

“Chỉ là một nữ nhân thôi mà?”,Anson cho dù có chậm hiểu đến đâu,cũng thừa sức nhận ra thái độ khác thường của Hắc Kiệt Khắc. Mặc dù không có được mỹ nữ là điều đáng tiếc, nhưng là hắn không dám đem tánh mạng của mình ra đùa giỡn,lựa chọn tốt nhất là tránh xa An kỳ ra

“Hừ,một đám không có sở trường gì,lại ăn không ngồi rồi,nếu không phải do cha của mấy người liều mạng cầu xin chủ nhân cho các người đi theo đến Đài Loan học tập ,để sau này có thể nên người,thì chủ nhân tổng cổ các người ra khỏi đây rồi a~”.Lý Ân thấp giọng lẩm bẩm,đem ba người này biến thành một đám kí sinh trùng

Anson cùng Thony là con trai của ông chủ tập đoàn đấu giá nhất nhì ở Anh quốc,nhưng hai người chỉ biết ăn chơi,tiêu hao tài sản của gia đình,cha mẹ họ không hài lòng với những việc họ làm.Nên đã cầu xin Hắc

Kiệt Khắc cho họ đi theo học hỏi. Hai người đối với đầu giá một chữ bẻ làm đôi cũng không biết, hoàn toàn không xen tay vào công việc được, chỉ có thể cả ngày ở lại căn cứ bắt ruồi bắt muỗi (kiểu như chỉ có ăn với chơi ý nhỉ)

“Nàng ta là ai? Từ đâu đến?”, Lôi Ti hậm hực hỏi mắt hạnh trừng trừng

“Trên đường nhặt được” Hắc Kiệt Khắc nhàn nhạt nói rồi đi đến bên cạnh An kỳ, cúi người thấp xuống chăm chú nhìn vết thương trên vai nàng, vết thương này là do cứu hấn mà có.

“Người đã nói là không thể tiết lộ nơi này với bất cứ ai mà?” Lôi Ti lửa giận bùng bùng.

“Người không phục, không vừa lòng chỗ nào?, An kỳ tiểu thư đã bất chấp tánh mạng đỡ viên đạn đó cho chủ nhân!” Lý Ân bênh vực lẽ phải, không ưa nhìn thấy thái độ sinh khí của Lôi Ti.

“Vậy cũng không cần đem nàng về đây a~” Lôi Ti giậm chân, ý cô chính là không muốn cho An Kỳ ở lại chỗ này.

Cho dù nữ nhân này có vì Hắc Kiệt Khắc mà bị thương, nhưng nói đến tính cách lãnh khốc của hấn cũng không thể nào để ý đến nàng nhiều như thế. Nhiều nhất là ném cho nàng vài tấm chi phiếu, coi như đó là lòng từ bi của hấn đã trả ơn cho nàng, đâu cần phải mang nàng về đây quan tâm, chăm sóc như thế? Nói toạc ra. Lý do khiến nàng sinh khí chính vì nữ nhân này quá mức xinh đẹp hơn cả nàng nữa, đôi mắt tuy có vẻ yếu đuối mà uy lực kinh người có thể khiến Hắc Kiệt Khắc phải phá lệ tiết lộ chỗ ẩn thân hấn không phải là hạng người tầm thường.

Tầm mắt màu xanh lam quét tới nhìn Lôi Ti một cái

“Ta làm việc, người không có quyền hỏi tới!” giọng nói thì vững vàng nhưng ánh mắt lạnh lùng như trời đông giá rét.

Lôi Ti cũng vừa nhận ra một luồng khí lạnh, vội lùi lại phía sau mấy bước, nàng biết rằng mình đã làm quá với thân phận hiện giờ của mình, chọc giận Hắc Kiệt Khắc. Nàng vốn xuất thân trong gia đình quý tộc, có thói quen vênh mặt, hắt hăm sai khiến người khác nhưng nói cho cùng nàng cũng là phận nữ nhi một thân yếu đuối làm sao có thể đối đầu với một nam nhân như Hắc Kiệt Khắc, nên nàng lập tức tuyên cáo đầu hàng! (Ngọc nhi: biết thân biết phận thế là tốt)

Lôi Ti cuối đầu không dám nói nữa chữ, mí mắt sụp xuống, nỗi thất vọng nhất nhất đều thể hiện rõ trên khuôn mặt cũng khá là xinh đẹp của nàng, không gì che giấu được.

Bên trong phòng một trận tĩnh mịch, khí lạnh buốt xương, Hắc Kiệt Khắc nhìn quanh ba người, xác định không có ai dị nghị điều gì, liền nghiêng đầu bảo:

“Chuẩn bị đi làm”-Hấn nói thật đơn giản

” Dạ “ _Lý Ân lập tức hiểu ngay ý của chủ nhân vội vàng đi ra ngoài chuẩn bị

Ba người kia nhìn nhau thấy tình thế không xong, nên không dám ở lại lâu, nói loạn vài câu qua loa, ba người thành 1 tiểu đoàn chạy nhanh ra khỏi phòng khách đánh chết cũng không dám quay đầu lại

Cái tiểu đoàn này chạy tốc độ cực nhanh nha, rất giống như trên móng của họ có gắn thêm mấy thanh hỏa tiễn nhiệt liệt thiêu đốt hết công suất vậy

Xem diễn biến này giờ, An Kỳ cũng nhìn ra được mọi người ở đây đối với Hắc Kiệt Khắc hết sức kiêng kỵ và không dám cư xử thất lễ

“Ta mang đến cho người phiền toái à?” _An Kỳ vẻ mặt vô tội ngẩng đầu nhìn hấn thấp giọng hỏi

Nàng cũng thừa biết 3 người kia chẳng qua là tạm thời hoãn binh, nhưng là chờ sau khi Hắc Kiệt Khắc rời khỏi đây, nhanh chóng sẽ khởi binh tiếp tục. Nhất là Lôi Ti, trước khi rời khỏi phòng cũng không quên ném cho nàng ánh mắt hung ác, như muốn lấy mạng của nàng vậy

Xem ra ở chỗ này cuộc sống của nàng sau này sẽ không nhàn chán a~, nhưng dù sao nàng cũng là người mới ở đây không nên bỏ nhiều công sức đối đầu với Hắc Kiệt Khắc, nhưng trước mắt vẫn là xử lý 3 củ khoai lang di động đó (LL: *phụt* 3 củ khoai lang di động á ví von khéo thật)

Hắn quét mắt nhìn nàng 1 cái, không nói 1 lời, tầm mắt rơi lại trên vai nàng, nhớ tới vết thương vì hắn mà có. Bàn tay to ngăm đen chạm nhẹ trên vai nàng, động tác mềm mại, nhẹ nhàng xé bỏ vai áo của nàng ra, nhìn chăm chăm vào vết thương. Nhờ được xử lý cẩn thận, vết thương rất sạch sẽ, máu cũng ngừng lại không còn chảy nữa. Cũng may là viên đạn chỉ xước qua phần da thịt bên ngoài trên bề vai chứ không sâu vào bên trong.

Nữ nhân trong ngực không chút nào phòng bị, lòng tràn đầy sự tin tưởng dựa vào hắn, cơ thể vừa mềm mại, mịn màng vừa toát ra mùi hương dễ chịu, vừa vô tình vừa ngây thơ nhưng rất hấp dẫn, so với những nữ nhân khác chỉ biết hao tâm tổn sức câu dẫn hắn thì chính An Kỳ mới là viên ngọc quý.

Cặp mắt mỹ lệ, yêu kiều thường len lén nhìn trộm hắn, ngây thơ vô tội, rồi lại giống như đang cất giấu 1 bí mật gì đó làm cho hắn khắc sâu vào tâm can thậm chí có mấy phần giống như đã từng quen biết (LL: thì 2 người wen nhau chứ gì nữa)

Do động tác xé áo lúc này đã động vào vết thương, An Kỳ khẽ rên mấy tiếng, hai mắt nhắm chặt lại đầu hơi nghiêng tựa vào bờ vai rộng rãi vững chắc của hắn bắt đầu thở gấp.

” Đau không?”

“Ân” _ đây là đau đớn thật sự, không cách nào có thể làm bộ được, nàng đau đến nỗi mồ hôi lạnh cứ thi nhau ứa ra.

“Chịu đựng”

“Nàng gạt đầu”, nhắm chặt 2 mắt lại.

Khẩu khí của hắn rất lạnh lùng, đơn giản chỉ có hai chữ nhưng cũng biểu lộ sự quan tâm của hắn đối với nàng. Lúc này đây chính nàng cảm thấy lòng mình thật ấm áp, hạnh phúc không còn cảm giác đau đớn nữa.

Mặc dù Hắc Kiệt Khắc không nhớ rõ ràng, nhưng hắn vẫn là có tí xú để ý đến nàng sao?, bất kể hắn nghĩ như thế nào thì ít nhất đây cũng là một sự bắt đầu không tệ, điều này giúp cho nàng sau này dễ dàng triển khai hành động.

“Chủ nhân những người đó khẳng định là do bên “Tuyệt Thế” phái đến, cái nữ nhân ma quái Thượng Quan Mị kia tụ tập nhiều người tìm kiếm chúng ta khắp nơi quả thật phiền phức và rất đáng giận!” _ Lý Ân vừa bưng chậu nước nóng từ bên ngoài vào vừa cảm giận bất bình nhắc đi nhắc lại.

Đột nhiên một đôi chân thon dài, trắng mịn vươn ra, chắn ngang đường đi, may mắn thế nào Lý Ân lại vấp phải.

Do hắn không kịp phản ứng, nên cả người té nhào về phía trước, nhẹ lơi tay thế là cả chậu nước bay thẳng lên không trung, tiếp theo là đổ ập vào mặt và cổ hắn.

“A~, nóng nóng nóng——” Lý Ân lắc lắc đầu thét chói tai, bị bỏng đến thiếu chút nữa là rụng hết long a~ (LL: hắc thế mờ bảo là may mắn à, xui tận mạng thì có)

“Ây da thật xin lỗi, người không sao chứ?” - An kỳ vô tội nói vội rút chân về.

“An kỳ tiểu thư, lần sau xin người hãy cẩn thận a~!” hắn lấy khăn tay lau mặt, mặt hắn lúc này trông thật buồn cười, bỏng đến đỏ mặt tía tai, nhưng đối với một nữ nhân xinh đẹp như An kỳ thì cho dù hỏa khí có lớn đến mấy trong nháy mắt cũng tan thành mây khói.

Hắn chặt vật bò dậy, một lần nữa chuẩn bị nước nóng, băng gạc, thuốc mỡ cũng được mang đến.

Lần này hắn không đi đường lúc này nữa mà đi đường vòng.

Hắc Kiệt Khắc đối với một trận khô hạn lúc này làm như không thấy, hắn đưa tay cầm lấy một cái bình nhỏ từ tay Lý Ân, hết sức cẩn thận rắc thuốc lên vết thương, thuốc mỡ màu xanh đậm tản mát ra mùi thuốc, làm cho tinh thần của con người khẽ rung lên.

“Đây là cái gì?”, nàng nhìn chăm chăm vào lọ thuốc mỡ, thấp giọng hỏi.

“Kéo y phục ra “Hắc Kiệt Khắc khẽ ra lệnh.

Má phần hơi đỏ lên, khê giơ tay cầm vai áo kéo thấp xuống để lộ ra đầu vai trắng nõn, nằng hai tay che chắn ở trước ngực

“Chắc không phải chủ nhân muốn đích thân rịt thuốc cho An kỳ chứ?”

Với bản tính nghiêm khắc, lạnh lùng của chủ nhân, cũng có ngày thương hoa tiếc ngọc như thế sao, nếu những người khác đứng ở đây sẽ không khỏi mãnh liệt dục mắt, hoài nghi có phải hay không là bọn họ nhìn lầm rồi

“Đây là thuốc mỡ đặc biệt điều trị những vết thương do súng bắn, phải bôi thuốc này đều mỗi ngày mới chóng khỏi” _ Lý Ân cố trấn định tinh thần tỉ mỉ giải thích cho An Kỳ biết, chỉ sợ giờ phút này không khéo cười ra tiếng sẽ bị chủ nhân giết người diệt khẩu

Bất quá, đôi nam nữ trước mắt y phục vẫn còn chỉnh tề, nhưng là bầu không khí rất ảm áp và có chút gì đó hơi ảm muội, hại hần vừa mới bị nước nóng tạt vào mặt giờ trở nên càng đỏ hơn nóng hơn, ánh mắt lơ đãng nhìn chung quanh, chính là không dám nhìn An kỳ tiểu thư lửa lò bờ vai trắng nõn

Cũng may là chủ nhân vốn trầm mặc ít nói của hần đột nhiên mở kim khẩu

“Đi điều tra cho rõ ràng, sau khi chúng ta rời khỏi bệnh viện, bên “Tuyệt thế “có những hành động nào khác nữa không”. Hắc Kiệt Khắc cẩn thận ra lệnh, chân mày nhíu lại, sắc mặt có chút âm trầm

Hai tập đoàn mặc dù cùng nhau đấu giá kiếm lời, tính chất giống nhau, nhưng cũng khó tránh khỏi cạnh tranh với nhau. Hai phe thế lực hần là nước sông không phạm nước giếng nhưng bên Thượng Quan Mị cứ tìm đủ mọi cách để loại bỏ Lạc Nhĩ Tư

Một vài người ngoài cuộc không hiểu tình thế, vài lần hỏi thăm, hần rút cuộc làm thế nào mà lại đắc tội với hồn thể ma nữ kia? (hồn thể : nghĩa là giang hồ)

“Dạ “- Lý Ân lĩnh mệnh, cũng không dám lưu lại nơi đây làm bóng đèn nữa, đôi chân vội vã chuẩn đi

Bên trong phòng đột nhiên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của nàng cùng Hắc Kiệt Khắc như hòa làm một, nhưng lại khiến cho nàng một phen rối loạn

Nàng nhắm chặt mắt lại, đôi môi đỏ mọng xuất qua cổ hần, nhìn như vô tình nhưng kì thực có lòng

Không biết có phải hay không đây là ảo giác, thân thể tên nam nhân này thật cao lớn và bền chắc, trong đầu nàng khẽ giật minh 2du2 sao đây cũng là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với nam nhân, làm cho tâm của An Kỳ cũng thăng thăng nhảy không ngừng, máu trong người lưu động nhanh hơn, hai tai dường như không nghe gì nữa, trong lòng nai con đi loạn (LL: ý là trái tim đập loạn xạ đầy để vậy cho văn vẻ tí), đầu óc thông minh của nàng cũng vì thế mà mất đi tác dụng trong đầu lúc này chỉ là một khoảng trống rỗng

Cơ thể hần bền chắc như mang theo nhiệt năng truyền đến cơ thể nàng khiến cho nhiệt độ càng tăng nhanh.

Chẳng qua lúc trước nàng cũng từng sờ vào cơ thể hần, nhưng bây giờ da thịt lại trơn nhẵn và cứng rắn hơn trước nhiều

“Tay khác cản trở”, trên đỉnh đầu vang lên tiếng nói của hần

“Nhưng là.....” _ Khuôn mặt nhỏ nhắn chợt nâng lên, chớp mắt liên hồi. Ách, hần như thế không phải là muốn nàng cởi hết y phục ra sao?

“Buông ra”, Hần lại nói, nhìn vẻ mặt nghiêm túc, khẳng định là không phải nói đùa

“Ta không.....” máu trong nháy mắt dồn hết lên trên mặt phi thường nhanh chóng biến thành trái táo đỏ

“Ta nói buông ra” tầm mắt màu lam chợt chuyển động, lóe lên tựa như hột xoàn thượng hạn

Lời cự tuyệt chạy tới đầu lưỡi, nàng mới chợt nhớ tới giờ phút này nên duy trì hình tượng một cô gái dịu dàng, mềm mại, tuyệt không thể để lộ thân phận ngay lúc này

Ai, nếu chọn vào thời khắc này mà thay đổi thái độ, tiết lộ bản thân mình đến đây vì có ý đồ, nàng tuyệt đối sẽ bị bắt thành tám khúc chứ không chơi

Nàng tự nghĩ ” không được, không được, vì đại cuộc, nàng không thể chống đối với Hắc Kiệt Khắc”

“Ta tự mình làm lấy”-Nàng nhỏ giọng đề nghị,định cầm lấy lọ thuốc mỡ,tự mình cố gắng rịt thuốc

“Người không biện pháp tự mình xử lý”_Đề nghị bị bác bỏ,Hắc Kiệt Khắc vẫn kiên trì quyết định của mình

“Thật khó nha,dũng khí của nàng giờ đây có chút không đủ dùng,dĩ vãng không sợ trời không sợ đất,làm xằng làm bậy,có tiếng là xấu của nàng giờ ở trước mặt hắn lại trở thành một nữ nhân yếu đuối,sợ hãi rụt rè,hai tay vẫn nắm chặt lại chính là không có biện pháp nào buông y phục ra

“Mau”,con người màu lam xuất vài tia không kiên nhẫn

“Ngô———”,nàng hít một hơi thật sâu,do bị thúc dục không còn cách nào khác chỉ có thể nhắm chặt hai mắt lấy hết dũng khí buông hai tay ra

Cứ thế áo rơi xuống để lộ ra bộ ngực nở nang ,mềm mại trong không khí,nàng cho dù có nhiều quý kế đa đoan đến đâu,rốt cuộc cũng là nữ nhân mà lại để nửa thân thể lỏa lồ ở trước một người đàn ông làm sao có thể không xấu hổ a~?

Huống chi,nam nhân trước mắt không phải là người bình thường mà là người nàng đã thầm yêu từ lâu rồi

Ô ô,thật đáng giận ,bây giờ làm cho nàng xấu hổ như vậy,khoảng nợ này nàng sẽ hảo hảo ghi nhớ cho thật tốt để sau này đòi lại cả vốn lẫn lời

Hắc Kiệt Khắc vẻ mặt bí hiểm,tầm mắt quét qua nửa thân trên lỏa lồ của nàng,từ tuyết trắng rất tròn mềm mại đến nhàn nhạt phần hồng đầu vú,đến những đường cong mảnh khảnh thon thả hắn cũng không bỏ sót bất kì chi tiết nào

Ánh mắt của hắn thật nóng,giống như một thanh sắt đem nung trong lửa,chẳng qua là bị nhìn nàng liên nhin không được phát run

Thuốc mỡ lạnh băng bôi lên vết thương lại là một thứ kích thích,cảm nhận được nàng đang run rẩy không dứt,chỉ có thể cúi đầu rên rỉ,hai tay nắm chặt đặt trên người hắn,thanh âm mềm mại tựa như mèo con làm nũng vậy không khỏi làm cho người ta động tâm

Ngón tay ngăm đen trên da thịt trắng như tuyết bắt đầu chuyển động,tạo cho nàng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô thật sự khó thở

Nàng cắn chặt đôi môi đỏ mọng,hai tay có chút run rẩy,mưu kế vốn rất hoàn mỹ nay lại xảy ra sự việc ngoài ý muốn,nàng thật sự bấn loạn tinh thần

Hồngбет,nàng thiên đoán vạn đoán,nhưng nàng lại không tính toán đến sự việc này,chỉ mới dựa vào Hắc Kiệt Khắc một chút mà tim đã đập loạn kỳ cục,thậm chí đã quên làm như thế nào để hô hấp

“Đau không?”-thanh âm trầm ấm từ đỉnh đầu truyền đến

Nàng nói không ra lời chỉ có thể lắc đầu

“Như vậy là còn biết cảm nhận a~”

Một vấn đề khó giải quyết cũng vừa làm cho nàng khôi phục lại một chút lý trí

“Không biết”_Bên trong phòng thật ấm áp,huống chi ở tầm mắt của hắn ,nàng hiện giờ hấp dẫn cực kỳ

Đầu ngón tay thô ráp khê lướt qua da thịt mịn màng rồi chạm đến nụ hoa đầy đặn,non mềm đang đỏ bừng,cả bàn tay từ từ tiến lên trên,mang theo luồng điện giật như tê dại (PN:oa~ lấy *ngọc phiến * che mặt,thật ngượng quá tuy đây chỉ là cảnh rất ư là nhẹ nhàng nhưng ta lại là người trong xán)

Oa! hắn hắn hắn hắn——hắn đang làm cái gì vậy? (PN:sao chị ngây thơ vậy còn làm gì nữa thì tất nhiên là..... tự hủ kakakakak)

Gặp phải sự tấn công bất ngờ như vậy nàng kinh hô thở gấp liên tục,hai tay ở phía trước nhấc lên theo bản năng nàng muốn đẩy tay hắn ra

Nhưng rất tiếc đôi tay nhỏ bé vừa mới nhấc lên chạm vào lồng ngực của hắn,còn chưa kịp dùng sức,cổ tay đã bị chế trụ,vừa tê dại vừa đau,lúc này đây nàng động không được mà nhích cũng không xong

Hắc Kiệt Khắc chỉ dùng một tay đã dễ dàng chế trụ được nàng, chợt đem nàng tiến gần hẳn hơn, thân thể xinh xắn hoàn toàn ngã nhào vào lòng ngực, trần truồng hai vú dán chặt lấy lồng ngực của hắn, vô cùng mềm mại cùng với hương thơm xông vào mũi hắn, tựa như có thể hòa nhập vào cơ thể của hắn

“A! Người——người, người làm cái gì?” Lần đầu tiên nàng ngay cả nói cũng nói không xong, da thịt non mềm ma sát với lớp áo mỏng của hắn luân phiên mang đến sự kích thích

“Người chết cũng muốn ta mang theo người đi cùng, chẳng lẽ lại không nghĩ qua, ta sẽ hướng người yêu cầu cái gì sao?” Khuôn mặt tuần mỹ tiến tới gần nàng, ánh mắt lộ ra vài tia sắc bén, là loại sức sống có dã tính xem ra nguy hiểm cực kỳ (PN: vậy là do tỷ tự đưa hổ vào miệng sói nha, ko trách ai đâu)

Đó là ánh mắt lúc mãnh thú săn mồi, mà giờ phút này nửa thân trần của nàng không thể nghi ngờ chính là con mồi ngon miệng nhất. Hắn vừa mới đông sờ tây sờ là muốn lựa chọn chỗ nào ngon để hạ miệng xuống sao?

“Người muốn cái gì?” nàng vẻ mặt đáng thương hỏi, làm như không biết gì hết

“Muốn người” môi mỏng chỉ thốt ra một câu nhưng lại rất tà ác (PN: hắc hắc ca thẳng thẳng quá, tỷ hết đường chạy rồi nhé)

Không thể nào nhanh như vậy? chẳng lẽ không cần nhiều thời gian để bồi dưỡng tình cảm sao, hắn tính một phát ăn sạch nàng à?

Nguy rồi, mặc dù chủ ý là muốn hấp dẫn hắn, khiến hắn phải phục tùng nàng, nhưng dù sao nàng cũng là hoàng hoa khuê nữ, vốn cũng cần phải có thời gian chuẩn bị cho tốt tâm tư sao!

“Ách, ta cảm tạ người đã chứa chấp, nhưng là, người cũng không cần ách.....” nàng nhỏ giọng nói, bởi vì hoảng hốt cho nên lời nói ngoài tầm kiểm soát

Này nha nếu không diễn tốt vai diễn tiểu nữ tử, một là bị vùi dập bị hắn tại chỗ đánh chết, hai là sức thuyết phục không đủ bị hắn một ngụm ăn sạch vào trong bụng

“Nghĩ đến tình chúng ta?” hắn nheo mắt lại, xem ra cũng không muốn mình bị thua thiệt

“Không, không phải”

Nàng biểu hiện bối rối trông thật đáng yêu, làm cho bụng dưới một trận nóng dâng trào. con người màu lam trong nháy mắt đầy khát vọng nhưng cũng nhanh chóng chuyển sang nghiêm khắc

Hai người dán vào nhau thật chặt, nàng khó chịu nghĩ cách cử động, nhưng hắn không buông tay, nàng chẳng khác gì là dán vào hắn ngọ nguậy, da thịt dán chặt lấy hắn mỗi một chỗ mà ma sát. Mặc dù là còn cách y phục nhưng cảm giác tê dại lại càng mãnh liệt hơn, làm cho nàng tay chân đều nhũn ra

Một bên đùi mềm mại, một bên cứng rắn như tăng thêm dục vọng, làm cho nàng liên tục thở gấp. Phái nam ngạo nghễ của hắn từ từ bành trướng cứng rắn, nhiệt độ tăng theo cấp số nhân, xem ra đang vận sức chờ phát động, rất không có hảo ý

“Ách, mời..... buông ra.....” nàng nói xong ập a ập ứng, rất muốn cùng hắn giữ một khoảng cách an toàn, hai người dán vào nhau quá chặt chẽ nên chẳng khác nào nàng đang ngồi trên *cái kia* cấp trên của hắn

Ai, cổ nhân có câu: như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, nói đại khái tình thế bây giờ chính là như thế

Nói trở lại, trong ngực ôm mỹ nữ có nửa thân trần, ở chung một chỗ vừa mài vừa cọ, Hắc Kiệt Khắc nếu là không có phản ứng thì hạnh phúc sau này của nàng mới đáng lo. Phía dưới *uy hiếp* như thúc dục hắn phát động, ít nhất có thể chứng minh phái nam của hắn về cơ năng không thành vấn đề

Hồi lâu sau, nàng khẩn trương đến muốn thiếu máu, Hắc Kiệt Khắc mới chịu buông tay ra, thật ra là hắn đã cố gắng kiềm chế rồi

Vừa được trả tự do, nàng như con hổ nhỏ, lập tức trốn ra phía sau ghế, chỉ lộ ra một đôi mắt trong suốt, liêu mang nháy mắt a nháy mắt (PN: á sao tỷ lại trốn ở đây, đây là chỗ mụi tập kích mà, AK: *lườm*, PN: thui để mụi đi chỗ khác vậy)

Nếu như chuyện vừa rồi là do Hắc Kiệt Khắc tính hù dọa nàng ,như vậy thì xem như hắn hoàn toàn thành công,nàng bị hắn làm cho sợ đến hai chân nhũn ra,cơ hồ muốn buông tha cho kế hoạch chỉ nghĩ đến việc làm sao tông cửa xông ra ngoài

“Nhớ, ta không phải là cái loại người tốt lành gì,người muốn đi theo cùng ta,nhất định phải trả giá thật nhiều”_Hắc Kiệt Khắc vừa nói thân hình cao lớn của hắn cũng vừa đứng lên nhưng phái nam của hắn thì vẫn còn nóng ran ,căng thẳng,dục vọng vẫn không mất đi

Hắc hắc ,nàng cũng không phải thiện nam tín nữ gì,hai người như thế không phải là trời sinh một đôi sao?

Nàng đường đường cũng là thủ lĩnh được mọi người kính trọng cúi đầu,mắt thấy hắn đứng lên nàng tưởng đầu hắn định rời khỏi phòng nên khẽ thở phào nhẹ nhõm

“Lý Ân sẽ an bài chỗ ở cho ngươi,ta mỗi đêm sẽ đến phòng của ngươi!”

“Ách,chẳng phải hắn đi rồi sao? còn mỗi đêm đến phòng ta?” khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên kinh ngạc nhìn hắn.Nàng không biết nên vui khi hắn đã trúng mỹ nhân kế hay nên buồn và lập tức chạy trốn

Nhưng lúc nàng phát hiện ra thì Hắc Kiệt Khắc đã đứng ở sau lưng nàng ,nội lực của hắn quá mức cao cường cơ hồ vượt qua tầm suy nghĩ của nàng ,chuyện khác không đề cập tới ,chỉ là hắn tạo ra loại ma lực kì dị sẽ làm cho nàng trong gang tấc đại loạn,thiếu chút nữa đã quên mất mục đích của chuyến đi này rồi

“Thuốc này phải đắp mỗi ngày ” hắn chỉ nhìn nàng một cái liền biết ngay nàng đã hiểu sai ý lời nói của hắn

“Đó ” nàng nuốt từng ngụm nước bọt. Mỗi ngày ? ý là loại thuốc này lắm chuyện thế sao,khiến ngươi mỗi đêm đều tới phòng ta?

Thoát được hôm nay,không nhất định thoát được ngày mai,thấy trong mắt hắn mơ hồ lửa ham muốn vẫn còn đang thiêu đốt,nên nàng quyết định tạm hoãn lại kế hoạch

Làm sao bây giờ ? tìm nàng thẳng thẳng nhảy ,bản thân lại phản ứng thật kỳ quái,nàng có chút sợ,lý trí đã sớm chạy xa tám ngàn dặm từ lâu rồi.Trong lòng có cảm giác thật kỳ lạ mà nàng chưa hề nhận thấy

Là có chút khiếp sợ ,tâm ý hoảng loạn,hơn nữa cũng có mấy phần mong đợi

Trong khi đó ở tại một căn phòng khác cái tiểu đoàn bại trận lúc này đang tụ lại cùng nhau thảo luận,mỗi người một vẻ mặt ,một suy nghĩ khác nhau

“Các người hãy tìm cơ hội mang cô ta đi đến nơi nào đó thật xa nơi này,chơi chán rồi thì ném ả đi đâu cũng được”-Lôi Ti tức giận ,cắn cắn môi,hai tay đan vào nhau,nói ra âm mưu độc ác nhất mình nghĩ ra được.

Hắc Kiệt Khắc vốn xưa nay luôn hành tẩu một mình,lại lạnh lùng nghiêm khắc,chưa từng đối xử tốt với nữ nhân nào.Nay lại nghe Lý Ân kể lại hắn tự mình rịt thuốc cho An Kỳ ,Lôi Ti tức xanh mặt thiếu chút nữa là cắn đứt hàm răng

Bây giờ là rịt thuốc ,mấy ngày sau biết đâu là *chiếu cố * ở trên giường.Nàng tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn ,nhất định phải ngăn cản lại

“Nhưng hắn rất nguy hiểm!” Anson trầm ngâm nhớ tới cặp mắt lạnh lùng của Hắc Kiệt Khắc khi nãy,toàn thân bỗng rùng mình,có chút sợ hãi

“Ta còn chưa muốn chết đâu” Thony ở một bên nói chen vào,không dám vọng tưởng động vào nữ nhân của Hắc Kiệt Khắc,xem ra lời một miếng thịt từ miệng sư tử ra còn dễ hơn việc này

“Đừng nói với ta là các ngươi không muốn người đàn bà kia nha”

Cả Thony và Anson cùng nhìn nhau ,chột dạ không nói lời nào

“Như vậy chúng ta cứ thống nhất ý kiến này đi,xem bộ dáng yếu đuối của ả kia sẽ không gây khó dễ cho hai người đâu,hai người cứ giải quyết cho nhanh là được,không để lại dấu vết thì Hắc Kiệt Khắc sẽ không làm gì được chúng ta”_Lôi Ti nhanh chóng đưa ra quyết định

Trên đầu chữ sắc có cây dao,mặc dù biết là có nguy hiểm nhưng nghĩ đến bộ dáng xinh đẹp lòng người của An Kỳ,thì cả hai người đều bị các hooomon của phái nam đánh gục ,dục vọng dâng trào sớm đã xem thường chuyện sống chết

“Người muốn chúng ta phải làm sao?” An Đông lên tiếng dẫn đầu phản chiến

“Đàn,vụ này cũng muốn ta dạy người sao?, chỉ cần bỏ thuốc hay làm trực tiếp gì cũng được” _Lôi Ti mắng

“Còn Hắc Kiệt Khắc thì làm sao đây?” Thony cũng theo chân Anson muốn chia một chén canh

“Trong lúc các người xử lý người đàn bà kia,ta sẽ dụ hấn đi chỗ khác!”

“Người dùng sắc đẹp của mình dụ hấn rất nhiều lần nhưng có lần nào thành công đâu!” âm cuối vừa giơ lên thì Thony lại bị Lôi Ti chiêu đãi thêm lần nữa

Ba người chụm thành một vòng tròn ,đầu cụng vào đầu,vai kề vai,vạch ra nhiều quỹ kế ,vọng tưởng một mũi tên có thể bắn hai con nhạn

Lôi Ti khoe miệng mỉm cười thâm độc,nàng khẩn cấp hai người kia tống An kỳ đi hồng kéo sự chú ý của Hắc Kiệt Khắc về phía mình

“Dám cùng ta tranh đoạt nam nhân sao? cả cửa nhỏ cũng không giành cho người đâu!” nữ nhân yếu đuối như thế làm sao có thể là đối thủ với nàng ,môi mềm khê biểu lộ vài tia độc ác.

3. Chương 3

Nửa đêm yên lặng ,không có một bóng người.

Anson chạy tới phòng khách,nhìn thấy An Kỳ mỹ lệ ,mềm mại ngồi ở trước lò sưởi .Ánh lửa xuyên thấu đồ ngủ,chiếu rọi vào thân thể của nàng,làm lộ đường cong hoàn mỹ,thiếu chút nữa làm cho Anson phun máu mũi tại chỗ.

“Làm sao còn chưa ngủ ?” xác định bốn phía không có Hắc Kiệt Khắc ở đây,Anson mới dám tiến về phía trước,nở ra một nụ cười mê hoặc.

“Ta còn chưa uống xong trà!” hai tay của nàng giơ lên một chén hồng trà nóng hổi.

“Cái này để ta giải quyết !” Anson đoạt lấy cái chén một ngụm uống cạn,trong con mắt xanh tràn đầy tà ý.

Coi như hấn đã gián tiếp hôn lên,kế tiếp có nên hành động hôn trực tiếp lên đôi môi đỏ mọng kia không.

“Cám ơn !” hồng trà đã bị hấn uống mất,nàng không tức giận mà ngược lại thấp giọng nói tạ ơn.

“Dùng thân thể của người để cám ơn ta sao!” An Đông khê nói bên tai nàng,lộ ra vẻ mặt háo sắc.

“Không,không được!” An Kỳ chớp nhẹ mắt,bàn tay nhỏ bé chặn ở trước người.

“Tại sao lại không được?” Anson tiến lại gần,nhưng bị nàng mau chóng tránh ra xa.Hấn nhăn mặt,nhảy dựng lên,cùng nàng truy đuổi vòng quanh phòng.

“Van cầu người đừng như vậy” nàng thở dốc nói ,âm thanh càng làm kích thích thú tính của nam nhân.

“Chờ đến khi lên giường rồi hãy van xin ta!” (=”=).Anson cười tà, tăng nhanh cước bộ,đuổi theo nàng đang chạy vào hành lang.

Kỳ quái,tiểu nữ nhân này cũng thật là nhanh nhẹn đi,mỗi lần thiếu chút nữa là hấn đã bắt được nàng rồi nhưng lại bị hựt,chọc cho hấn càng thân thêm ngứa ngáy.

Tròng mắt như nước quay lại nhìn hấn một cái,sau đó liền lắc mình tiến vào gian tối om.

Hắc hắc đúng là một tiểu nha đầu đơn thuần,cứ nghĩ là trốn vào trong chăn bông thì có thể an toàn sao,không biết trên giường chính là nơi nguy hiểm nhất sao,rất thích hợp để cho đại sắc lang ăn hết con cừu non .

Hấn nhanh chóng cởi quần áo ra,làm vài động tác như chuẩn bị trước khi ra trận.Cởi hết nội y ra xong,hấn âm thầm cười thầm dâng mấy tiếng,hướng chăn bông nhảy vào,đem người trên giường ôm chặt trong lòng.

Còn chưa có thưởng thức qua tư vị của mỹ nhân Phương Đông, làm cho hắn rất mong đợi. Đôi tay thò vào bên trong chăn lục lọi khắp nơi.

Phản ứng lúc trước là cự tuyệt ,né tránh hắn,thế mà giờ này ,người trong chăn bỗng ngược lại rất nhiệt tình,còn chủ động hôn hắn.A,đều nói phụ nữ Phương Đông luôn xấu hổ,nhưng mà người trên giường lại rất chủ động,xem ra tin đồn thật không nên tin a~!

Bất quá,da mỹ nhân này sờ sao lại có chút thô ráp? Không giống như làn da mềm mại ,trơn nhẵn của nữ nhân.

“Cạch một tiếng” có người bật công tắc bóng điện,bên trong phòng bỗng bừng sáng trưng .

Đang chuẩn bị vào cuộc đại chiến ba trăm hiệp,hai người bỗng cứng đờ,hai môi gán chặt vào nhau ,nhìn chằm chằm đối phương, xem ra khuôn mặt rất quen thuộc,bị dọa cho suýt chút nữa thì rơi cằm.

“Oa!” Anson ôm đầu kêu thảm thiết.

An Kỳ đâu ? An Kỳ xinh đẹp đi đâu rồi? Vì sao hắn lại vuốt ve,hôn phải Thony?

“Ách...” Thony ánh mắt đờ đẫn,miệng muốn mở ,nhưng lại bị dọa cho đến choáng váng không nói lên lời. (Ngọc Nhi: ta cười vỡ bụng mất =))).

“Thì ra là các người lại có niềm ham mê đặc biệt này ?” đứng ở góc tường,Lý Ân làm bình tĩnh đại ngộ.

Ai,a hai nam nhân trên người không mảnh vải,không phải là đang có chủ tâm bất lương,nghe muốn nhúng chàm chủ nhân tuần tú,đẹp trai của hắn đó chứ ?

“Ách chúng ta ...chúng ta chỉ là muốn ngủ” Anson liên tục hít sâu, vẫn không quên lấy tay xoa xoa đôi môi một chút .Cố gắng muốn xóa bỏ hình ảnh mình cùng nam nhân trực tiếp hôn ra khỏi đầu.

“Vậy cũng không cần cởi hết cả nội y ra chứ,lại còn ngủ ở trên giường của chủ nhân nhà ta nữa sao ?”

“Đây là giường của Hắc Kiệt Khắc” giống như ngồi trên đồng lửa ,hai người nhảy dựng người lên,lập tức nhảy xuống giường,vẫn không quên cầm gối che kín bộ hạ,cánh cho cánh xuân lộ ra ngoài

Chuyện gì đang xảy ra? Rõ ràng là đuổi theo An Kỳ vào đây ,làm sao có thể đuổi vào trong phòng của Hắc Kiệt Khắc được ? Vốn đã tách ra hành động rồi,thế nhưng vẫn mất công toi,mà cuối cùng hai người bọn hắn lại cùng gặp nhau ở trên giường.

Hai người nghĩ nát óc,cũng không tìm ra được lý do.Thony nghi hoặc lẩm bẩm tự nói “Không thể nào,sau khi đem trà cho nàng ,ta ra khỏi phòng sau cùng,trong chén trà kia rõ ràng có thả thuốc mà...” (Ngọc Nhi:chị em lấy làm kinh nghiệm nha,đừng bao giờ uống nước do nam nhân đưa).

“Cái gì trà ?” Anson mặt biến sắc.

Thanh âm mềm mại rất vô tội từ phía sau truyền tới “Chính là chén hồng trà mà người uống !” nàng nhỏ giọng nói.

Còn chưa kịp có phản ứng gì,thì âm thanh trầm thấp,hùng hậu từ bóng tối hiên cửa truyền đến.Nghe như giọng Diêm Vương thúc giục đòi mạng ,làm cho hai nam nhân đang trần truồng sợ đến mức mặt trắng nhợt,toàn thân không ngừng run rẩy,thiếu chút nữa tè ra quần .

Ách,không đúng ,bọn họ sớm đã không mặc quần (=))).

“Các người tụ họp ở chỗ này làm gì?” Hắc Kiệt Khắc từ trong bóng tối bước ra .Thân hình cao lớn ,cơ hồ có thể chạm phải khung cửa,mang đầy tính chất uy hiếp.Ánh mắt sắc bén quét tới,so với cái lạnh của gió rét còn lợi hại hơn.

Bên trong phòng cực kỳ lạnh có thể sánh ngang với vùng đất giá lạnh Seberia.

“A chủ nhân,không phải là người đã ra khỏi nhà rồi sao?” không nghĩ tới chủ nhân cũng chạy về tới đây tham gia cho thêm phần náo nhiệt.Lý Ân chạy tới ,quang quác,quang quác bắt đầu báo cáo.

“An Kỳ tiểu thư nói cho ta biết,nói là nghe thấy trong phòng ngài có âm thanh kỳ quái,rất lo lắng,bảo ta theo nàng qua xem một chút”.Lại nói đến An Kỳ tiểu thư rất là quan tâm chủ nhân nha !

Hắc Kiệt Khắc liếc nhìn Lý Ân một cái,cũng không có nói gì.

Roi dài (nhuyễn tiên) bị lấy trộm,nên thời gian rời đi bị trì hoãn,cũng vì vậy mà hắn bắt gặp bên trong phòng của hắn đang diễn ra một cuộc tụ họp nho nhỏ.

Hắn nghĩ người biết roi dài được cất ở đâu mà trộm đi ,cũng chỉ có Lý Ân .Nhưng xem ra thần thái của Lý Ân như thế,hiển nhiên việc roi dài bị mất đi không liên quan gì đến hắn.

Như vậy,là ai có cơ hội lấy đi roi dài (nhuyễn tiên),mà không để cho hắn phát hiện ra được ?

“Không nghe thấy sao? Chủ nhân đang hỏi các người,nửa đêm không ngủ được hay sao mà chen chúc trên giường của người làm cái gì ?”Lý Ân hét lớn ,thay chủ nhân của hắn ép hỏi.

“Ách ...cái kia...cái này...”hai người ấp a ấp úng,hắn không thể biến mất ngay tại chỗ được.

“Các người ở đây làm gì ?”Môi mỏng nhếch lên nghiêm nghị hỏi,trong mắt tóe ra tia lam quang lạnh lẽo.

“Ách...!”hai người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng,ôm nhau đứng run rẩy,miệng giống như vỏ trai,cây không ra được một câu nào.

Chẳng lẽ lại nói ra là đang chuẩn bị ra tay làm hái hoa tặc,tập kích An Kỳ sao ? Lời này chỉ sợ vừa nói ra khỏi miệng,thì bọn họ không chừng bị mất mạng ngay tại chỗ,chứ không cần đợi đến mặt trời mọc ngày mai.

“Cưng ơi !” một nữ nhân thân thể lỏa lồ,chọn đúng thời điểm ở nơi này đang trần đầy lúng túng ,từ cửa hông lao vào.Phong thái lả lướt,đầy dụ dỗ,mang vẻ rất khao khát hướng phía trên giường chạy đến.Khi phát hiện bên trong phòng có rất là nhiều người,thì cả người đã bị nhìn thấy hết trơn =”= !

Bên trong nhà đầu tiên là hết sức yên tĩnh,mọi người đối với nữ nhân lỏa lồ trước mắt nhìn rất là chăm chú.

“Oa,cả ba người các người được ghê?” Lý Ân sợ hãi lên tiếng than thở.Những người này có niềm ham mê đặc biệt như vậy sao?

“Người...các người...các người,tại sao các người lại ở chỗ này ?” Lôi Ti khuôn mặt kinh ngạc,vội vàng che lấy tay che kín phần trọng điểm phía dưới (=”=).

Không phải bọn họ đã phân phối,an bài tốt lắm sao,An Đông cùng với Thony đi giải quyết An Kỳ,còn nàng thì thừa cơ hội đó,dùng sắc đẹp để dụ dỗ Hắc Kiệt Khắc.dẫn dắt chú ý của hắn rời đi.Tại sao ngược lại mọi người toàn bộ đều có mặt ở chỗ này ?

An Kỳ còn đang đứng ở một góc,xem ra vẫn bình an vô sự,ngay cả một cọng tóc cũng không thiếu.Chẳng lẽ một Anson khỏe mạnh như vậy,cộng với Thony đã bỏ thuốc vào trà của nàng.Hai người cùng nhau hợp tác mà vẫn không làm được gì nữ nhân kia sao ? (Ngọc Nhi:ta chém ,ta bằm,nữ nhân độc ác,âm mưu hãm hại An Kỳ của ta!Hắc Kiệt Khắc*liếc mắt*:ai là An kỳ của ngươi,Ngọc Nhi*lí nhí*:dạ là An Kỳ của Kiệt Khắc đại ca ạ)

Quý khách của ba người không thành,ai cũng toàn thân cứng ngắc,mồ hôi lạnh chảy ròng ròng,từng giọt,từng giọt rơi trên mặt đất.Toàn bộ đều cúi gằm mặt

“Chúng ta...”cố gắng ra sức suy nghĩ nên nói gì,nhưng nghĩ mãi không biết phải nói gì,ngay cả ngẩng mặt lên nói chuyện xem ra rất khó khăn.

An Kỳ đánh vỡ yên lặng ,chậm chạp tiến lên phía trước,giật giạt cánh tay của Hắc Kiệt Khắc,ngửa đầu nhìn hắn:

“Bọn họ là tới tìm ta !” nàng nhẹ nói.

“Tới tìm ngươi ?” Hắc Kiệt Khắc nheo mắt,tia lam quang lạnh lẽo bắn về phía ba người.

Chỉ đơn giản mấy chữ được nói ra,xong lại giống như diêm báo ngày tận thế đã tới.Anson cùng Thony hai chân mềm nhũn ra,phịch một tiếng quỵ xuống đất,ôm nhau run rẩy không ngừng.

“Bọn họ hiểu lầm đây là phòng ngủ của ta,cũng chỉ vì lo lắng ta mới đến đây có ngủ được hay không.Cho nên nhiệt tâm nghĩ tới muốn đến hỏi thăm ta”nàng chậm chạp nói,khóe mắt hiện lên một tia xảo trá nụ cười.

Coi như bọn họ gặp xui xẻo đi,muốn làm đạo tặc hái hoa,cũng không chọn đúng đối tượng.Nàng như bông hoa hồng có gai ,khó giải quyết,chạm vào sẽ bị đâm chảy máu.Hai người này nghĩ nuốt được nàng,nhưng lại không thể ngờ rằng đã bị nàng đem ra làm quân cờ,hại rất thâm.

Tối nay chẳng qua là dùng dao mổ trâu để cắt tiết gà,khiến ấy người này chịu ít đau khổ.Nàng cũng chẳng phải vì không quá tuyệt tình mà hạ thủ lưu tình,chẳng qua làm vậy để tránh cho Hắc Kiệt Khắc đem lòng sinh nghi.

-“Đúng ,đúng vậy a,chúng ta chẳng qua là tới nhìn nàng một chút ,rồi lập tức đi ngay.Uy uy,nói chuyện với người kia !” Thony mãnh liệt đẩy đồng bọn,nhanh chóng muốn có thêm đồng minh làm bằng chứng.

“ _____ ”

Đồng bọn không nói gì chỉ nghe thấy âm thanh của tiếng gáy.

Anson đã ngủ thiếp đi,lượng thuốc được cho vào trong trà ,đủ để cho hắn ngủ suốt ba ngày,ba đêm.

“Nhưng mà ,khí trời lạnh như vậy,cho dù có thật sự chỉ vì quan tâm đến tiểu thư mà đến đây,thì cũng không cần phải cởi hết quần áo ra ?” Lý Ân thật sự không tin tưởng lắm,nói lên nghi vấn của mình,hồ nghi nhìn ba người.

“Có lẽ bọn họ chờ lâu quá,chắc có chuyện quan trọng khác để làm”.

An kỳ đưa ra so sánh hợp tình hợp lý,chỉ điểm cho ba người một con đường sống.

Thony gật đầu như bấm tỏi, trong mắt tràn đầy nước mắt cảm kích,quả thực đã đem An Kỳ trở thành Thiên Sứ đến cứu mạng,cơ hồ còn nghĩ bỏ qua hôn ngón chân của nàng,cảm tạ nàng giơ cao đánh khề.

“Đúng,đúng,chính là như vậy,bọn ta một chút nữa phải trở về trên giường,ba người cùng nhau___a___” Lôi Ti lại véo hấn,làm cho âm thanh cao vút kia lại xuất hiện

Mặc dù tay véo Thony nhưng ngoài miệng thì không nói gì cả,chỉ nhìn chăm chăm vào An Kỳ,răng cắn chặt lại.

Nàng cũng không muốn dùng biện pháp cứng đối cứng,Hắc Kiệt Khắc đang có mặt ở nơi này,khẳng định không có cơ hội hạ thủ. Sau này còn có nhiều cơ hội nữa,nàng phải kiên nhẫn,chờ đến một ngày An Kỳ có gì sơ xuất ,đến lúc đó nàng ra tay cũng chưa muộn.

Tia mắt màu xanh lam quét qua khuôn mặt của từng người,bên trong phòng yên tĩnh không một tiếng động.Đột nhiên từ cánh tay hấn truyền đến một cái giật khề.Hấn cúi đầu nhìn thấy một đôi mắt trong suốt đang nhìn mình.Sóng mắt ôn nhu giống như có thể làm say lòng người,nàng chỉ nhìn hấn,không nói gì nhưng ánh mắt mang đầy ý cầu tình,muốn hấn mở cho họ một con đường sống.

Hắc Kiệt Khắc đôi lông mày nhíu lại,thuận theo nguyện vọng của nàng,không truy cứu nữa “Cút ngay đi !” hấn lạnh giọng nói.

Một nam ,một nữ vội vàng khiêng Anson đang say ngủ không tỉnh dậy được ra khỏi phòng .Ngay cả đầu cũng không dám quay lại nhìn,vội vàng trở về phòng cầu khẩn cảm tạ thượng đế đã phù hộ,sau khi kế hoạch của họ bất ngờ bị thất bại thảm hại,nhưng không bị Hắc Kiệt Khắc ăn tươi nuốt sống .

“Hừ ,toàn một lũ vô dụng,ai mà lại chẳng biết các ngươi đang bày ra trò gì chứ,lần sau mà còn dám làm thế nữa thì...” Lý Ân vẻ mặt khinh thường lắm lắm .Nhìn thấy ánh mắt của chủ nhân,lập tức rút cổ lại : “Ta ,ta đi ngủ” hấn cũng tìm ình một đường lui rất nhanh.

Hắc Kiệt Khắc đem mặt gật đầu,tầm mắt trở lại trên khuôn mặt xinh đẹp của An Kỳ,mặt không chút thay đổi.Ngoại trừ nàng ra,ánh mắt của hấn chưa từng rơi vào trên người nào lâu như vậy.

“Khuya rồi tại sao còn không ngủ,có gì phải bận tâm sao?”.hắn trên cao nhìn xuống khí thế bức người .Nhìn từ góc độ này, nàng càng thêm xinh đẹp,nhìn nàng tinh tế như một bức tượng điêu khắc không tỳ vết,làm hắn không dám chạm vào,chỉ sợ khẽ chạm sẽ tạo ra vết xước !

“Ta không ngủ được!” nàng nhẹ giọng trả lời,tầm mắt rơi trên lồng ngực của hắn.Hắc Kiệt khắc mặc áo sơ mi nửa trên được thiết kế tinh tế ,để lộ lồng ngực cường tráng .Thân hình hắn cao lớn,cơ bắp cuộn cuộn,chỉ cần đứng gần hắn đã cảm thấy người nóng ran lên. (Ngọc Nhi:ôi soái ca *mắt long lanh**chảy nước miếng*)

Lòng bàn tay của nàng có cảm giác rất ngứa ngứa,muốn sờ thử >”

4. Chương 4

Có một tiếng động đã làm phá tan bầu không khí yên tĩnh ở trong phòng

Thân ảnh nhỏ nhắn nằm trên ghế dựa ,hai mắt nhắm chặt khó chịu miễn cưỡng mở ra vừa lúc nhìn thấy bình hoa bị vỡ tan nát

Thật không nghĩ tới cả giờ nghỉ trưa cũng bị quấy rầy

Lôi ti đứng ở ngoài cửa phòng,hai tay chống nạnh,nàng một mình phi xe đến đây để gây phiền toái.Thấy đánh lén không được,nàng trừng mắt hạnh,hận đến nghiêng răng ,nghiến lợi.thật không thể tin được tiểu nữ nhân Phương Đông yếu đuối này,phản ứng lại nhanh nhẹn đến thế.

“Lúc ta ngủ ghét nhất là bị quấy rầy!” An Kỳ duỗi người,ngáp dài ,giọng nói khó chịu ,trông vẫn còn buồn ngủ lắm..... làm cho..

Đột nhiên nàng nghe thấy có tạp âm ,cảm thấy không ổn ,thân thể vội vàng đứng dậy,khẽ giật lùi ra phía sau

” Đông ” một tiếng động ở phía sau ghế dựa

Ách! nàng đã trách lầm Lôi Ti sao?

Trong thời điểm đó,không biết từ nơi nào có hai con chó ngao nhô đầu ra,đang giương ta miệng như chậu máu tiến tới gần An Kỳ

Hai con chó ngao này thật lớn nha,chúng hướng về phía nàng nhe răng trợn mắt,móng vuốt bén nhọn vọt ra,thân thể của chúng lúc đứng so với một nam nhân trưởng thành còn cao hơn,hai con cùng một lúc nhào lên làm ật đất cũng bị chấn động,uy lực kinh người

” Chắc hẳn ngươi chưa từng nhìn thấy bọn chúng? Đây là hai con chó ngao Tây Tạng (1) mà Hắc Kiệt Khắc nuôi ở ngoài để canh cổng,là loại chó quý hiếm mà còn thông minh nữa,nó sẽ xông vào người lạ nào dám bước vào khu vực này,nó sẽ xé tan xác người đó ra” Lôi Ti nhanh tay khóa trái cửa phòng từ bên trong.

Nàng liều mạng dụ hai con chó này đến đây muốn nhốt chúng và An kỳ ở cùng một chỗ chính là muốn mượn ” chó” giết người

An kỳ ngó chừng hai con chó ngao kia ,mắt hạnh trợn to lên ,mày liễu giương lên

” Xin hỏi ngươi là muốn hai con chó này đi theo ta tản bộ sao?”

” Ta là muốn cái thân thể trời gà không chặt này bị bọn chúng xé ra” _ Lôi Ti cười lạnh ,trên tay bùng tách hồng trà chờ xem hai con chó ngao này xé rách cái thân thể kia ra

Hai con chó ngao vẫn nhìn An kỳ chằm chằm, xem ra không có hảo ý gì tốt,vẫn cứ tiến tới gần nàng hơn.Ngô, xem ra chó huỳnh đệ đây đối với nàng rất không hoan nghênh.

Vừa đúng lúc Lý Ân đi tới ,lấy tay đẩy cửa định đi vào thì thấy cửa đã bị khóa ở bên trong ” An Kỳ tiểu thư xin mở cửa!” hắn bùng điểm tâm và hồng trà vào hầu hạ cho An Kỳ uống trà chiều

Cửa không mở mà ngược lại bên trong lại truyền ra tiếng kêu cứu

” Lý Ân cứu ta ,nơi này có chó a~!!”, thanh âm của An kỳ xuyên qua cánh cửa vọng đến tai hắn nghe có chút mơ hồ

Có chó? Ách hẳn lẽ là hai con chó ngao Tây Tạng đó sao?

Loảng xoảng một tiếng ,cái khay trà trên tay hắn rơi xuống ,sắc mặt đen sầm lại

Lão thiên a~,hai con chó đó là loại chó ngao Tây Tạng chính tông,là loại chó có hình thể to lớn nhất và cũng là loài hung ác nhất,đến hắn cũng từng bị chúng cắn

” Tiểu thư,An kỳ tiểu thư ” hắn lo lắng gấp gấp đến độ vừa kêu vừa dùng chân đạp không ngừng vào cánh cửa.

Ô ô thảm quá nếu không mau vào trong cứu người ,An Kỳ tiểu thư sẽ biến thành một đồng xương mất

Nhưng không có ai ra mở cửa mà bên trong tiếng chó sủa ngày một to

Lý Ân như kiến bò trên chảo nóng,suy nghĩ một lát hắn hô to ” An Kỳ tiểu thư người đừng sợ, cố gắng chống đỡ một chút ta đi tìm người tới cứu ” Hắn vội vã xoay người đi như bay để tìm viện binh

” Chờ người tới nhất xác nàng sao?” Lôi Ti cười lạnh ngồi thưởng thức hồng trà,nàng cho dù không được làm thê tử của Hắc Kiệt Khắc thì cũng không cho bất kì nữ nhân nào đoạt được hắn

Mắt xanh nhìn vào trong phòng nhưng là không thấy người và chó đâu nữa

An Kỳ lùi lại phía sau bình phong nghĩ là chúng không vào tận đây nhưng không ngờ bọn chúng lại nhất nhất đi theo làm bạn với nàng

Lôi Ti không có can đảm đi vào trong xem,sỜnhìn thấy máu lại buồn nôn

Phía sau bình phong tiếng rít nghe rợn người,tiếng hai con chó gầm gừ thật là náo nhiệt

Kỳ quái,tại sao lại không nghe tiếng nữ nhân kia kêu thảm nữa là do sợ quá ngất đi hay là bị hai con chó đó cắn chết rồi.Năm phút trôi qua cả tiếng hai con chó cũng không còn nghe nữa

“Hừ dám tranh đoạt nam nhân với ta sao ,không xem lại mình có tư cách hay không!” Lôi Ti lộ ra nụ cười hiểm ác tưởng rằng giờ này An kỳ đã biến thành đồng thịt vụn dưới răng mấy con chó rồi

” Phan ” một tiếng vang kinh thiên động địa vang lên,bức bình phong bị đụng phải ngã ra.Một lực đạo mạnh mẽ kinh người làm cho đầu hai con chó đụng vào nhau

Rầm!!!!!!!!!!!!

Tấm gương trên tường vỡ vụn ra,khắp nơi trên mặt đất đều là mảnh vỡ thủy tinh

Hai con chó nhảy nhào ra ngoài ,lắc lắc mình hất mấy mảnh vỡ thủy tinh ra,rồi đột nhiên quay người lại hướng Lôi Ti tiến tới nhe răng ra

” Á, chuyện gì xảy ra ,tại sao ...” Lôi Ti bị dọa đến ngã nhào xuống đất ,hồng trà hất thẳng vào mặt.sắc mặt trắng bệch

Ngân quang chợt lóe lên,một vật thể nào đó quá mạnh xuống đất tạo ra tiếng vang thanh thúy ,hai con chó đồng thời hạ sát khí xuống,cúi gầm mặt xuống

Thân ảnh yếu diệu dưới ánh nắng từ trong phòng bước ra,mắt hạnh tóe ra vài tia lạnh lẽo,mỗi động tác đều lộ ra lực đạo mạnh mẽ

Lôi Ti ngây dại mở to mắt nhìn ,căn bản không nhận ra nữ nhân này là ai

Điều này là sao ,tiểu nữ nhân này chẳng phải đã sớm bị cắn chết hay sao,nhưng bây giờ lại có chút bất đồng

An Kỳ ưu nhã tiêu sái ,ung dung ngồi lại trên ghế,tóc đen như thác xõa xuống vai,bộ dáng ngây thơ vô tội biến mất ,mắt hạnh cùng mày liễu giương lên xem ra thông minh tinh nhuệ, hiển nhiên đây là không phải là người bình thường,còn thứ nàng ta cầm trên tay chẳng phải là bạc tiên sao

Hai con chó cúi thấp đầu xuống kêu ô ô ,biểu hiện sự trung thành,điều này cho thấy lúc này phía sau bình phong chúng đã bị ” Bạc tiên ” của An kỳ chiếu cố rất hậu.

Không thể nào nữ nhân này chẳng lẽ lúc trước là người huấn luyện thú?

Lôi Ti lạnh run ,định nhòm người bỏ chạy nhưng là mới xoay người thì phía sau lại toát ra sát khí

” Ô ô _____ không nên cắn quần áo của ta _____ không nên a~” nàng giờ đây sợ tới mức nói không nên lời ,liều mạng đoạt lấy y phục từ trong miệng mấy con chó

Bây giờ nàng phát hiện có cái gì đó không đúng,vội vã muốn chạy trốn không dám cùng An Kỳ ở chung một chỗ (PN: hắc hắc giờ thì người biết sợ rồi sao)

Chó ngao Tây Tạng há to mồm như muốn nuốt chửng đầu của Lôi Ti vào bụng,mắt hồng lên đỏ như máu

Lôi Ti toàn thân run như cây sậy,nao núng nhìn An kỳ như cầu cứu,nàng muốn chạy khỏi đây thậm chí còn mong bây giờ Hắc Kịệt Khắc xuất hiện

Giờ đây đối mặt với Hắc Kịệt Khắc còn an toàn hơn là đối mặt với An Kỳ

” Ta vừa mới tỉnh ngủ thì nơi lại tới đây chiêu đãi ta làm ta phải vận động thể này”,An kỳ lẩm bẩm oán trách,mày liễu nhíu lại

” Người nhiệt tình như vậy khoản tiền trả công chắc cũng không ít ,nhưng là hiện giờ ta không có tiền,nên để cho chúng vui đùa với người một chút coi như quà trả lễ nha”An Kỳ nhướn mày nói

” Không cần ,không _____ ta ...ta _____” Lôi Ti vừa nói vừa khóc lóc nói cũng đứt quãng,chỉ thiếu chút nữa là quỳ xuống xin tha.

An Kỳ ưu nhã ngồi xuống ghế mỉm cười nói “Người hết cho thuốc ngủ vào hồng trà của ta,giờ người lại định dẫn hai con chó ngao đến đây để mượn chúng giết chết ta .Người không còn nghĩ ra trò gì khá hơn một chút được sao?”

“Người _____ người biết hết à?” Lôi Ti nuốt nước bọt,tay chân giờ đây gần như không còn theo ý muốn của nàng nữa không động đậy được gì hết

” Đương nhiên là ta biết ,người nghĩ cái mẹo này có thể qua mặt ta sao?”

” Nhưng là _____ người không c chạy trốn ,cũng không nói cho Hắc Kịệt Khắc biết sao?”

” Ta chẳng qua chỉ là muốn xem người diễn xiếc thôi” An Kỳ trả lời hời hợt ,lấy tay luồn vào vuốt tóc dài mịn như tơ đang lòa xòa trước mặt

Lôi ti rùng mình ,giờ mới hiểu được từ trước tới nay nàng đã nằm trong trò chơi của An Kỳ,An Kỳ tâm tư kín đáo từ đầu tới cuối đều không để nàng trong mắt ” Người rốt cuộc là ai?”

Mắt hạnh cong cong,đến nhanh nhẹ nhàng chuyển động ” Phần lớn những người biết thân thế của ta đều phải chết” Nàng nhàn nhạt tuyên bố nhưng giọng lộ ra vài phần uy hiếp chết người

Giống như bị lửa thiêu đốt,Lôi Ti nhảy dựng cả người,hai tay loạn đao động.”Kia ,ta không muốn biết nữa _____ ô ô ta sẽ khôngnữa”Lôi Ti nức nở cầu xin

” Đừng thử thách tính nhẫn nại của ta,ta chán ngấy chơi những loại xiếc ” shoujo manga” (2) này lắm rồi” An kỳ thông thả nói vừa vỗ đầu chó ngao,để lộ đôi chân thon dài ,phong tình vô hạn quyến rũ mê người

” Ta sẽ đi _____ ta đi ,ta lập tức rời khỏi đây_____” Lôi Ti ngay cả nói cũng nói không tốt

” Không ,người không thể đi” thân phận phản diện mới lộ ra nàng còn muốn chơi thêm tí nữa

” Bất quá người ngàn vạn lần nên nhớ một điều là không được tiết lộ bí mật của ta”

Lôi Ti gật đầu như bầm tỏi,nàng còn muốn sống trên đời vài năm nữa nên có ai xé rách miệng nàng cũng tuyệt đối không tiết lộ ra bí mật này

Thấy An kỳ không tiến tới nữa ,nàng lặng lẽ hoạt động cái móng vuốt muốn rời khỏi hiện trường

Tê a~_____

Di, phần lưng của nàng lạnh lẽo làm sao?

Dưới hàm răng bén nhọn của hai con chó ngao, y phục của nàng nhanh chóng rách toạt, trong nháy mắt phần lưng lộ ra nguyên vẹn

” Rất nóng sao? ”, mắt hạnh nhướn lên, mỉm cười, tay mân mê bạc tiên

” Ta ____ ta ____ ta ”

” Tại sao không đi? ” nàng nhàn nhạt hỏi

Chó ngao lè lưỡi liếm thử một chút mùi vị

Lôi Ti không có biện pháp trả lời

Nàng bị làm cho sợ đến sùi bọt mép, ” rầm ” một cái đã ngã ra bất tỉnh

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân

” Tiểu thư đừng sợ, tôi đến cứu người đây ” Lý Ân hô to, không biết ở đâu tìm được một bộ áo giáp của thời cổ đại, vội vã mặc vào, khí thế vạn quân, đi cứu người

” Rầm ” một tiếng cả người té nhào ra trước nằm trên mặt đất, vẫn là không thể làm anh hùng cứu mỹ nhân (PN: sắc hết nước trong miệng ta ời, chờ anh nì tới chắc chỉ lo dọn bãi chiến trường thui)

Do áo giáp rất nặng hần không thể nào ngồi dậy nhanh được, đau đến nhe răng trợn mắt, tại sao hần luôn ngã nhào như thế chứ?

Rốt cuộc là bị thứ gì trật chân té, hần vừa ngẩng đầu lên thì thấy hai con chó ngao đã nhìn hần chăm chăm, gần trong gang tấc

” A aaaa đừng đến đây _____ thịt ta khó ăn lắm _____ ô ô tránh ra nào _____ ”

Chó ngao gừ nhẹ một tiếng, toàn thân khẽ lay động lộ ra cặp răng nanh cho hần thưởng thức

” Tiểu thư _____ ” hần tuy khó bảo toàn mạng sống nhưng vẫn lo cho sự an toàn của An kỳ

Ô ô tiểu thư đâu?

Định thần nhìn lại người ngồi bên bàn ung dung uống trà không phải là An kỳ tiểu thư sao?

Còn Lôi Ti thì nằm xiu trên mặt đất, hai nữ nhân cùng ở chung một phòng đều bình an vô sự, tựa hồ đã kí kết hiệp ước hòa bình không xâm phạm lẫn nhau

” Người tới thật quá chậm ” An kỳ quay đầu nhìn Lý Ân võ trang đầy đủ, nếu nàng không ứng phó kịp thời thì khi hần tới chỉ việc nhặt cốt cho nàng

” Mả áo giáp cần phải nhiều thời gian ” hần giải thích rồi nhìn hai con chó ngao

” Tiểu thư người đừng đứng gần chúng a~ ”

Chó ngao một trận gầm thét tức thì Lý Ân ngậm miệng lại

” Đừng lo lắng bọn chúng không làm gì người đâu! ”

” Ngoan ” An kỳ vỗ nhẹ lên đầu chúng

” Tiểu thư đừng đùa như thế rất nguy hiểm, bọn chúng chỉ nghe lời chủ nhân thôi ”

An kỳ mỉm cười, chà xát hai bàn tay lại với nhau cho phát ra âm thanh

Hai con chó lung lay lỗ tai, bỏ mặt Lý Ân đứng đó, tiến tới gần An kỳ, làm nũng dưới chân nàng, ngoan ngoãn thuần phục cực kỳ

” Oa, kỳ tích a~ ” Lý Ân trợn mắt há mồm cũng muốn đưa tay sờ một chút

Chó ngao trừng mắt nhìn hần một cái như đưa lời cảnh báo

Lý Ân vội rút tay về đưa trên đỉnh đầu bộ dáng như đầu hàng” thật đáng giận thấy mỹ nhân thì chúng lại như thế” Lý Ân lẩm bẩm bực mình

An Kỳ khom lưng võ nhẹ lên đầu hai con chó, vuốt tóc đen một lần nữa buông xuống, những sợi tóc lướt nhẹ trên da thịt trắng như tuyết xem ra rất dày

” Nữ nhân này nhất định là thả chó ra để làm hại người, người không bị thương chứ?” _Nhìn bộ dạng của Lôi Ti tựa hồ đã bất tỉnh, chẳng lẽ cả chủ mưu cũng gặp bão ư? Kia cả căn phòng đều rối tung cả lên, cả gương cũng vỡ tan tành nhìn cứ như vừa trải qua một cuộc chiến kịch liệt

” Vừa này mọi người đùa giỡn có chút quá rồi!” An Kỳ nheo nheo mắt nói

” Cùng hai con chó ngao này đùa giỡn ư? An Kỳ tiểu thư người có biết như vậy là nguy hiểm hay không a~?” Lý Ân ôm ngực , bị dọa đến toàn thân vô lực

Chủ nhân giao sự an nguy của An Kỳ tiểu thư cho hần, nếu tiểu thư có mệnh hệ nào hần nhất định sẽ bị chủ nhân giết chết không tha, hoặc thấy hần cho đám chó ngao làm điểm tâm sáng

Không được , không được a~, phải mau xóa hết mọi vết tích ở hiện trường a

” An Kỳ tiểu thư người về phòng trước đi, ta tìm người đến thu dọn, tốt nhất mau mau khôi phục lại nguyên trạng , đừng cho chủ nhân biết _____ a a a chủ nhân _____!” Lý Ân bị dọa đến ngừng thở

Không biết Hắc Kiệt Khắc đã đứng trước cửa từ bao giờ, tầm mắt lạnh lùng quét một lượt xung quanh phòng, lại còn nhìn thấy Lý Ân mặc áo giáp , võ trang đầy đủ như người tiền cổ thì mắt không khỏi nhú lại (PN: chết chưa bại lộ hết rồi)

” Tại sao lại ăn mặc như vậy?” Ánh mắt lợi hại quét nhìn trong phòng ba người hai chó

An Kỳ không nói gì chỉ ôm chặt cổ chó ngao, ánh mắt vô tội nháy liên tục, cả hai con chó cũng sợ tội gục mặt xuống đất, hai chân ôm chặt lấy mặt không dám nhìn Hắc Kiệt Khắc (PN: hahah hai con chó thông minh quá ước gì nhà mình nuôi một con nhỉ* chống cằm mơ tưởng*)

” Ách, tại _____ tại _____ vũ hội hóa trang _____” Lý Ân liếc chết mở miệng

” Thế còn nàng ta tại sao lại như thế?” Hắc Kiệt Khắc nghiêng đầu nhìn về phía Lôi Ti đang hôn mê bất tỉnh

” Đừng nói cho hần biết!” An Kỳ dùng khẩu hình miệng nói với Lý Ân

” Nha, tại vũ hội hóa trang a~! vừa nhảy vừa đùa đến mệt mỏi nên mới thế a, tự nhiên muốn nằm xuống nghỉ ngơi!” Lý Ân vẫn kiên trì nói. Ấy da tiểu thư thật là lương thiện nên mới không cho hần nói ra sự thật

Con người màu lam yên lặng nhìn phản ứng của hai người một hồi lâu, biết có hỏi nữa thì hai người cũng mở to mắt tìm lời bịa đặt . Mà Lôi Ti hôn mê bất tỉnh như thế thì có hỏi nữa cũng vô ích

” Khiêng ra ngoài đi ” Hắc Kiệt Khắc lạnh lùng nói , không truy cứu nữa

” Tuân lệnh” Lý Ân mừng rỡ chấp hành ngay lời Lôi Ti đi ra ngoài bảo đảm sau khi tỉnh lại toàn thân sẽ đau nhức

Cửa bị đóng kín, An Kỳ vẫn ngồi võ nựng đầu chó ngao, hai con chó thoải mái nheo mắt lại hưởng thụ sự vuốt ve của nàng

” Thật xin lỗi ” nàng thấp giọng nói

” Tại sao phải xin lỗi?”

” Chỉ tại chúng ta đem nơi này làm náo loạn cả lên”

Hắc Kiệt Khắc mày rậm nhướn lên, lấy tay chế trụ cằm của nàng, bắt nàng phải ngẩng đầu lên nhìn hần

” Có bị thương không?” hần đột nhiên hỏi

Nàng có chút kinh ngạc, ánh mắt chớp chớp

” Ách, không có a” có phải hấn đã biết được điều gì chẳng?

Mây rậm của hấn vẫn giương cao, bất ngờ kéo nàng ngã vào trong ngực hấn, rồi bá đạo chiếm đi cái ghế nàng đang ngồi. Ghế bị chiếm đi, nàng không có lựa chọn nào khác là phải ngồi trên đùi của hấn

Ách, cái tư thế này rất đổi mập mờ nha

Nàng má phẩn bắt đầu nóng lên, đầu dựa vào ngực hấn không dám ngẩng lên nhìn

Chó ngao thấp giọng ô ô gọi, tựa vào chân hai người rồi lại hướng An Kỳ cọ cọ đầu như muốn được nàng vuốt ve

Hắc Kiệt Khắc cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên đầu chó ngao xoa xoa, bọn chúng ô ô thanh âm nơi cổ họng như thoải mái, sung sướng lắm thiếu chút nữa là ngã ra tê dại (PN: hờ hờ chó mà biết hưởng thụ ghê nhỉ)

” Sờ nơi này bọn chúng sẽ rất thoải mái” hấn chỉ thị, còn cầm lại chống trên vai nàng tranh thủ hấp thụ hương thơm

” Bọn chúng rất ngoan a~” nàng mắt nhìn trái nhìn phải chính là không dám nhìn thẳng vào hấn, cố gắng tìm cơ nói lảng đi

” Không, bọn chúng không ngoan như vậy đâu. Là do người thuần phục ấy chứ” con người màu lam nhìn nàng, bàn tay ngăm đen theo bờ vai của nàng mà vuốt ve

Nàng giật mình trong lòng, len lén nhìn gương mặt tuần tú của hấn

Trên khuôn mặt đẹp trai lãnh khốc không lộ vẻ gì, không biểu hiện bất cứ tâm tình nào. Nhưng ánh mắt màu lam như thủy tinh nhìn lại nàng thì giống như biết hết tất cả bí mật của nàng

” Ách, ta nghĩ chẳng qua là bọn chúng yêu thích ta a~” nàng lí nhí nói, khuôn mặt vẫn dựa vào ngực hấn, trái tim thẳng thẳng nhảy

” Thật như vậy sao?” hấn tựa vào bên tai nàng, giọng rất bình thản, hô hấp cũng rất nóng từ từ phả vào tai nàng

” Người yêu thích ta ” trong nháy mắt nàng bị lời nói đó dọa xém ngã xuống đất

Oa oa oa, hấn làm sao đột nhiên lại nói như thế chứ? Nàng thiếu chút nữa là nhéo mạnh vào đùi mình, xem có phải hay không là nằm mộng

Mây rậm nhú lại, tựa hồ có chút mất hứng

” Ta không phải đã hôn người rồi sao” Hắc Kiệt Khắc không vui nói

” Ta làm sao biết người có phải hay không nhìn thấy nữ nhân nào cũng hôn” nàng nhỏ giọng nói

Mây rậm nhú càng chặt hơn, trên trán cả gân xanh cũng nổi lên. Ách nàng bảo đảm hấn tuyệt đối rất tức giận

” Ta không tùy tiện hôn nữ nhân như thế!” hấn nhìn chằm chằm nữ nhân trong ngực nói, chẳng lẽ nàng cho hấn là loại người cuồng tình sao?

” Đó vậy thì người hôn ta là gì, lại còn nói ta thích người nữa?” Khuôn mặt nhỏ nhắn tiến tới gần trước mặt hấn, mềm mại bộ dáng dụ dỗ hấn

” Đúng” Hắc Kiệt Khắc mặt không chút thay đổi nhìn nàng

A, nhìn khuôn mặt tuần tú của hấn giờ phút này vừa khốc vừa lãnh giống như tượng đá nên lời nói ra nửa điểm cũng không có tình cảm. Nếu không phải lá gan của nàng lớn thì đã sớm bị hấn hù dọa cho đến chết sao?

” Nhưng là ____ người không hề yêu thích ta” tầm mắt của nàng ngó chùng vào lồng ngực vạm vỡ của hấn, thật ra bàn tay rất ngứa rất muốn sờ a~ (PN: ách tỳ cũng là sắc lang a~)

” Tại sao?” mây rậm lại nhướn lên, cuồng vọng khí phách

Trong cuộc đời hắn không có chuyện gì là không thể. Cho tới bây giờ chưa có ai dám cự tuyệt hay chất vấn hắn điều gì

” Vì ____ vì ____ người đã có vị hôn thê” nàng dời đầu đi chỗ khác không nhìn hắn .Thứ nhất là muốn cho hắn thấy bộ dáng đáng thương, thứ hai chính là nàng không dám đối diện với hắn

Thật là hồng bét a~, do Hắc Kiệt Khắc quá gần, nàng lại bắt đầu không được bình thường ,đỏ mặt, tim đập mạnh cộng thêm mồ hôi đổ ra không ngừng

Vị hôn thê của hắn tên Từ Y, mặc dù chỉ gặp qua có một lần nhưng nàng dám đánh cuộc Từ Y không phải là một người đốn giảo như vẻ bề ngoài

Thật ra thì nàng cũng không quan tâm mấy đến Từ Y, điều nàng quan tâm chính là tại sao Từ Y lại trở thành vị hôn thê của hắn?

Ánh mắt xinh đẹp chợt híp lại, nàng len lén cắn chặt môi, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên nàng ném mùi ghen tỵ và đố kị như thế

Hắn thừa nhận thích nàng là loại thích gì , thích bao nhiêu a!

Muốn nàng cùng chia sẻ một nam nhân sao ? hừ đừng mơ tưởng

” Nàng ta không quan trọng ” hắn lạnh lùng nói

Khuôn mặt vô tội , thất vọng tựa vào ngực hắn ” làm sao không quan trọng a~? nàng ta là vị hôn thê của người ____ còn ta ____ chỉ là ____ ”

” Người đối với ta tương đối quan trọng” thanh âm trầm thấp từ trên truyền xuống (PN: đây có phải là ca ca tỉnh tò chăng)

Đôi mắt trong suốt bỗng sáng lên, đôi môi đỏ mọng cơ hồ muốn áp vào môi mỏng của hắn

” Có thật không?” nàng hỏi tới chỉ vì hắn chỉ nói mỗi một câu làm tâm của nàng như hoa nở rộ

” Ta quan trọng thật sao? có thật không ? có thật không?” lão thiên a nàng vui mừng đến mức muốn hét to

Ánh mắt màu lam nhìn nàng không nói gì

” Người tại sao không nói chuyện?” nàng vẫn không chịu bỏ qua cho hắn

Nàng chờ câu nói này lâu lắm rồi, nàng trăm phương ngàn kế mới nghe được hắn nói nàng so với vị hôn thê của hắn quan trọng hơn một chút, hưng phấn đến nỗi quên mất ngượng trang, giấu đầu lòi đuôi, bất giác hồn nhiên đến đáng yêu

Ánh mắt sắc bén nhú lại, có chút kinh ngạc và giấu diếm một nụ cười

” Ta đã nói rồi mà” hắn nhàn nhạt nói

” Nhưng người nói không được tỉ mỉ a~”

” Kia làm như ta chưa nói vậy” lần này hắn cũng quyết không nhượng bộ

Lửa giận ở mắt hạnh chợt lóe lên, nhanh chóng khôi phục sự tĩnh táo

” Người nói cho rõ ràng thêm lần nữa đi” nàng nhẹ giọng nói , đầu tựa vào ngực hắn vì đạt được mục đích không tiếc hy sinh chút nhan sắc

Nói vài câu thôi mà mất miếng thịt sao? tại sao hắn lại không chịu nói là nàng rất quan trọng chứ

An kỳ nháy mắt tràn đầy mong đợi nhìn Hắc Kiệt Khắc

Trầm mặc

Một phút đồng hồ trôi qua

Năm phút đồng hồ trôi qua

Mười phút đồng hồ trôi qua

Hai người cứ như thể giằng co với nhau, mắt to to nhìn mắt hí hí, không ai nhường ai

Có tiếng bước chân ở ngoài cửa, người nọ liên tục hít sâu, lấy hết dũng khí mới có lá gan gõ cửa

“ Vào đi” Hắc Kiệt Khắc trầm giọng nói

Hắn vừa mở miệng đương nhiên cũng là tuyên bố kết thúc cuộc chiến giằng co. An kỳ thở dài một hơi, vắn eo muốn rời đi do biết ép hỏi thất bại

Thân thể vừa mới hoạt động thì cánh tay hắn vội dùng lực đem nàng trở về chỗ cũ

” Ngồi xuống” câu nói đơn giản nhưng giọng lại bá đạo

An kỳ cắn răng suy nghĩ cho đại cuộc mà trở về ngồi trên đùi hắn

Nhìn thấy hai người ôm nhau ở cùng một nơi, không khí mập mờ, tùy thời chuẩn bị ” triển khai”, Lý Ân mặt đỏ rần

” Ách , chủ nhân bên Anh Quốc phái người đến, đang chờ ở đại sảnh, chờ người ra thương lượng” hắn vừa nói vừa lau mồ hôi lâu lâu lại liếc trộm hai người trên ghế

Ân , An kỳ tiểu thư y phục vẫn còn chỉnh tề, chủ nhân vẫn chưa ” thúc đẩy” sao?

” Để cho bọn họ đợi” Hắc Kiệt Khắc lạnh lùng trả lời

” Nhưng họ đã chờ lâu lắm rồi” Lý Ân thấp giọng nói

Hắc Kiệt Khắc khẽ nguyên rửa một tiếng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của An Kỳ lên nhanh chóng ấn xuống đôi môi đỏ mọng của nàng một nụ hôn, cánh tay nổi lông ra thân thể xinh xắn từ trên đùi hắn trượt xuống ghế

Thân hình cao lớn bước ra khỏi phòng, đi xử lý chuyện

An Kỳ nheo mắt nhìn phía sau lưng hắn nắm chắc hai đấm lại

Xú nam nhân xem nàng là gì ? là búp bê sao muốn chơi lúc nào thì lôi ra chơi!

Một ngày nào đó nàng nhất định làm cho hắn mở miệng nói yêu nàng

Một ngày nào đó _____ một ngày nào đó _____

Chú thích:

(1): chó ngao Tây Tạng (gọi tắt là ngao Tạng) . “To hơn chó sói, mạnh hơn báo hoa và nhanh hơn hươu nai”- ngao Tạng trở thành loại mãnh thú bá chủ của thảo nguyên Tây Tạng, nơi mà chỉ ... Loài chó ngao có bộ lông xù như bờm sư tử, tinh ranh hơn sói

_(2): Shoujo manga: dành cho các cô bé 6-18. Tuy nhiên giống như Shonen, nhiều người lớn tuổi hơn vẫn đọc shoujo. Người ta thường bảo là shoujo là dành cho nữ nói chung và shonen là dành cho nam nói chung; cũng không có nghĩa là con gái không được đọc shonen và con trai không được đọc shoujo.

Một trong những tạp chí shoujo nổi tiếng là Nakayoshi (Pals). Người ta biết đến nó bởi sê ri nổi tiếng Bishoujo Senshi Sailor Moon (Pretty Soldier Sailor Moon) của Naoko Tachi, câu chuyện về một nhóm chiến binh (thôi nhé... khỏi kể). Nó cũng là tạp chí cho đăng Magic Knights Rayearth của nhóm tác giả CLAMP.

5. Chương 5

Sàn nhà rất lạnh, mỗi bước đi tìm của nàng lại đập nhanh hơn.

An Kỳ có chút bất an, có chút mong đợi, lại còn cảm thấy bất ngờ kích thích. Nàng đi tới bên giường, liếc mắt len lén quan sát.

Trên chiếc giường rất lớn, ga trải giường được làm bằng lông cừu vừa dày ,vừa mềm,Hắc Kiệt Khắc nửa thân đang dựa vào thành giường,chiếc chăn đơn mỏng mát lạnh được làm từ sợi tơ tằm cao cấp được đắp mỗi ở phần thân phía dưới,để lộ ra phần thân thể ngăm đen rắn chắc phía trên,nhìn rất phóng đảng mà nguy hiểm.

“Đi lên đây!” hắc đơn giản ra lệnh.

“Ách ____Ta____” mặt nàng đỏ bừng ,đầu cúi thấp xuống

Muốn nữ nhân chủ động?Này thật không tốt a?

Trong bóng tối bỗng dưng có một cánh tay vươn ra mạnh mẽ mà có lực,nhanh chóng đem nàng kéo lên trên giường.

“A!”An Kỳ hô nhỏ một tiếng,hướng giường lớn ngã xuống,cả người đụng vào lồng ngực rộng rãi,ấm áp của nam nhân.Lồng ngực của hắc rất cường tráng,cơ hồ muốn đem nàng đụng đau.

“Người nghĩ tới ta?” đôi mắt màu xanh lam lóe lên,mang đầy quang mang thần bí,nhìn gần mặt nàng.

An Kỳ gật đầu,mắt sụp xuống.Bàn tay nóng bỏng đột nhiên đặt lên trên người nàng,nhìn tim của nàng đập.Nàng kinh sợ thở gấp một tiếng,thiếu chút nữa thì nhảy ra khỏi giường để lẩn trốn.Nàng lùi dần vào trong để tạo khoảng cách ,bàn tay to đặt tại bên hông chợt đem nàng kéo trở lại.

“Người đã đến rồi ,sao lại muốn rời đi” Hắc Kiệt Khắc khàn giọng nói,bá đạo cực kỳ.

Nàng nuốt nước miếng,nhìn chằm chằm hắc,đáy lòng dâng lên một trận run rẩy.

“Người sợ sao?”

“Không có!” Nói giỡn nàng là ai? Trong từ điển của nàng không có hai chữ này!

Bất quá,ngay cả nàng cũng không hiểu tại sao giọng nói của mình có chút run run.Trên đầu truyền đến thanh âm trầm thấp xa lạ,giống như là tiếng cười hùng hậu của phái nam.Nàng nghi hoặc ngẩng đầu lên,cố gắng nhìn ở trong bóng tối,nhưng chỉ nhìn thấy ánh mắt sáng rực của hắc.

Hắc biết cười ? Có thể sao?

“Tiểu yêu nữ,người còn nói dối ta sao?”hô hấp nóng bỏng phả vào bên tai nàng,mấy lọn tóc hắc rủ xuống cọ cọ vào gần má nàng.

An Kỳ cắn môi đỏ mọng,liên tiếp hít sâu,bất buộc mình tỉnh táo.Đây không phải là nguyện vọng của nàng sao?Nàng đã sớm mơ ước,có một ngày có thể thuộc về hắc,có thể có được hắc.

Ai,nếu như nàng có thể khắc chế được giờ phút khấn trương này là tốt nhất.Nàng có thói quen nắm bắt mọi cục diện trong lòng bàn tay mình,thật sự chịu không được loại tình huống tim đập rộn khấn trương lên như thế này.

Hắc bất buộc nàng ngẩng đầu,môi mỏng in lại trên đôi môi đỏ mọng,thưởng thức hương vị ngọt ngào của nàng.

An Kỳ nhẹ đẩy hắc ra,ngẩng đầu lên,nửa người tạo dáng quỳ ngồi ở trong lòng Hắc Kiệt Khắc,chủ động hôn lên đôi môi mỏng của hắc.

Hắc Kiệt Khắc mày dậm nhướng lên ,nàng di chuyển đôi môi hôn nhẹ lên hai hàng lông mày của hắc.

“Ta thích người” nàng nhẹ nhàng nói,môi đỏ mọng khẽ hôn nhẹ lên đôi môi của hắc,ngồi ở trong lồng ngực của hắc nàng thở dài khẽ nói ra câu thật lòng mình.

“Ta biết!”

“Làm sao người biết?” hồngбет hắc đã phát hiện ra bí mật của nàng sao?

“Người tìm Lý Ân hỏi ra nơi làm việc và nghỉ ngơi của ta,trong thư phòng còn có ý giả vờ ngủ,câu dẫn ta hôn người”Hắc Kiệt Khắc liếm môi nhàn nhạt nói.

Hắn đã sớm phát hiện ra nàng dùng ánh mắt của mình chớp chớp vô tội, giống như chưa biết chuyện đời, không biết gì về chuyện nam nữ, rồi lại ở khắp mọi nơi tìm cách hấp dẫn hắn.

Hai gò má ở trong bóng tối đỏ bừng, nàng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Hoàn hảo, hoàn hảo hắn mới chỉ biết được một chút ít, bí mật lớn nhất của nàng vẫn còn rất an toàn,

Nàng mặc dù trời sanh tính xảo trá, lời nói dối nói ra rất lưu loát, nhưng mà mỗi lần nhìn vào cặp mắt màu xanh lam kia, nàng lại cảm thấy tâm trí mình trống rỗng.

Giương mắt lên nàng nhìn thấy trong tấm chăn đơn mỏng cái vật đó của hắn hiện lên rõ ràng, nàng ngây ngốc một chút, thậm chí quên mất phải dời đi tầm mắt (>..

Ba ngày qua nàng cũng cứ tưởng ở trên giường đã chết qua vài lần (=)) , hơn nữa ____ách không những ở trên giường ____ ngay cả ở ____

Khuỷu, khuỷu ách dù sao, nói tóm lại, kế hấp dẫn của nàng đã đại thành công. Sau khi vượt qua giới tuyến, nàng mới phát hiện về mặt lạnh lùng kia chẳng qua là để tự vệ, hắn thật ra là rất nhiệt tình. Từ sau khi đem nàng ăn, nam nhân này không còn vẻ nghiêm khắc, đối với nàng rất cưng chiều, nâng niu chăm sóc nàng chu đáo.

Thậm chí hắn còn cho phép nàng đi ra khỏi nơi ẩn thân ở giữa núi rừng, mang theo nàng tham gia buổi bán đấu giá, thực hiện yêu cầu của nàng, cho nàng nhìn “Vật phẩm đấu giá”.

Hắc Kiệt Khắc dẫn nàng vào tầng cao nhất của nhà hàng, cho nàng quan sát sự phát triển của nơi đây. Hắn thân thủ mạnh mẽ, coi như mang theo bên cạnh mình một nữ nhân nhu nhược, cũng có thể linh xảo mà tránh né được thiết bị theo dõi (NN: là camera của nhà hàng á!)

“Nàng lo lắng?” hắn ôm nàng, thanh âm trầm thấp vang lên, nhẹ nhàng hỏi thăm.

An Kỳ gật đầu, thu hồi tầm mắt, dựa vào trong lồng ngực của hắn, để mặc hắn ôm mình hướng hành lang chọn một chỗ khác đi tới.

“Mặc dù chỉ có duyên gặp mặt một lần, nhưng ta rất lo lắng về nàng.”

Nữ nhân kia tên là Hoa Tuệ, ở phòng đấu giá có gọi tên nàng là “Đồ tể” Thê tử. Nàng làm sao có thể không quan tâm đến một chút được chứ? Bất quá “đồ tể” cũng thật sự là giữ kín bí mật về gia đình, khi nào cưới người kia làm vợ, nàng thế nhưng không biết gì.

Hắc Kiệt Khắc cúi đầu, hôn lên cổ của nàng.

“Không nên lo lắng, nam nhân của nàng không phải là người bình thường, sẽ không để cho người nào làm thương tổn nàng nửa phần” bàn tay lưu luyến ở trên cổ trắng như tuyết của nàng, vén một vài sợi tóc đen nhánh ra sau tai của nàng.

Tâm tư thâm trầm, đôi mắt màu xanh lam như thủy tinh lạnh băng, chỉ khi nào nhìn nàng thì đôi mắt đó mới trở lên ấm áp. Bất luận không ở cùng chỗ với nàng, nhưng tầm mắt của hắn nhìn về phía nàng vẫn nóng bỏng. Nàng môi đỏ mọng khẽ mở, nhìn lại hắn, mà xem ra gương mặt tuần tú càng lúc càng tiến lại gần

“Hắc Kiệt Khắc” tiếng nói thanh thúy vang lên, phá mất không gian yên lặng. Một thân ảnh màu xanh nhạt chậm chậm đi tới. An Kỳ cắn cắn môi, ở trong lòng lặng lẽ thở dài. Ai, cô gái nhỏ này, thật chọn không đúng thời điểm a! (NN: ai da suýt chút nữa thì được thưởng thức màn kiss rồi >>.

6. Chương 6

Có chuyện gì đó không đúng

Bốn phía giống như là có một tấm lưới chậm chạp buộc chặt, mà hắn chính là con mồi đang nằm trong lưới đợi làm thịt.

Xem ra cái lưới này rất kín đáo, cơ hồ không có một chút sơ hở nào. Hắn không cách nào hiểu rõ nội tình, chỉ thấy cảm nhận được có một nhân vật thần bí thủy chung ẩn thân ở trong bóng tối, nhìn về phía hắn mỉm cười.

Người tựa trên lồng ngực hắn có động tĩnh,nàng mắt buồn ngủ ngẩng đầu lên mờ mịt nhìn hắn một cái ,lại gục xuống.

Hắn vò rối tóc của nàng,trông mắt màu xanh lam hiện lên tình cảm nồng cháy.

Nàng khẽ gật đầu,nhưng mắt vẫn nhắm lại.

“Ta còn muốn ngủ” nàng lẩm bẩm nói,bàn tay nhỏ ở trên ngực của hắn vuốt vuốt,yêu cực kỳ cơ thể cùng hơi thở cực kỳ nóng bỏng của hắn.

Hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên,ngón cái khẽ vuốt má phẩn.

“Tại sao lại buồn ngủ thế ?” ban ngày nàng ngủ được rất là nhiều,thỉnh thoảng bị hắn đánh thức ,mới nửa tỉnh nửa mê dậy dùng cơm,tiếp theo lại ngã người xuống giường ngủ tiếp.

Hắn mày rậm nhắm lại,hoài nghi nàng hay không bị bệnh.

“Đại khái là ngủ không ngon!” nàng không có ngẩng đầu,trên mặt đỏ ửng.Người này còn dám nói ,hắn buổi tối cơ hồ cũng không cho nàng ngủ nha!

Hôm nay là tới tham gia tiệc cưới,nhưng vừa đến khách sạn nàng đã kêu cảm thấy mệt mỏi,trong người không được khỏe,ánh mắt cơ hồ không mở ra được.Lý Ân liên lạc với nhà trai lập tức chuẩn bị phòng cao cấp để hai người vào nghỉ ngơi.

Bữa tiệc cưới này,vốn là Hắc Kiệt Khắc không muốn tham gia,nhưng vì An Kỳ nên nguyện ý đến đây một chuyến.

“Sau khi trở về thì nghỉ ngơi thật tốt” hắn nhàn nhạt nói,đứng dậy mặc quần áo vào

“Không thể về ngay bây giờ sao?” nàng co người vào trong chăn bông,vì thiếu nhiệt độ của hắn nên cảm thấy có một chút lạnh lẽo.

“Ta phải tận mắt nhìn thấy mặt cô dâu” Hắc Kiệt Khắc ngồi ở trên mép giường,vuốt ve mái tóc đen dài của nàng,ngủ quan nghiêm khắc giờ trở nên thật nhu hòa.

“Có tin tức truyền ra,cô dâu là con gái nuôi của tập đoàn ‘Tuyệt Thế’ Hỏa Nhạ Hoan”

Nhắc tới “Tuyệt Thế” vai mảnh khảnh co rúm người lại,nàng hô nhỏ một tiếng,mở trừng hai mắt.

“Nàng không phải là đã_____”

Hắc Kiệt Khắc gật đầu,đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ép vào lồng ngực mình.

“Cho nên ta phải đi xác nhận.Thứ nhất ,Hỏa Nhạ Hoan có thể thật hay không chưa chết,thứ hai cũng có thể đây là quỷ kế của Thượng Quan Mị” hắn nhanh chóng hôn lên trán nàng,đem nàng một lần nữa trở lại trên mặt giường lớn .

“Người đợi ở chỗ này,ta chỉ đi xác nhận thân phận của cô dâu ,rồi sẽ quay lại ngay.”

An Kỳ chui ra khỏi chăn,nâng khuôn mặt của hắn lên,nhẹ nhàng hôn.

“Người phải nhanh lên một chút trở lại đó!” nàng nhỏ giọng nói,trên mặt phẩn hồng đỏ ửng.Trong lòng hắn cảm thấy thật ấm áp,chậm chạp gật đầu,mở cửa bước ra ngoài,trên môi vẫn còn hơi thở ngọt ngào của nàng.

Ra khỏi phòng An Kỳ đang nghỉ ngơi,hắn lại trở lên lạnh băng,ánh mắt lạnh lẽo của hắn nhìn khắp bốn phía. Trong bóng tối có mấy nam nhân vô thanh vô tức xuất hiện xung quanh hắn.

Hành lang âm u,bọn thuộc hạ vây quanh hắn,lộ vẻ tôn trọng ,kính cẩn.Bất luận là kẻ nào,chỉ cần vừa tiếp xúc với tầm mắt của hắn sẽ phải run rẩy.

“Chủ nhân”

“Tra ra được cái gì?”

“Thượng Quan Lệ đã trở lại Đài Loan”

Mây đậm nhú chặt “Hắn ít nhất vẫn còn biết một chút đạo lý”

“Còn nữa,cô dâu đang ở trong phòng chuẩn bị xác định là Hỏa Nhạ Hoan”

Tròng mắt màu xanh lam nheo lại,trầm ngâm một hồi sau mới mở miệng “Bên người nàng còn có ai?”

Thượng Quan Mị cũng tứ sao? Hắn lo lắng cho an nguy của An Kỳ .

“Một nam nhân tóc vàng,mắt xanh.Là thành viên của tập đoàn ‘Tuyệt thế’,biệt danh là Thần Thâu” (Ngọc Nhi:anh này buồn cười chết đi được ý =)))

“Thượng Quan Lệ cũng đến,hắn không tán thành hôn sự này” một thuộc hạ nhíu mày ,chậm chạp nói “Hắn mới vừa xông vào phòng của chú rể,đem trói gô chú rể lại ở tầng cao nhất của khách sạn”

Có người thấp giọng xuống kết luận: “Tất cả người của ‘Tuyệt Thế’ đều không thể nói lý lẽ”.

Phút chốc ,có một âm thanh nào đó rất nhỏ từ bên trên lầu truyền xuống.Lung tung tạp âm,xen lẫn tiếng gọi ầm ĩ,giống như là có thật nhiều người đồng thời đang chạy trốn.Tạp âm rất ngắn,trước sau không đến một phút đồng hồ,nhanh chóng trở lại bình thường,một lần nữa quay về im ắng.

Trong đầu có dự cảm xấu,Hắc Kiệt Khắc khẽ rung mình,thân hình cao lớn nhanh như tia chớp chạy lên trên lầu.hắn cước bộ nhanh, vội vã,tim đập mạnh,khó khi thấy được hắn mất tỉnh táo như bây giờ.

Đáng chết! Chỉ mới đi có một lát,chẳng nhẽ đã xảy ra chuyện?

Một người vì chạy vội quá nên bị vấp ,lăn từ cầu thang lăn xuống.vừa lúc ngã sấp ở dưới chân của Hắc Kiệt Khắc,cùng sàn nhà tạo thành nụ hôn nóng bỏng.Hắn nghĩ phải nhanh chóng đứng dậy,nhưng luống ca luống cuống trông bộ dáng rất chật vật. (Ngọc Nhi:một người mà ai cũng đều biết,luôn có nụ hôn nóng bỏng với sàn nhà

)

“Đã xảy ra chuyện gì?” một tiếng rống truyền khắp bốn phía.

“Chủ nhân,An Kỳ ,An Kỳ tiểu thư nàng___nàng bị___” Lý Ân lắp bắp nói,sắc mặt trắng bệch,mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắc Kiệt Khắc hai tay mạnh mẽ túm cổ áo hắn lên,chặn dứt hô hấp,Lý Ân ngạc nhiên nhìn vào hai tròng mắt cuồng nộ màu xanh lam.

Vẻ mặt của chủ nhân thật là đáng sợ,hắn bị dọa cho thiếu chút nữa thì tè ra quần.Đi theo bên cạnh Hắc Kiệt Khắc bao nhiêu năm ,đây là lần đầu tiên hắn thấy chủ nhân có thần thái dữ tợn như vậy.

“Nàng làm sao?” giọng trầm thấp nhưng nguy hiểm tới cực điểm,làm cho người ta dựng tóc gáy.

“Nàng___nàng___” Lý Ân mãnh liệt nuốt nước miếng,rất sợ hãi,cố gắng lấy lại dũng khí.Nếu không mau nói ra tung tích của An Kỳ tiểu thư,hắn chắc chắn sẽ bị ăn tươi nuốt sống.

“Nói!”

Âm thanh nghiêm nghị,làm cho thần kinh của mọi người căng thẳng.

“An Kỳ tiểu thư, nàng___nàng bị bắt đi rồi”

Vào thời điểm Lý Ân chạy tới,chỉ nhìn thấy những người chịu trách nhiệm về sự an toàn của tiểu thư bị đánh ngã trên mặt đất ,mà An Kỳ tiểu thư thì đã biến mất.

“Là ai ?”hắn chậm chạp phun ra hai chữ,toàn thân căng thẳng.

“Thượng Quan Mị ,nàng,nàng nói___” Lý Ân run rẩy nói,bên trong phòng những người kia trong nháy mắt bị giết hết.

Ô.ô chủ nhân sẽ tha cho hắn sao,những tin tức này cũng là do hắn lấy được từ những người kia a!

“Nói tiếp” tròng mắt màu xanh lam híp lại

“Nàng nói,nếu là ngài muốn gặp lại An Kỳ tiểu thư,thì nhất định phải tự mình đi một chuyến tới“Tuyệt thế” Lý Ân hoảng loạn,giây dụa gờ tay đưa lên một bọc túi giấy: “Nàng còn___lưu lại cái này___”

Hắc Kiệt Khắc buông tay ra,nhận lấy túi giấy,về mặt lạnh băng.

Túi giấy mở ra ,một túm tóc đen bóng trong nháy mắt bay xuống,theo gió bay đầy đất.Hắn bóp nát túi giấy,toàn thân lạnh như băng.

Lần sau ngươi hy vọng đưa ta cái gì?

Hắn nhận ra sợi tóc này,mềm mại lạnh như băng,ban đêm dựa vào lồng ngực hắn.Bàn tay hắn không thể rời bỏ,tham luyến xúc cảm trơn mềm mại,một lần lại một lần nhẹ vỗ về___

Đây là tóc của An Kỳ.

Đêm khuya yên tĩnh,ở tại tầng cao nhất của trung tâm mua sắm,có ánh sáng của đèn dầu hắt ra.

Hai nam nhân cao lớn đi lại trên hành lang u ám.Đi ở phía trước là một nam nhân tóc đen,hai mắt của hắn bị miếng vải đen bịt kín,hai tay bị trói ở sau lưng,nam nhân tóc vàng mắt xanh đi phía sau dùng súng đi vào hông hắn,thái độ cẩn thận giám thị đối phương.

“Thượng Quan Mị nói thật là đúng”

Thần Thâu lăm lăm bầu bầu,ngó chừng nam nhân đi phía trước,rất hoài nghi người này chỉ là thể thân.

Thân là đầu não của “Lạc Nhĩ Tư”,thân thế kỳ bí,người người nghe thấy tên thôi là đã biến sắc-Hắc Kiệt Khắc-Nhưng lại một mình tới địa bàn của “Tuyệt Thế” để gặp Thượng Quan Mị.Hắn đầu bị hỏng rồi hay là không muốn sống nữa?

“Nàng nói gì?” mày rậm dưới vải đen nhướng lên ,thái độ bình tĩnh,cho dù thân bị kẻ địch vùi lấp,nhưng vẫn còn khí phách cuồng vọng,không giống như tù nhân.

“Nàng nói ngươi nhất định sẽ đến” Thần Thâu nhún vai,cùng người này nhất định giữ vững khoảng cách.

“Ta phải tới để đưa nữ nhân của ta về” Hắc Kiệt Khắc nhàn nhạt nói. (Ngọc Nhi:ôi Hắc Kiệt Khắc,em yêu anh , *hức hức*anh thật tuyệt vời ,khổ thân anh quá)

Thần Thâu lắc đầu liên tục,lộ ra ánh mắt đồng tình.Ai,Hắc Kiệt Khắc thật đáng thương,ngươi vẫn còn chưa phát hiện ra sao?

Nam nhân phía trước mím chặt môi,chú ý bước đi.Trên mặt đất được trải thảm đỏ thượng hạng,ánh mắt của bức chân dung treo trên tường im lặng chăm chú nhìn hắn.Đến cuối hành lang,trước mắt xuất hiện một cửa gỗ

“Ngươi tự chui đầu vào lưới,nàng khẳng định là cao hứng cực kỳ” Thần Thâu lăm lăm tự nói,dùng súng hích vào lưng của Hắc Kiệt Khắc “Đi về phía trước,có người đang chờ muốn gặp ngươi”

Một tiếng động nhẹ vang lên,cửa gỗ được mở ra,bên trong phòng sáng ngời.Hắn dừng bước ,có một cảm giác lông mềm mại đang cọ cọ vào mắt cá chân mình.

“Meo” âm thanh yêu kiều ,mềm mại từ dưới chân hắn vang lên.

Là một con mèo.

Ngay cả khi hai mắt bị bịt kín,Hắc Kiệt Khắc tri giác như cũ vẫn nhảy cảm.Căn phòng này có vẻ là rất trống trải,tiếng bước chân vọng mãi,tựa hồ trong phòng không có đồ đạc gì.Hắn có thể cảm nhận được,ở trong những tầm mắt đang đánh giá hắn kia,trong không khí có hơi thở ,hương vị ngọt ngào,ấm áp mà hắn cảm thấy rất quen thuộc.

“Nó rất thích ngươi” ở giữa gian phòng truyền đến âm thanh của một nữ nhân “Trừ ta ra,nó rất ít chạm vào bất luận kẻ nào,nhất là nam nhân”

Thanh âm của nàng mềm mại kèm theo một tiếng cười nhẹ.Tiếng cười giống như tiếng mèo kêu nhỏ nhẹ,mềm mại.

Hắc Kiệt Khắc lạnh lùng xuy một tiếng,không đưa ra bình luận.

“Thần Thâu đưa Hắc tiên sinh tiến lên đây”nữ nhân mở miệng nói.

Thần Thâu lặng lẽ than thở dẫn Hắc Kiệt Khắc tiến lên

“Vị này là người phụ trách tập đoàn ‘Tuyệt Thế’ ở châu Á-Thượng Quan Mị” hắc dùng âm thanh nhỏ nhất bổ sung thêm một câu “Người khẳng định đối với nàng rất quen thuộc”

Bên trong phòng trống rỗng chỉ có một chiếc ghế quý phi (1) được lót bằng gấm vóc sang trọng mềm mại. Thượng Quan Mị nằm nghiêng ở trên ghế, lác bặc ở cổ chân khẽ lay động, nhìn phong tình vô hạn. Nàng quay đầu nhìn chăm chú vào nam nhân ở trước mặt, trên môi đỏ mọng nở nụ cười khó hiểu.

“Ngưỡng mộ đại danh đã lâu”

Hắc Kiệt Khắc cười lạnh, không nói gì

Từ trước đến nay nàng không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để tìm hắc gây phiền toái, làm cho hắc không thể nào nhịn được nữa.

Vậy mà bây giờ lại còn tò mò hỏi, có phải hay không muốn để cho hắc tức chết ?!

Hắc Kiệt Khắc trên trán gân xanh nổi lên, hai cánh tay gồng lên, đi lên phía trước, tới gần ghế dựa mềm mại, lòng bàn tay của hắc rất ngứa, khát vọng đích thân bẻ gãy cổ ma nữ này!

Bàn tay nhỏ bé mềm mại nâng lên, dán sát vào lồng ngực của hắc, ngăn cho hắc không tiến lại gần nữa.

“Hắc tiên sinh xin hãy tỉnh táo! Chớ lên gây xung đột” Thượng Quan Mị nhẹ nói, tiến lại gần hơi thở nhẹ nhàng phả vào mặt hắc “Người nên nghĩ đến An Kỳ”

Thân thể cường tráng đông cứng lại, bất động.

Ma nữ chết tiệt này, dám mang An Kỳ ra uy hiếp hắc.

Thần Thâu ở một bên liếc mắt lác đầu, lấy khăn tay lau một chút mồ hôi lạnh. Hô, hắc mồ hôi lạnh đều nhanh chảy thành một vạc. (=))

Nữ nhân này như vậy ác liệt, đến lúc này rồi mà vẫn còn đùa với lửa, không sợ tới mình sẽ bị thiêu cháy sao? Loại nam nhân như Hắc Kiệt Khắc này mà nổi giận lên, khẳng định là rất dọa người, hắc có nên bỏ qua đạo đức nghề nghiệp của một thuộc hạ, chạy trốn chết trước đi không ? (Ngọc Nhi: nghề nghiệp của anh là thần trộm ạ =))

“Nàng ở đâu ?” Hắc Kiệt Khắc trầm giọng hỏi, lệ khí biến mất. Nhắc tới An Kỳ, hắc không khỏi lo lắng.

“An Kỳ kia đối với người quan trọng vậy sao?” Thượng Quan Mị không đáp, hỏi ngược lại, tay nhỏ bé không có dịch chuyển khỏi ngực hắc, mà thậm chí còn càn rỡ mở nút áo, ở lồng ngực cường tráng vuốt ve vài cái, ăn vụng chút đậu hũ của Tuấn nam. (Ngọc Nhi: cho em ăn vụng đậu hũ của soái ca với >>”

7. Chương 7

Cửa lớn vừa mở ra, Lý Ân lập tức xông ra ngoài.

“Tiểu thư!” hắc tiến lên nước mắt ngấn, nước mắt dài, hai tay đưa ra vội vã nghênh nhận lấy tiểu nữ nhân yêu kiều trong tay chủ nhân. An Kỳ tiểu thư thật đáng thương, mắt tích đã lâu như vậy? Ở trong tay ma nữ Thượng Quan Mị kia, khẳng định là đã phải chịu không ít khổ sở?

Trong khoảng thời gian này, chủ nhân luôn luôn gắt gỏng, lo lắng cực kỳ.

“Cút !” Hắc Kiệt Khắc rống giận, trên trán gân xanh nổi lên, đôi mắt màu xanh lam tóe lửa, tâm trạng đầy cuồng nộ, chỉ kém không tung chân lên đá người.

Lý Ân bị làm cho sợ hãi, lùi lại mấy bước, vẻ mặt ủy khuất cùng không giải thích được.

“Nhưng là tiểu thư, nàng___” hắc chỉ vào An Kỳ bị trôi trên vai Hắc Kiệt Khắc. Tiểu thư trên người vẫn còn bị trôi! Chẳng lẽ hành động đi cứu người quá vội vàng, chưa có thời gian giúp nàng cởi trôi sao?

“Cút” hắc gầm lên giận dữ.

Lý Ân theo lời cú ngay, tránh bị lửa giận làm liên lụy đến mình. Dứt khoát trốn ở phía sau cánh cửa, chỉ lộ ra đôi mắt bất an theo dõi.

Đã xảy ra chuyện gì? Mọi người sắc mặt ai cũng khó nhìn! Nhìn kỹ, hần mới phát hiện ra trói chặt tiểu thư không phải là sợi dây, mà là roi dài (nhuyễn tiên) của Hắc Kiệt Khắc.

Hắc Kiệt Khắc khiêng tiểu nữ nhân trên vai, sải nhanh bước vào thư phòng, đem nàng ném xuống ghế da dài, hai tay chống hông. Đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng từ trên cao nhìn xuống.

“Lão thiên, người không thể nhẹ nhàng một chút sao?” nàng lẩm bẩm oán trách, rất muốn xoa xoa mông bị ném đụng đau, bất đắc dĩ giờ phút đang bị trói chặt, không thể động đậy. Mặc dù bị quăng mạnh, nhưng nàng vẫn hết sức giữ vững tinh thần ưu nhã, miễn cưỡng ngồi dậy.

Nhẹ nhàng!?

Nữ nhân này còn dám đòi hỏi hần phải đối xử nhẹ nhàng sao? Ở một khắc khi biết được chân tướng sự việc hần đã muốn bóp chết nàng ngay tại chỗ, nàng nên cảm tạ hần vẫn còn nhân từ.

“Người ác ma này, ta có nên đem người ném vào trong lửa?” hần gần giọng nói từng câu từng chữ.

“Người như vậy để đối đãi với nữ nhân mình yêu mến sao?” nàng nháy mắt nhìn lại hần.

Lúc trước trong vô số lần triển miên, hần thân thể to lớn thấm ướt mồ hôi, ép chặt vào nàng, ở bên tai thì thấm bao lời yêu thương. Nàng mặc dù lúc đó tinh thần trống rỗng, nhưng vẫn nghe được rõ từng câu, từng chữ.

Hắc Kiệt khắc hít sâu một hơi, ẩn ẩn huyết thái dương, đầu như muốn nổ tung.

“Nói!” hần chất vấn, quyết tâm trước tiên phải hỏi chuyện cho rõ ràng, không suy nghĩ đến dùng phương pháp gì để giết nàng nữa!

“Nói gì?” nàng giả bộ ngu.

“Nguyên nhân” hần rống lên một tiếng dữ dội kinh thiên động địa.

“Ngô ____ không có nguyên nhân gì!” nàng nghiêng nghiêng đầu nhỏ không nói thật.

“Vậy là, mấy năm qua người cố ý khiêu khích, có chủ tâm gây chuyện thị phi, mang tập đoàn ‘Tuyệt Thế’ do người phụ trách ở châu Á ra làm trò chơi để giết thời gian nhàn chán?” hần nhìn chằm chằm nàng, nghiêng nghiêng lợi hỏi.

“Không phải như thế” nàng cãi lại.

“Vậy thì nói ra lý do” hần lãnh khốc hạ lệnh.

Lý Ân lấp ló đầu ở ngoài cửa, cố gắng lắng tai nghe ngóng. Người phụ trách tập đoàn ‘Tuyệt Thế’ ở châu Á? Không đúng, người ngồi ở đằng kia, rõ ràng là An Kỳ tiểu thư? Chẳng lẽ chủ nhân chưa già mà đã hoa mắt nhìn lộn a?

Hần đứng ở ngoài cửa lo lắng nhìn vào trong phòng quan sát tình hình chiến sự.

Một thân ảnh mảnh khảnh lướt qua hần, chẳng phải là Từ Dược Nhi vị hôn thê của chủ nhân đây sao? Nàng không coi ai ra gì, đi vào thư phòng, chọn chỗ ngồi gần nơi đang xảy ra chiến sự, xem xét hai người tranh luận.

Thượng Quan Mị cúi đầu, một hồi lâu sau mới ngẩng lên, nhìn sắc mặt âm trầm của Hắc Kiệt Khắc.

“Ách, ta là vì muốn hấp dẫn sự chú ý của người” nàng chậm chạp trả lời. Lời này vừa nói ra, một đám người đồng thời hút khí lạnh, cũng không thể nhịn được nữa, tức giận tiến tới gần, hướng về phía nàng giờ nanh múa vuốt, hận không thể đem nàng xé ra từng mảnh.

“Muốn hấp dẫn lực chú ý để đoạt hàng hóa của chúng ta sao?”

“Lại còn cho nổ tung kho hàng hóa của chúng ta nữa sao?”

“Người còn ra lệnh cho thủ hạ đối nghịch với chúng ta?”

“Thủ hạ của ta chẳng qua là đi đón người, gặp gỡ thủ hạ của người, kết quả là một bị gãy tay, một bị gãy chân, bây giờ vẫn còn đang nằm ở trong bệnh viện.”

Mọi người tranh nhau nói, bao nhiêu thống khổ, oán hận đem ra nói hết.

“Câm mồm” Hắc Kiệt Khắc quát, tạp âm bỗng dừng im bật, bốn phía lại trở lên yên lặng.

Nghe đến đó, Lý Ân cuối cùng cũng biết được một chút ít đầu mối.

A! An Kỳ tiểu thư cùng Thượng Quan Mị dĩ nhiên lại cùng là một người? Khó trách lúc trước mỗi lần hắt cưỡi Thượng Quan Mị, đều bị làm cho ngã gục, chịu khổ nhất là bị nước nóng “chiếu cổ”.

“Chủ nhân, chỉ cần một đao chấm dứt, là mọi chuyện sẽ được giải quyết!”

Một người đàn ông oán hận nói, hung ác nhìn chằm chằm Thượng Quan Mị. Nàng chẳng những lừa gạt Hắc Kiệt Khắc, còn lừa gạt cả đến bọn hắc trung thành với nàng.

Thượng Quan Mị quay đầu, mỉm cười nhìn đối phương

“Nếu như ta nhớ không lầm, người lúc trước đã tuyên thệ đối với ta trung thành, hơn nữa còn sẽ bảo vệ ta”

Mặt của đối phương từ xanh mét chuyển qua trắng bệch

“Các người không phải là muốn đổi ý, nói mà không giữ lời sao?”

Mấy người sắc mặt xanh mét, âm thầm nắm chặt tay thành quả đấm, khát vọng muốn tiến lên đánh người, nhưng rồi lại ngại vì lời hứa nên đành tiến thoái lưỡng nan. Ma nữ này thông minh hơn người, bọn họ không phải là đối thủ của ả.

“Tại sao muốn hấp dẫn chú ý lực lượng của ta ?” Hắc Kiệt Khắc lần nữa mở miệng hỏi

Nàng nhìn thẳng hắc, đột nhiên trong lúc đó thần thái xảo trá cũng biến mất, trên khuôn mặt đẹp trước nay chưa có thật tình bỗng có chút cảm xúc thật lòng.

“Người quên ta” nàng thở dài một hơi.

“Cái gì?” mày rậm nhíu chặt, trán nhăn lại, hắc không biết nàng đang điên cuồng nói cái gì.

“Trước cõi trời cho ta đã” nàng yêu cầu “Cõi trời cho ta, ta sẽ nói cho người biết hết thảy.”

“Chủ nhân đừng tin nữ nhân này nữa ____”

Trông mắt màu xanh lam sắc bén đảo qua, tiếng kháng nghị im bật.

Hắc Kiệt Khắc mắt lạnh nhìn Thượng Quan Mị, chậm chạp cởi dây roi dài (nhuễn tiên) màu đen ra. Hắc không sợ nàng chạy trốn, chỉ là muốn biết đôi môi đỏ mọng toàn nói những lời lừa gạt, hại người chết không cần đền mạng kia, sẽ nói ra những lời nói dối gì nữa.

“Người quên ta” Thượng Quan Mị đi tới trước mặt hắc, nhìn thẳng vào hai mắt hắc

“Dùng đầu óc của người suy nghĩ một chút, trước khi được thủ lĩnh cũ của ‘Lạc Nhĩ Tư’ nhận nuôi, người đã ở nơi nào? Biết qua người nào? Đã nói cái gì, đã làm cái gì?”

Nàng cầm bàn tay của hắc, cùng hắc ngón cái ấn ngón cái, ngoắc thành lời hứa hẹn.

Hắc Kiệt Khắc toàn thân cứng ngắc, cúi đầu nhìn tiểu nữ nhân trong ngực. Ở giữa tia nhìn lửa giận có một cảm giác quen thuộc nhàn nhạt hiện ra. Ánh mắt mỹ lệ trong suốt nhìn chăm chú vào hắc. Có một chút trí nhớ từng chút từng quay trở lại.

(Ngọc nhi: phần này đan xen việc anh Hắc Kiệt Khắc nhớ lại quá khứ nha các tình yêu ^^)

Đừng khóc

Ta không CẢ đi

Đừng khóc, ta sẽ trở lại

Trong vườn hoa, trong mê cung, cô bé như tượng ngọc điêu khắc núp lấy y phục của hắn, khóc lóc muốn hắn nói ra lời hứa hẹn.

Người đã đáp ứng muốn làm chú rể của ta kia mà

Đó là người ăn quyết, ép buộc ta đáp ứng.

Lúc rời khỏi nơi đó mấy năm đầu, hắn thỉnh thoảng cũng nhớ tới cô bé cùng hắn ngoắc tay làm thành lời hẹn ước, ánh mắt thông minh dõi theo hắn, tràn đầy chờ đợi hắn thực hiện lời thề trẻ thơ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, hắn dần thân vào con đường hết sức cạnh tranh, trí nhớ thời niên thiếu dần dần phai nhạt.

Hắn làm sao lại quên mất tiểu quý có sở trường ăn quyết này. Vì để đạt được mục đích, chuyện gì cũng làm ra được. Theo năm tháng trưởng thành, nàng ác liệt lại càng tăng lên. Hai mươi năm không gặp, giờ tiểu ác ma đã trở thành hồn thể ma nữ.

Không biết, không biết, đáp ứng chính là đáp ứng, tới đây ngoắc ngoắc tay, nếu như người không trở lại, ta liền đi tìm người, muốn người làm chú rể của ta.

Một câu nói đùa của hai mươi năm trước, nhưng lại sẽ đưa tới tai bay vạ gió?! Nữ nhân này trăm phương ngàn kế, dùng khổ nhục kế cùng mỹ nhân kế, dùng những lời nói dối cùng kỹ năng diễn kịch lừa hắn quay vòng vòng.

Gương mặt tuần tú xám xịt, tựa hồ như bị đả kích lớn. Thượng Quan Mị vươn chân kéo một chiếc ghế, hai tay đè mạnh bờ vai của hắn, đè hắn ngồi xuống ghế. Hắn không một chút phản kháng ngồi xuống, cặp mắt xanh lam nhìn chăm chăm vào nàng.

“Nghĩ ra chưa?” Thượng Quan Mị nghiêng đầu nhìn hắn, vỗ vỗ vào gương mặt tuần tú “Người rõ ràng nói muốn cưới ta, kết quả lại đem ta quên không còn nhớ được một mống, ta tại sao lại không thể xử phạt người?” nàng chu môi đỏ mọng.

Nàng cùng Thượng Quan Mị đi tới Đài Loan thành lập tập đoàn đấu giá “Tuyệt Thế”. Dùng hết sức lực truy xét tung tích của Hắc Kiệt Khắc, thật vất vả lắm mới tra ra hắn đã là thủ lĩnh của “Lạc nhĩ tư”. Nàng đã đợi, lại đợi, từ trong lòng tràn đầy mong đợi, đợi đến đây ngập lửa giận, cũng không thấy hắn theo lời hứa tới cưới nàng, mà chỉ bận rộn đi khắp mọi nơi trên thế giới mở rộng địa bàn tổ chức của hắn. Không còn nghi ngờ gì nữa, Hắc Kiệt Khắc đã quên nàng.

“Cho nên những thứ kia cũng là xử phạt?” hắn chậm chạp mở miệng

“Nếu không người cho rằng ta phí nhiều công sức, dùng mấy năm dài tìm người để gây phiền toái sao? Ta đã không ngừng nhắc nhở người, nhưng người hoàn toàn không có để ý đến!” nàng cũng sẽ không hao phí nhiều tinh thần làm một chuyện vô vẩn, tất cả hành động đều có mục đích.

“Người làm thế mà gọi là nhắc nhở sao?” Hắc Kiệt Khắc lạnh lùng nói.

“Đó ? Không phải sao?” nàng nhún vai vô tội nói.

“Đó được kêu là phá hư”

“Theo người nói kiểu nào mà chẳng được” nàng lầm bầm, nhận thấy được ánh mắt của mọi người nhìn mình đầy tức giận. Aiz những người này rất hung dữ, nửa điểm hài hước cũng không có. Bọn họ không có vì sự si tình của nàng làm cảm động sao? Một chút xiú cũng không có sao?

“Ở sau lưng chỉ huy còn chưa đủ, người thậm trí đích thân mình hành động, là muốn phá hư tất cả sao?” Lửa giận bùng bùng, Hắc Kiệt Khắc chỉ có thể nhìn chăm chăm nàng, toàn thân vô lực.

“Cũng theo như người nói, đó không gọi là phá hư, mà gọi là nhắc nhở” nàng rất kiên trì, véo chóp mũi của hắn, giống như đang dạy dỗ tiểu hài tử, nói từng câu từng chữ “Có làm bộ mặt trí nhớ, quần quýt bên người người, chẳng qua là muốn chứng minh xem người có yêu ta không” nàng khẽ cười, hôn nhẹ lên môi mỏng của hắn.

Để xác định xem hắn đã quên lời hẹn ước năm xưa hay chưa,nàng đã phải bỏ qua lòng tự trọng của mình sang một bên,lừa gạt tim của hắn.Xác định được hắn đối với nàng vừa thương vừa yêu.Hắc ,hắc,cái này có thể nói là bị vạn tiền xuyên tim đi?

Lý Ân càng nghe càng nhích tới gần,đã sớm bước vào trong thư phòng,cùng những người khác trợn mắt há mồm.

Từ ,từ chờ một chút__trước hết để cho hắn tiêu hóa câu chuyện một chút.An Kỳ tiểu thư__ách,không Thượng Quan Mị,nàng vì thích chủ nhân,cho nên mới ở khắp mọi nơi tìm phiên toái,mục đích là để được chủ nhân chú ý đến sao?Ách __Này ,loại này sao giống hành động của trẻ con a !

Hắc Kiệt Khắc toàn thân cứng ngắc,mặt không chút thay đổi,môi mỏng nhếch lên

“Ta còn nhớ rất rõ ánh mắt của ngươi,một màu lam u hợp như là “Hi Vọng chi chui”,một đôi mắt thần kỳ như mắt của ác ma.”

Nàng nâng cằm hắn lên,môi đỏ mọng khẽ chạm vào gương mặt tuần tú,trêu đùa hắn.

“Ta yêu thích màu sắc” nàng thở dài nói.

Ở trong góc đột nhiên vang lên tiếng rống giận,không thể đứng nhìn ma nữ vừa hôn vừa sờ chủ nhân được nữa.

“Đủ rồi” người nêu ra ý kiến giết Thượng Quan Mị từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần ,nổi trận lôi đình.

Hắn nhảy vọt tới,thuận tay quơ lấy một cái ghế làm hung khí,hướng Thượng Quan Mị đánh tới,muốn một phát đập chết ma nữ này,thay dân trừ hại.

Cái ghế tiến tới gần,Thượng Quan Mị hô thấp một tiếng,thân thể xinh xắn bay ra ngoài,té ngã xuống mặt đất.Nàng ôm bụng co rúm lại run rẩy,sắc mặt tái nhợt,giống như là đau cực kỳ.

Người nọ giơ cao ghế,vẽ mặt trong nháy mắt đại ra.

Hắc Kiệt Khắc giống giận lên một tiếng ,thân hình cao lớn đột ngột đứng thẳng dậy.Một chưởng đá bay người đang đứng gần ghế ra tận góc tường.

Chuyện xảy ra quá nhanh,mọi người chỉ biết trợn mắt há mồm nhìn chủ nhân vì cứu nữ nhân này mà rống giận.

“Có sao không?”hắn nhanh chóng chạy tới,ôm lấy Thượng Quan Mị đang rên rĩ không dứt.

“Có,đau quá!” nàng thở hổn hển.

Nam nhân cùng cái ghế bị đá bay ra một góc,đầu choáng váng,hoa mắt,miễn cưỡng chống tay đứng dậy.Nhìn thấy tầm mắt cuồng nộ của chủ nhân quét đến đây,chỉ có thể khóc không ra nước mắt,cúi đầu trong miệng lẩm bẩm không ngừng.

Không đúng,hắn rõ ràng chẳng qua là mới hướng cái ghế về phía đó,ngay cả dụng cụ chưa đụng phải nữ nhân này,sao nàng ta lại đau thành như vậy?!

Hắc Kiệt Khắc lòng bàn tay sờ vào bụng của nà.

“Nơi nào đau?”lo lắng nắm giữ lý trí của hắn, ôm chặt lấy nàng đang rên rĩ ,trong lúc bất chợt ngừng lại,khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nụ cười nhẹ nhàng.

“Ngươi đau lòng rồi?” nàng xảo trá cười,ghé sát vào gương mặt đang kinh ngạc của hắn.

Gương mặt tuần tú đầu tiên là cứng ngắc,trên trán gân xanh nổi lên,tiếp theo gương mặt co quắp,cả thân thể cao lớn cũng đang kịch liệt run rẩy.

“Thượng _Quan _Mị !” tiếng hô thiếu chút nữa làm trần nhà sụp xuống.

Nàng chớp mắt,theo bản năng biết sẽ xảy ra chuyện xấu,vội vàng nghĩ bỏ chạy.Nhưng chân chạy được hai bước đã bị tóm quay trở lại.

Hồng bét, vẽ mặt hắn thật đáng sợ,giống như là muốn đem nàng ra phanh thây.

“Người ,nữ nhân này”Hắc Kiệt Khắc tức giận nói nhỏ,tròng mắt màu xanh lam lóe sáng,giận đến toàn thân run rẩy.

Thượng Quan Mị toàn thân lạnh cả người,biết lần này đã ép quá hần.Người nam nhân này lần đầu mất đi ý trí,nhìn rất nguy hiểm,làm cho người khác run rẩy.Nàng vội vã muốn chạy trốn,nhưng hai cánh tay đã bị hần vịn ra sau lưng.

“Buông,buông___”Hắc Kiệt Khắc sức lực lớn vô cùng,chỉ dùng một tay cầm đôi cổ tay mảnh khảnh của nàng.

Chân sai dài mấy bước đã kéo Thượng Quan Mị trở lại ngồi lên ghế da.Nàng chỉ cảm thấy thân thể bị mãnh liệt nâng lên,nhanh chóng đổi thành tư thế nằm sấp ở trên đầu gối hần.

Quần bị kéo xuống,eo nhỏ nhắn ,mông tròn trịa,hai chân thon dài toàn bộ lộ ra trước mặt mọi người.

“Người muốn làm gì?” nàng la lên mặt đỏ bừng.Nàng chưa từng gặp qua tình huống như thế này,vô cùng xấu hổ và tức giận.

Hắc Kiệt Khắc bàn tay như thiết khóa ,đem cổ tay của nàng gắt gao cầm.

Nàng giống như con tôm sống,trên đùi hần giầy dựa ,vừa thẹn vừa vội.Đã bày ra loại tư thế này,còn hỏi hần muốn làm cái gì?!Người này nhất định là muốn đánh nàng,hơn nữa còn đánh trước mặt mọi người!

“A!” nàng liều chết giầy dựa,chưa đánh đã kêu.

Tay ngăm đen vung lên,mắt thấy sắp rơi xuống,trong góc “sư”một tiếng,bắn tới một sợi dây đỏ quấn quanh cổ tay của Hắc Kiệt Khắc,vững vàng kéo lấy ,ngăn cản sức lực của bàn tay

“Chậm đã”Từ Dục Nhi kéo lấy sợi dây đỏ, lên tiếng ngăn lại.

Thượng Quan Mị ngẩng đầu lên,tầm mắt nhìn về phía Từ Dục Nhi đầy cảm kích.

A,có phải cứu binh đã tới?

Ánh mắt lạnh lẽo liếc về phía Từ Dục Nhi,sắc bén đến làm cho người ta run rẩy.Hần muốn thi hành hình phạt,không cho người bên cạnh tham dự.

Từ Dục Nhi vẫn bình tĩnh ,tay mảnh khảnh bắt mạch của Thượng Quan Mị,vài giây đồng hồ sau,khóe miệng nàng hiện lên nụ cười,đối Hắc Kiệt Khắc gật đầu bảo “Người có thể tiếp tục” nàng thối lui,thu hồi sợi dây đỏ.

A? Cứ như vậy sao?Nàng không phải cứu binh sao?(Ngọc Nhi: *hồ hồ * mơ mộng quá tỷ ơi,cho sướng ai bảo suốt ngày liếc mắt nhìn ta,chuẩn bị ăn đòn đi *hồ hồ*)

Thượng Quan Mị ngây ngốc nhìn Từ Dục Nhi thối lui,lòng trầm xuống.Nàng nuốt nước miếng,muốn há mồm kêu cứu,nhưng nhìn xung quanh bên trong phòng không thấy được bất kỳ ánh mắt đồng tình nào___

Ba!

Hắc Kiệt Khắc tay nặng nề đánh xuống.

“A!” nàng không có chút nào chuẩn bị,đau đến sợ hãi kêu liên tục,thân thể mềm mại trên đùi hần giắt nảy lên.

“Hắc Kiệt Khắc,ta mang thai” nàng chuyển qua muốn dùng hài tử trong bụng,vọng tưởng tránh được một kiếp.

Bàn tay to dừng lại giữa không trung,mọi người xung quanh đang xem cơn thịnh lộ,sắc mặt ai cũng nhăn nhó.

Từ Dục Nhi ngồi ở một góc bưng trà hương lên,nhàn nhả mở miệng

“Xin yên tâm,mạch của ngươi rất ổn định,n tức cực mạnh,chịu được đánh.Đứa nhỏ này,cha mẹ nó cũng là người không phải tầm thường,chuyện nhỏ này mà không chịu nổi,sau này làm sao ứng phó được với sóng to gió lớn?”

Từ Dược Nhi tinh thông y thuật,sớm đã nghi ngờ Thượng Quan Mị mang thai.

Ba!

Lại một phát đánh hạ xuống.

“A,dừng tay,dừng tay”Thượng Quan Mị thét chói tai,trong đầu suy nghĩ rối loạn.

Có Từ Dược Nhi đảm bảo,Hắc Kiệt Khắc càng thêm không kiêng sợ gì,buông cổ tay Thượng Quan Mị ra,đổi thành ngăn chặn eo nhỏ nhắn,không chút lưu tình giơ tay đánh mạnh,trừng phạt nàng hết lần này đến lần khác nói dối hần.

“Đừng đánh nữa!Đừng đánh nữa! Ta bảo ngươi___a” tiếng kêu thảm thiết vang tận mây xanh,mọi người ai cũng thờ ơ lạnh nhạt,không ai dám cầu tình cũng chẳng có ai muốn cầu tình hộ nàng.

Hồn thể ma nữ này cuối cùng cũng bị báo ứng,mọi người có thể nào mà lại không cảm thấy sảng khoái cơ chứ?!Không xông lên giúp chủ nhân bổ sung thêm mấy chưởng ,đã coi là quá khách khí rồi.

Trần đầy hổ thẹn cùng đau đớn,Thượng Quan Mị liều mạng giãy dụa,không ngừng quơ tay chân loạn xạ,nhưng sức đánh xuống mông không có giảm bớt xuống một nửa.

Hần khỏe mạnh như vậy,nàng tránh cũng không thoát.Ô,ô___Hần dám đánh nàng___Ô,ô___

Biết phản kháng cũng vô dụng,giãy dụa dần dần vô lực,thân thể mềm mại gục ở trên đầu gối của Hắc Kiệt Khắc không giãy dụa nữa,thậm chí cũng không gào thét nữa,chỉ cắn chặt môi đỏ mọng,cổ nén nước mắt,chịu đựng mông càng ngày càng rất đau.

Ô,ô.hần đánh nàng,hần dám đánh nàng.

Ba,ba,ba âm thanh đồn đánh ở trong phòng vang lên thanh thúy mà chói tai.

Không biết trải qua bao nhiêu lâu,thanh âm vang dội dừng lại,tay to hạ xuống không đánh nữa,nàng đáng thương sụt sịt mũi,đột nhiên bị hất ra khỏi đầu gối hần.

“A,đau quá!” mông của nàng đụng phải mặt đất,một lần nữa đau khóc ra nước mắt.

“Cút !”trên đầu truyền đến thanh âm ra lệnh tuyệt tình.

Cái gì?Nàng không có nghe nhầm chứ?

Thượng Quan Mị ngẩng đầu lên,lau lau nước mắt,kính ngạc nhìn nam nhân trước mặt.Từ khi chào đời cho tới bây giờ,đây là lần đầu nàng chập vật như vậy.

“Cút !”Hắc Kiệt Khắc lạnh lùng nhìn nàng,mặt không chút thay đổi.

Lần này nàng xác định mình không có nghe lầm.Nhưng là,sao có thể?Hần lại muốn nàng rời đi?Hiểu lắm đã nói rõ,hần cũng nhớ lại lời hứa năm xưa,hần hần phải nhận ra là mình có lỗi với nàng,biết điều một chút cười nàng mới đúng a?

“Ngươi nói gì?”nàng hỏi tới,cực tuyệt thừa nhận hần đuổi nàng đi “Bây giờ nói không yêu ta,hoặc không cần ta,đều đã quá muộn”.

Hần sẽ không phải là không muốn nhận ra lỗi lầm đó chứ?

“Người ta yêu không phải là ngươi,người ta yêu là An Kỳ ,không phải Thượng Quan Mị” hần lãnh đạm nói,không hề nhìn nàng nữa.

“Đầu ngươi có vấn đề sao? Kia cũng là ta a!”

“Không,không phải,ta yêu chính là An Kỳ ôn nhu,nhu nhược,nhưng tất cả cũng chỉ là giả tạo.Nữ nhân ta yêu căn bản không tồn tại” hần đưa lưng về phía nàng,bóng lưng cao lớn,cũng đầy nghiêm khắc khó có thể đến gần.

Hắc Kiệt Khắc lúc này thừa nhận người hần yêu chính là An Kỳ,ngược lại làm cho toàn thân nàng rét run,giống như ngã vào hầm băng,không nói được nửa câu nào.

Chỉ một sơ xuất nhỏ ,kế hoạch của nàng đã bị phá vỡ,phản ứng của hấn vượt qua ngoài dự liệu của nàng.
Thượng Quan Mị căn môi đỏ mọng,tay nắm chặt thành nắm đấm,tâm trí rối loạn.

“Người ta yêu chính là An Kỳ,không phải là Thượng Quan Mị” thanh âm trầm thấp truyền đến

Hắn không thương nàng?!

Người định không bằng trời định,nàng tính toán rất tốt mọi việc,lại không lường trước đến hấn không thương nàng,ngược lại còn yêu tiểu nữ nhân hèn yếu kia?Đáng chết! Loại chuyện này thật sự nàng không nghĩ ra được.Hấn lại yêu nữ nhân yếu đuối mà nàng đóng giả kia?

Thượng Quan Mị ngày càng cảm thấy ghen tỵ,quên cả mất nữ nhân kia cũng chính là mình sắm vai (Ngọc Nhi:ai...z đúng là phụ nữ khi ghen chẳng còn lý trí gì hết *chep chep*)

Ăn dấm chua với nữ nhân khác thì còn dễ dàng giải quyết,nhưng là ăn dấm chua với chính mình,nàng nên làm cái gì bây giờ?Hấn yêu nữ nhân hèn yếu kia,nhưng nàng không thể trở lại thành người đó được nữa rồi.

“Ta nhận lúc trước là ta thất tín,ân oán những năm gần đây coi như là bồi thường đi.Bất quá,ta không muốn gặp lại ngươi nữa” Hắc Kiệt Khắc tuyên bố.đôi mắt màu xanh lam nhìn quét một vòng trong phòng,không ai dám có dị nghị gì.

“Không thể nào ,ngươi___”

“Dem nàng đưa ra ngoài”hấn vô tình nói cắt ngang lời nàng,tròng mắt màu xanh lam lạnh như băng,không còn nhìn thấy bất kỳ tình cảm nồng cháy nào.

“Không___Ta___Không___”Thượng Quan Mị muốn nói vãn hồi hoàn cảnh xấu.nhưng nghĩ không ra phải nói gì.Ồ.ô,nhất định nàng bị đánh đau quá dẫn đến đầu bị u mê.

“Thượng Quan tiểu thư ,xin mời!” Lý Ân tuân thủ mệnh lệnh của chủ nhân,đem Thượng Quan Mị đẩy ra bên ngoài.

“Ta___Hắc Kiệt Khắc___ngươi không thể như vậy đối với ___”nàng còn muốn nói chuyện a~

“Phanh” một tiếng cửa lớn của “Lạc Nhĩ Tư” không lưu tình ở trước mặt nàng đóng kín

Mấy ngày nay trên phương tiện truyền thông của Đài Loan tràn ngập thông tin vào lễ kỷ niệm ngày thành lập tập đoàn “Lạc Nhĩ Tư”ở Châu Á, sẽ cử hành hôn lễ giữa tổng tài Hắc Kiệt Khắc và nhân vật trọng yếu của tập đoàn “Tần” Nhật Bản –Từ Dục Nhi.

Hai tập đoàn lớn có chuyện vui,là đề tài ọi người bàn tán say sưa.Nhưng trong tập đoàn “Tuyệt Thế”thì lại vắng vẻ khác thường,mọi người không ai mở miệng,ngay cả nửa chữ cũng không dám nói ra.

Từ sau khi vụ việc kia xảy ra,căn cứ của tập đoàn “Tuyệt Thế”ở trong núi rừng liền được chính thức giới nghiêm,luôn đề cao cảnh giác.

Lúc trước Thượng Quan Mị bị Hắc Kiệt Khắc trối bắt đi,mặc dù trong thời gian ngắn không quá một ngày đã trở về bình yên,ngay cả nửa cọng tóc cũng không bị mất,nhưng có vẻ tâm lý bị đả kích rất lớn.

Kể từ sau khi trở về,nàng cả người u mê,luôn ở trong phòng ôm mèo lắc lư.Về mặt thông minh,bộ dáng xảo trá cũng biến mất,nàng giống như là đối với bất kỳ chuyện gì cũng mất đi hứng thú,cả ngày mặt ủ mày chau.

Chỉ có khi nghe thấy tin tức Hắc Kiệt Khắc sắp kết hôn,nàng mới có phản ứng,nhưng loại phản ứng này thật là dọa người a~

Tivi đang phát tin tức về sự kiện Hắc Kiệt Khắc sắp kết hôn,Thượng Quan Mị cầm lấy cái ghế đập trúng tivi,màn hình bốc khói hồng luôn tại chỗ.

Thuộc hạ đến mật báo,xin chỉ thị nàng nên xử lý như thế nào,nàng rút đao Nhật Bản (1) trang trí trên tường,cầm đuổi giết thuộc hạ đang kinh ngạc.

Có tờ báo đặt ở trên bàn của Thượng Quan Lệ,nàng nhìn thấy hạ lệnh đem mua tờ soạn báo đó.Sau khi tờ soạn báo đã là vật sở hữu của mình,nàng còn muốn phóng hỏa ngay tờ soạn đó,nhưng may mà đã bị bọn thuộc hạ khản trương ngăn lại.

Tình hình cổ quái hơn nữa là Thượng Quan Mị vẫn tìm đến đầu bếp học nấu ăn,ở nhà liễu mạng học nấu nướng,phòng bếp bởi vì nàng mà nhìn sánh ngang với phòng thí nghiệm hóa học,phát sinh ra bốn lần hỏa hoạn nhỏ.

Nữ nhân thông minh hơn người,quỷ kế đa đoan này,từ lúc trào đời tới nay,lần đầu mất đi năng lực duy tư,trở thành giống người bị bệnh tâm thần. (NN:bệnh tâm thần =)) *hồ hồ*)

Thượng Quan Mị đến nay vẫn không thể tin được Hắc Kiệt Khắc lại đuổi nàng đi,ánh mắt cũng như vậy tuyệt tình,giống như là đã quyết định vĩnh viễn không muốn nhìn thấy nàng nữa.

Nàng đã bị thua rồi?!

Nàng yêu tha thiết duy nhất chỉ một nam nhân,nàng dùng phương thức của mình đi thương hấn,nghĩ lừa gạt tình yêu của hấn,lại còn gây chuyện khiến ọi việc loạn lên.Ồ,ô hấn muốn kết hôn với người khác,nàng nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ đứng trơ mắt nhìn người nam nhân mình yêu suốt 20 năm qua đi vào lễ đường cùng với một nữ nhân khác,thề sũg đến đầu bạc răng long hay sao?

Nghĩ đến hôn lễ ngày càng đến gần,nàng càng thêm nôn nóng.

Nghĩ tới hấn vĩnh viễn sẽ không thuộc về mình nữa,lòng ngực của nàng càng lúc càng đau,giống như bị ai đó bóp đến nghẹn thở.Hấn làm sao có thể không thương nàng?Hấn làm sao có thể không thương nàng?

Để tránh ình không bị vạ lây,không bị cơn bạo phong của nàng trút lên đầu,Thượng Quan Lệ cùng Thần Thâu quyết trốn ở trong thư phòng,kiên quyết không chịu đi ra ngoài.(=))

“Lão đại ,Mị nhi rốt cuộc bị làm sao?” hai chân của hấn gác lên mặt bàn,vẻ mặt cũng rất nghiêm trọng.

“Nàng không có chuyện gì”

“Nhưng là,nàng làm cho chúng ta khó sống quá a!” Thần Thâu khoa trương thở dài một hơi.

“Sống nhiều năm như vậy,lần đầu bị cự tuyệt,nàng rất tức giận cũng là chuyện bình thường” Thượng Quan Lệ vui đùa vào mớ văn kiện ,giấy tờ,thậm chí không có ngẩng đầu lên nói.

“Cự tuyệt ?Ai dám cự tuyệt nàng?” Người nào mà không sợ chết thế!

Môi mỏng câu lên một vẻ cười

“Người nàng quan tâm”

“Chuyện này,hồn thể ma nữ sẽ quan tâm đến người nào?”

“Người đi mà hỏi nàng”Thượng Quan Lệ cự tuyệt trả lời.

Thần Thâu rùng mình một cái “Nói giỡn,ta còn chưa muốn chết”

“Vậy thì câm miệng”

Đứng lên câm miệng lại? Nhưng là ,trong lòng còn một vương mắc,bảo hấn sao có biện pháp gì câm miệng được?

Chuông điện thoại vang lên,sau khi nghe xong cuộc gọi,Thần Thâu quay lại nói “Ta vừa nhận được điện thoại của “Võ giả”,nàng nghi ngờ hỏi thăm,Mị nhi vì sao phải đặt thuốc nổ cùng hỏa tiễn”

Đợi một chút thấy Thượng Quan Lệ không có phản ứng gì,hấn lại mở miệng “Nàng đặt những thứ đó làm cái gì?” hấn thật muốn biết nội tình bên trong? Muốn biết người nào thần thông quảng đại,có thể làm cho Thượng Quan Mị mất hồn?

Thượng Quan Lệ thái độ tỉnh táo,nhàn nhạt nói “Nghĩ muốn phá hỏng hôn lễ sao!”

“Hôn lễ của người nào”

“Hắc Kiệt Khắc”

Thần Thâu hút một ngụm khí lạnh, khuôn mặt kinh ngạc “Nàng chán ghét ‘Lạc Nhĩ Tư’ đến như vậy sao? Ngay cả hôn lễ của người ta cũng phải phá hỏng” Bò lên giường của Hắc Kiệt Khắc, lừa gạt sự sủng ái của hắn, như vậy còn chưa đủ sao.

“Không phải là chán ghét”

“Những hành động cử chỉ không có chút nào lý tính như thế, không phải là chán ghét, chẳng lẽ lại là thích sao” Thần Thâu trợn trắng mắt.

“Ân!” Thượng Quan Lệ gật đầu

Năm giây sau, Thần Thâu từ trên ghế té xuống, khiếp sợ quá, hắn mới đầu toàn thân còn cứng ngắc “Không___Không, không thể nào? Người nói là Mị nhi nàng___nàng đối với Hắc Kiệt Khắc___ách___” hắn lắp bắp, bị kinh sợ làm cho nói cũng không lên lời.

“Rất kinh ngạc sao?”

Thần Thâu dùng sức gật đầu, thiếu chút nữa thì gãy cổ “Rất kinh ngạc, lão đại, ta súyt chút nữa thì bị dọa mất cả hồn!” Hắn sợ hãi than liên tục, vỗ vỗ ngực an ủi trái tim của mình thiếu chút nữa thì bị rớt ra ngoài, cố gắng tiêu hóa sự thật.

“Lấy tính cách của Mị nhi, không thể nào vì chính nghĩa mà làm mọi việc. Yêu cầu đánh tội phạm cũng không thể hy sinh bản thân mình đi theo thủ lĩnh của đối phương được” Thượng Quan Lệ đặt bút xuống, hai tay chắp lại đặt ở trên bàn, thái độ trầm ổn.

“Ách ta bắt đầu cảm thấy chúng ta rất giống tấm lá chắn của nàng” Thần Thâu nhỏ giọng nói.

“Không phải là rất giống, mà nguyên bản vốn là như vậy. Nàng chính là do tội bay che trở mới thuận lợi leo lên trên giường của Hắc Kiệt Khắc” Thượng Quan Lệ khẳng định.

A, ý là, tiểu nữ nh quỷ kế đa đoan này, từ mấy năm trước đã bắt đầu đem bộ hạ của mình trở thành công cụ trên đũa hai phe nhân mã.

Thần Thâu ôm lấy đầu, không hề nghĩ ra được quỷ kế to lớn kia lại kín đáo đến như vậy, đem tất cả mọi người ra lừa gạt.

“Nàng trăm phương ngàn kế, người nào cũng lừa. Hôm nay mới chỉ bị đẩy ra khỏi cửa, mà đã tự nhận thua. Nói thế thời gian từ trước tới giờ tất cả đều uống công sao!” Thượng Quan Lệ nhàn nhạt nói, ánh mắt nhìn Thần Thâu nhưng lời lại như muốn nói cho ai nghe.

Ở cửa có động tĩnh, thân ảnh tinh tế không biết đã đã đứng ở đó nghe được bao lâu rồi. Cho đến khi nghe thấy những lời nói này, mới nhẹ nhàng rời đi. Chỉ để lại con mèo Ba Tư (2) vô tội ngồi ở chỗ cũ.

Thần Thâu vừa lúc nhìn thấy tấm lưng kia, toàn thân trong nháy mắt căng thẳng.

“Lão đại, ách, cái kia, người mới vừa xông ra ngoài kia, rất giống___rất giống___”

“Là ai?” Thượng Quan Lệ nhíu mày rậm, không có kinh ngạc, ngược lại lộ ra nụ cười mang đầy ý thâm trầm.

“Ách, rất giống em gái của người”

Chú thích

(1) đao Nhật Bản:

Văn hóa Nhật bản độc đáo là bởi nó có sự kết hợp của nét truyền thống và hiện đại, trong đó, kiếm đạo là một nét văn hóa đặc trưng mà người Nhật tự hào

Kiếm được người Nhật sử dụng nhiều nhất trong các cuộc chiến tranh thời phong kiến, nghe nói có nguồn gốc đầu tiên là từ Trung Quốc. Từ hình dạng thẳng, cấu trúc đơn giản thì khi qua Nhật Bản, nó đã được cải tiến với đường gươm lượn cong, cán dài, mang tính đặc thù của Nhật Bản.

(2) mèo Ba tư:

Mèo Ba Tư là một trong những giống mèo lông xù phổ biến nhất trên thế giới. Chúng có thân hình chắc khỏe, đầu to, hai mắt tròn biểu cảm. Theo như nghiên cứu thì chúng xuất hiện hầu như cùng một lúc tại các vùng núi hẻo lánh của các nước vùng Vịnh Persik, Thổ Nhĩ Kỳ và Trung Quốc.

Mèo Ba Tư có bộ lông 2 lớp với lớp lông dài phía ngoài và lớp lông ngắn khá dày ở bên trong.

Ước gì ta có một con mèo như thế này *mắt mơ màng* đứng mà tiền mua nó thì phải đại gia mới mua nổi *chep chep* dân đen như mình chỉ dám ước ao.

8. Chương 8

Màn đêm buông xuống, không khí nóng bức ban ngày biến mất, gió đêm đưa tới nhè nhẹ thấm lạnh.

Khách sạn hôm nay được trang trí hoa lệ hơn, đèn sáng long lánh, thính đường, được chất đầy hoa tươi cùng quà cáp. Mọi người quần áo hoa lệ đi lại nhộn nhịp ai cũng cười nói rất vui vẻ.

Chẳng qua là bọn họ cười đến thật vui vẻ, nhưng trong lòng mỗi người lại càng không thoải mái.

Trên tầng cao nhất của khách sạn, xuất hiện một thân ảnh mảnh khảnh đi trong bóng tối. Trên khuôn mặt đẹp mây liễu nhíu chặt, sắc mặt ngưng trọng. Nàng động tác nhanh nhẹn, tránh qua mấy trạm gác hướng phía mục tiêu đi tới.

Trong lúc vô tình nghe lén được câu nói kia của Thượng Quan Lệ, nàng như bừng tỉnh, quyết tâm từ bị động thành chủ động, không được làm ủy khuất đứa bé đáng thương trong bụng được. Nói cũng phải chỉ mới gặp một chút khó khăn, nàng nói gì cũng không thể tại lúc này dừng tay.

Trọng yếu hơn là nàng căn bản không muốn nhận thua.

Muốn kết hôn với nữ nhân khác?! Hừ, mơ tưởng!

Bọn ta tốn nhiều thời gian như vậy, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ ý đồ?!

Lầu cao nhất của khách sạn, cả tầng lầu rộng rãi, chỉ có một gian phòng, không nghi ngờ chút nào nhân vật quan trọng của buổi lễ đang đợi ở trong căn phòng này.

Thừa dịp thủ vệ không chú ý, nàng làm động tác xoay tròn một vòng dưới đất, động tác lưu loát, từ Thân Thâu nàng học được thủ pháp tuyệt hảo này, không tiếng động đẩy cửa ra, thân thể xinh xắn nhanh đi vào bên trong phòng.

Bên trong phòng bày biện vô số hoa tươi, Từ Dược Nhi một mình ngồi ở phía trước cửa sổ, uống ly trà thảo dược, mặt nghiêng trầm tĩnh yên ổn. Nàng vẫn chưa thay váy cưới, vẫn mặc bình thường, tóc dài được cột cao bằng sợi cột tóc san hô đỏ.

“Thượng Quan tiểu thư, buổi tối tốt lành, tới đây tìm người sao?”

Từ Dược Nhi khẽ cười một tiếng, nâng chén thăm hỏi.

Mây liễu nhíu lại, ánh mắt nhíu chặt, ngoài bị ăn dấm chua, cộng thêm việc Thượng Quan Mị chưa quên, lúc trước chỉ vì mấy câu nói của Từ Dược Nhi, làm hại nàng bị ăn đòn không nương tay, đau chùng mất mấy ngày.

Từ Dược Nhi mỉm cười, chậm chạp đứng dậy

“Người biết ta là ai sao?” nàng mở miệng hỏi thăm, tay trái đột nhiên kéo sợi dây cột tóc san hô đỏ xuống, làm tóc bay tán loạn.

Thượng Quan Mị vẻ mặt rung mình, trực giác cảm thấy nguy hiểm. Nàng phản ứng nhanh chóng, rút bạc trăm cài tóc ra, lấy bạc tiên đối phó với địch.

Bạc tiên cùng dây san hô đỏ quấn chặt lấy nhau, hai người không nói một lời, cân nhắc đánh giá đối phương.

“Ấn tượng đầu tiên của ta không có sai,người không phải là nữ nhân tầm thường” Từ Dược Nhi nhàn nhạt nói,duy trì mỉm cười,tay ngọc nhẹ vỗ về phần đuôi dây buộc tóc san hô đỏ

Làm người ta kinh ngạc hơn là,từ dây buộc tóc san hô đỏ đột nhiên có một con rắn nhỏ màu đỏ nhạt trườn tới,ngóc đầu lên thở khè khè.

Thượng Quan Mị nhanh chóng rút bạc tiên lại,không dám dùng biện pháp cứng rắn nữa.Lúc này nàng mới nhìn rõ ràng,kia căn bản không phải là dây buộc tóc,mà là một con rắn nhỏ sắc san hô.Loại xà sắc san hô này vô cùng hiếm,độc tính rất mạnhchỉ cần bị cắn trúng,khắc định mất mạng.

Ấn tượng đầu tiên?Nói vậy,ngay từ cái ngược đầu nhìn,Từ Dược Nhi đã nhìn ra nàng cũng không phải là bản tính hiền lương?

“Người đã sớm nhìn ra?” Thượng Quan Mị quay đầu hỏi.

“Người che dấu rất khá,nhưng là,ta không phải là nam nhân,ánh mắt cũng không bị vẻ đẹp của người mê hoặc.” nàng nhìn từ trên xuống dưới Thượng Quan Mị,lộ ra vẻ cười

“Nếu như người chỉ là mỹ nhân tầm thường,như vậy ta sẽ giết người.Bởi vì người không phải kẻ tầm thường,cho nên ta tha cho người một mạng.”

“Ta không cần người thi ân” Thượng Quan Mị cười lạnh.

Từ Dược Nhi không giận mà ngược lại cười: “Ta đây không thể giết người,Chủ Thượng thích nữ nhân bất phàm,hơn nữa còn thích nữ nhân kiêu ngạo”nàng thu hồi san hô đỏ con rắn nhỏ,con rắn kia như có linh tính,ngoan ngoãn thuần phục quấn lên tay nàng.

“Chủ Thượng của người,người đứng đầu tập đoàn Tần?”

“Đừng nóng lòng,các người cuối cùng cũng có một ngày gặp mặt” Từ Dược Nhi hơi hệt nói,ngồi trở lại trên ghế.

“Ta nghĩ,người tối nay hẳn là có những truyện khác muốn làm?” nàng nhẹ nhàng hỏi,đưa tay chỉ về hướng một cái hành lang

“Từ nơi này đi về phía trước,đi đến cuối phòng,ở đó có người người muốn tìm”

“Người không muốn ngăn cản ta?”Nàng hồ nghi hỏi,tầm mắt cũng đã liếc về gian phòng phía kia.

“Ta không ngăn cản được người” Từ Dược Nhi mỉm cười,nàng tính cách trầm ổn như nước,không màng danh lợi,cùng tính nóng như lửa của Thượng Quan Mị bất đồng,nhưng không thích mọi chuyện tranh chấp.

Thượng Quan Mị cắn đôi môi đỏ mọng, khẽ gật đầu,lắc mình hướng cuối hành lang chạy đi.

Cuối hành lang một mảng lơ mờ,không biết tại sao đèn hai bên đều tắt hết đi,càng đến gần gian phòng kia,bốn phía càng âm u.

Cửa từ từ mở ra,cả phòng tối om.Bên trong phòng không có một nửa điểm ánh sáng,bên trong lơ mờ,Thượng Quan Mị ngồi xuống sờ soạng lò mò đi vào,mắt nhìn bốn phía,tai nghe tám hướng.

“Đóng cửa lại “ Giọng nói trầm thấp ra lệnh từ bên trong bóng tối truyền đến.

Di ,tình cảnh này có chút quen thuộc,trong đầu bỗng nhớ lại làm ặt của nàng trở nên đỏ bừng.Nàng chậm chạp đứng dậy,trong bóng tối mắt tìm kiếm,chỉ thấy trong bóng tối có một đôi mắt màu xanh lam sắc bén đang lẳng lặng nhìn nàng.

“Người tới đây làm cái gì?”

“Tôi tìm người” nàng khua lên dũng khí nói.

Trầm mặc

Một hồi lâu sau,cho đến khi tim của nàng vì khẩn trương đập mạnh ,đã lấy lại nhịp thở bình thường ,Hắc Kiệt Khắc mới mở miệng

“Ta nói rồi,không muốn gặp lại người nữa”

“Vậy thì đã sao?Ta muốn gặp người” nàng tùy hứng nói,cự tuyệt thừa nhận thất bại.

“Thượng Quan tiểu thư,người cũng nên tự trọng” Thanh âm của hắn quá lạnh lùng.

“Đây không phải là trò chơi !” nàng khàn giọng cãi lại,cổ găng nghĩ giải thích.

Nước mắt nóng nóng đảo quanh hốc mắt,từ từ lăn xuống má phẩn. Nàng không muốn ra vẻ yếu đuối,nhưng không có cách nào khác ngăn nước mắt đừng rơi.Trong lòng của nàng ê ẩm,đau quá ,thật khó chịu,thật khó chịu.

“Ta một mực chờ người,chờ thật lâu ,chờ thật lâu,bị Thượng Quan gia nhận nuôi,ta khóc vài đêm,sợ sau khi người trở lại có tìm được ta không”

Nước mắt rơi xuống mặt đất,một giọt lại một giọt,nàng giống như là nghe thấy tim của mình cũng vỡ ra rồi khi thấy hắn vẫn lạnh lùng.

“Người chỉ đổ thừa ta thích trò đùa dai,trách ta quỷ kế đa đoan.tại sao người không suy nghĩ,ta đã nghĩ ngợi rất nhiều,nghĩ đến mụ đầu óc?”

Nước mắt rơi xuống thật gấp,nàng kiêu ngạo ngẩng đầu,nhưng nước mắt vẫn không ngừng lăn xuống.

“Người tại sao không đến?”nàng lẩm bẩm nói nhỏ,lần đầu trước mặt người khác nàng cảm thấy yếu đuối,khóc đến sụt sùi.

Nàng đã yêu hắn 20 năm,hắn tại sao còn không hiểu?

Nàng chỉ có yêu hắn,cho nên không hiểu được tình yêu nên là bộ dáng gì.Người khác xem các phương pháp yêu của nàng rất là hoang đường,nhưng tất cả đều là muốn cho hắn chú ý đến nàng.

“Trò đùa dai của người thật là quá đáng,thứ cho ta không có tâm lực để cùng người hồ nháo nữa”

Có phải hay không nàng nghe lầm?Trong lời nói lạnh như băng có một chút tâm tình lay động.

“Ta không có hồ nháo!” nàng dậm chân,nước mắt giống như những hạt trân châu từng giọt ,từng giọt rơi xuống.Nàng phát cáu với đầu óc của hắn “Ngu ngốc ,ta yêu người a!”,nói liên tục lời yêu như vậy mà hắn vẫn không hiểu,nàng muốn mắng chửi người quá.

Trong bóng tối lại không một tiếng động,trầm mặc lại xuất hiện.Hai tròng mắt màu xanh lam ở trong bóng tối lóe lên.Hắn đang nhìn nàng sao?

“Thật xin lỗi!” xin lỗi cái gì? Xin lỗi chưa có tới đón nàng,tìm nàng,hay là xin lỗi không cách nào yêu nàng?

Ngay cả một câu cự tuyệt này,hắn cũng nói thật lạnh nhạt.

Nàng cảm thấy lạnh quá,tâm tình thiện lương đau,đau quá.Thân thể xinh xắn lão đảo muốn ngã,cơ hồ muốn ngã xuống đất bất tỉnh.

Lão Thiên ! Đây là cơn ác mộng,vẫn là trời cao đang trừng phạt nàng quá mức cuồng vọng sao?Đời này nàng chỉ yêu duy nhất một nam nhân,nhưng hắn đối với tình yêu của nàng chẳng thêm ngó tới.

“Ta muốn đi làm lễ cưới ,người cứ ở lại trong phòng này” Hắc Kiệt Khắc chậm chạp nói.

“Không ,ta sẽ không cho người cưới bất luận kẻ nào” Thượng Quan Mị kêu to,hai tay nắm chặt thành quả đấm.Nàng không cần hắn cưới người khác,nàng ,không,muốn!

Thượng Quan mị xoay người hướng phòng cô dâu đang đợi chạy đến ,cắn chặt hàm răng,quyết định hạ quyết tâm,bất luận dùng phương pháp gì,đều phải ngăn cản hôn lễ này.Nói gì thì nói đêm nay nàng tiến đến đây đã có chủ định chia rẽ hắn cùng Từ Dực Nhi.

Hắc Kiệt Khắc là của nàng!

Là người của nàng bất luận kẻ nào cũng đừng hòng tranh đoạt với nàng!

Cửa phòng bị đẩy ra,chỉ có ánh sáng nhu hòa của ngọn đèn tỏa ra.Trong phòng không có một bóng người,Từ Dực Nhi đã không thấy bóng dáng đâu,trên bàn vẫn còn ly trà dực thảo.

Không thấy bóng dáng của Từ Dược Nhi. Thượng Quan Mị nhìn thấy trên đệm làm bằng nhung tơ thượng hạng có vòng cổ kim cương màu lam sáng lóa mắt. Nháy mắt thấy vòng cổ, toàn thân nàng đông lạnh, như bị sét đánh.

Cái vòng cổ kia chủ thể là màu chàm sắc kim cương, bên ngoài khảm mười sáu viên kim cương màu trắng, ở giữa là một viên kim cương to màu xanh lam, được thiết kế rất tinh xảo, làm cho nàng liếc mắt một cái nhận ra ngay.

Đây là “Hi Vọng chi chui” trong truyền thuyết là một viên ngọc bích bị nguyên rửa, được xưng là “Ánh mắt ác ma”, màu xanh lam kia cực kỳ giống ánh mắt của hắn khi tức giận.

Nàng vài lần đã bắt buộc Thần Thâu đi trộm, nhưng hắn lại nhất gan, sợ bị lời nguyên ứng nghiệm lên mình, liều chết không làm theo. (=))

Ta còn nhớ rất rõ ánh mắt của ngươi, một màu lam u hợp như là “Hi Vọng chi chui”, một đôi mắt thần kỳ như mắt của ác ma.

Nàng từng nói qua, rất thích ánh mắt của hắn!

Hắc Kiệt Khắc lừa nàng! Nam nhân này rõ ràng là yêu nàng.

“Ngươi nói dối” nàng cầm vòng cổ trên tay, ngực bởi vì xúc động mà phập phồng, nhanh chóng xoay người lại lên án nói, lệ lại rơi trên hai má phần hồng.

Hắc Kiệt Khắc thông thả bước ra từ bóng tối, trên cao nhìn xuống nàng, vẻ mặt bí hiểm. Phải thực cẩn thận chăm chú mới nhìn ra sâu trong đáy mắt cất giấu một ý cười.

“Có sao?” hắn hỏi lại, ngón cái lau nước mắt trên khuôn mặt của nàng. Động tác rất ôn nhu nhẹ nhàng, cùng thái độ lạnh lùng lúc trước thật bất đồng.

“Ngươi yêu ta!” nàng nắm chặt vòng ngọc bích trong tay, bảo thạch lạnh như băng, mà lòng của nàng nóng quá, nóng quá. Hy vọng bắt đầu trở về rót vào trong tim nàng.

Nếu hắn yêu An Kỳ nhu nhược không tồn tại, vì sao còn đem lời nói của Thượng Quan Mị như vậy nhớ rõ. Chỉ nghe qua nàng nhắc tới có một lần, liền nhanh chóng làm ra thứ này.

“Dựa vào cái gì mà ngươi cho là như thế?” Hắc Kiệt Khắc nhướn mày rậm.

“Vòng cổ kim cương này chính là làm cho ta” nàng nâng vòng cổ lên nói. Cho dù là hắn phủ nhận, nàng cũng không tính đem vòng cổ trả lại.

“Đây là cho cô dâu của ta” hắn thản nhiên nói, đối với lời nói của nàng không có cho đáp án khẳng định, nhưng cũng không phủ định. Bạc môi nhếch lên một nụ cười.

Ý của hắn là, hắn thừa nhận nàng là cô dâu của hắn sao?

Thượng Quan Mị vui mừng hô một tiếng, nhào vào lồng ngực của hắn, hai tay ôm chặt cổ hắn, hai chân thon dài ôm chặt người hắn (NN: giống kiểu ôm cây thế

)

“Đáng giận, đáng giận, đáng giận! Ngươi căn bản lừa gạt ta” nàng vừa khóc vừa cười, thống khổ cùng đau thương nháy mắt biến mất. Chỉ một câu đơn giản của hắn, nàng như từ địa ngục bay lên đến thiên đường.

Không cần biết hắn có yêu nàng hay không yêu nàng, thế nhưng đối nàng như vậy là trọng yếu rồi. Nàng có thể không cần bất luận kẻ nào, nhưng lại luôn nhung nhớ hắn.

“Ngươi gạt ta lâu như vậy, ta đương nhiên phải vặn hỏi hoàn cảnh xấu” hắn nhún nhún vai cuối cùng cũng thừa nhận.

Nhớ tới thần sắc khó coi lúc trước của Hắc Kiệt Khắc, nàng co rúm lại một chút.

“Ngươi rất tức giận?” Thượng Quan Mị nhỏ giọng hỏi.

“Ta tức đến phát điên lên” hắn thừa nhận.

“Kia vì sao còn tung tin tức giả,muốn dụ ta đến sao?” nàng mím chặt đôi môi đỏ mọng,ngĩ đến mấy ngày nay nàng đau lòng tưởng muốn chết,liền tức giận muốn đánh hắn.

Nam nhân đáng giận này nhưng lại làm cho nàng khóc mấy ngày nay.Nếu không phải thương hắn thì nàng đã lấy dao đuổi giết hắn rồi!

“Ta đúng là trước đây có quên lời ước hẹn khi xưa,nhưng ngươi cũng như vậy thật đáng giận,ta chẳng lẽ không trừng phạt ngươi một chút được sao?” Hắc Kiệt Khắc nhướn mày rậm,cúi đầu nhìn nàng.Đề cập đến quỷ kế của nàng,mắt của hắn vẫn ánh lên vẻ tức giận.

Không hề nghi ngờ,nàng đáng giận cực kỳ,chính người ta đến chóng cả mặt,còn lừa gạt tình cảm của hắn.Chính là,nàng giả dối rất nhiều,nhưng hắn vẫn không thể quên được nàng ngồi bên cạnh nhìn bộ dáng hắn dùng bữa.

Thượng Quan Mị kiên cường,bốc đồng thể mà lại vì hắn làm canh thang,chuyên chú chờ đợi một tiếng ca ngợi.Bất luận nàng có phải hay không bụng dạ khó lường,bất luận đồ ăn có phải hay không rất khó ăn tựa như có độc được, đều làm cho lòng hắn tràn đầy cảm giác ấm áp.

Ai,yêu thương liền yêu thương,cho dù là yêu thương ma nữ cũng phải thừa nhận sự thật.Tiểu nữ nhân này đã khắc sâu ở trong lòng hắn như vậy,hắn tưởng không tiếp nhận đều cũng không được. (Ngọc Nhi:đọc đến đoạn này tự dừng lại nghĩ tới một câu tình yêu là thế yêu nhau chỉ vì yêu nhau *mất mơ màng*)

“Ngươi nói kia cũng chỉ là một chút trừng phạt thôi sao?” nàng cắn môi đỏ mọng,lo lắng mấy ngày nay cuối cùng cũng được giải trừ.Nhưng cứ nghĩ đến mấy ngày nay trần trọc suy nghĩ liên miên,môi đỏ mọng lại chu lên “Ngươi không phải nói yêu An Kỳ sao?” khuôn mặt nhỏ nhắn có chút dỗi hờn.

“Ngươi cho là,ngươi thật sự hoàn toàn giấu diếm được ta sao?” Hắn lộ ra nụ cười,con ngươi màu xanh lam ánh lên vẻ ôn nhu.

“Có ý tứ gì?” Nàng khó hiểu nhìn hắn,không biết hắn đang nói cái gì!

“Ngươi giấu đi duyên tiên của ta là ngươi đúng không?Ngươi muốn trị được Thony cùng Anson,cho nên mới tìm cách dẫn dụ ta trở về” Hắn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng,nhìn hai má phớt đỏ ửng “Ngươi giả bộ vô tội,không ngừng tìm cơ hội dụ hoặc ta,dùng hết sức lực loại bỏ trở ngại.Chẳng những thu phục được Lý Ân,đánh lừa bọn thuộc hạ của ta,mà ngay cả hai đầu chó ngao kia cũng bị ngươi thuần phục”

“Ách ____Ngươi đều đã biết hết?” Mấy tiểu quỷ kế của nàng đã bị hắn vạch trần ra hết,làm nàng có chút xấu hổ.

“Ít nhất ta biết nhất được thiên sứ bị mất trí nhớ kỳ thật là giả dối”

Hắn sớm nhìn ra đằng sau bộ dáng mềm mại chính là tính cách giả dối.Chính là không lường trước được,nàng thế nhưng lại chính là Thượng Quan Mị.

Ngày đó tức giận có hơn phân nửa nguyên nhân kỳ thật là giận chính mình,làm sao có thể yêu thương tiểu nữ nhân nguy hiểm như vậy.

“Vậy vì sao ngươi không vạch trần ta?”nguyên lai chân diện thật của nàng không chỗ nào che giấu được dưới cặp mắt màu xanh lam kia.

“Ta nghĩ muốn nhìn xem trình độ của ngươi sẽ làm được những gì?” Hắn mặc không nói gì,cũng không phản đối nàng dụ hoặc lên trên giường của mình?Trên thực tế mà nói vẫn chưa biết ai chịu thiệt hơn ai đâu? (NN:eo có nghĩa là chị bị anh lừa lại à *hồ hồ*,vỏ quýt dày có móng tay nhọn)

“Đáng giận!” nàng cắn môi dùng sức đánh vào ngực hắn.

Hắc Kiệt Khắc tất cả đều đã biết,nhưng bao nhiêu đề tài không nói,thậm trí ngay tại khi sự thật bị vạch trần,hắn cũng chỉ lấy đề tài về chuyện tình đó để dăm thương nàng,ý định khi dễ nàng,làm cho nàng khổ sở.

“Không ác như thế sao xứng đôi với ngươi” Hắc Kiệt Khắc hỏi lại,môi khẽ nhếch lên,hôn hôn lên đôi môi đỏ mọng đang chu lên của nàng.

Cảm giác bị lừa quả thật không tốt, nhưng là hân hôn nàng, ôm nàng, lại làm cho nàng suy nghĩ có nên buông tha cho hắn không. Nàng được hắn ôm trong lòng, mảy cau lại nhưng vẫn tiếp nhận nụ hôn của hắn, còn đang suy nghĩ có nên tức giận nữa hay không.

“A, tiểu thư đến đây ? Có thể mặc lễ phục được rồi” Lý Ân ôm váy cười bước vào trong phòng. Thời điểm thấy Thượng Quan Mị, ánh mắt cười đến vui sướng, bộ dáng không có nửa điểm kinh ngạc.

“Người biết ta sẽ đến?” nàng hoài nghi nheo mắt lại, hết nhìn chủ lại đến tớ

“Tốt ! Nguyên lai đây đều là kế hoạch của người, tốt lắm” Bởi vì tình yêu cái đầu thông minh của nàng lần này ngược lại mù quáng thật sự, ngây ngốc nhảy vào cạm bẫy của hắn.

“Người đừng trách chủ nhân, người lúc trước đem ngài ra lừa thật thảm hại. Ngài là dạng nam nhân có tính tự tôn rất cao” Lý Ân nhỏ giọng nói, bị thương ột cái nhìn chằm chằm “A, đừng thảo luận nữa, người mau tới mặc lễ phục đi” Hắn vội vàng mở lễ phục ra.

“Không mặc, đây cũng không phải là lễ phục của ta” nàng mới sẽ không mặc lễ phục may cho đám cưới của người khác nha.

Hắc Kiệt Khắc cũng không dư thời gian để ý tới, trực tiếp đem nàng tới phòng thay đồ, buộc nàng thay lễ phục.

Lý Ân mỉm cười, vội chạy ra ngoài đi thu xếp. Tuy rằng “Lạc Nhĩ Tư” có không ít người bất mãn chống lại Thượng Quan Mị. Nhưng chủ nhân muốn kết hôn với nàng, không tới phiên bọn thuộc hạ có ý kiến. Mọi người im miệng, về mặt đau khổ ,chấp nhận việc Thượng Quan Mị sắp trở thành vợ của chủ nhân là sự thật.

Bất quá đối với Lý Ân, hân nửa điểm cũng không lo lắng. Hắn biết rõ mị lực của Thượng Quan Mị, coi như là hân thông minh đi, hân khẳng định đại khái không cần bao nhiêu thời gian, nàng có thể làm cho những người đó buông thành kiến với nàng, vì nàng mà thề vào sinh ra tử.

Trong phòng thay quần áo, hai người tranh chấp không ngừng.

“Đây là váy thiết kế cho người” Hắc Kiệt Khắc nói.

“Thật vậy chăng?” nàng ôm lấy váy cưới lụa trắng, lòng tràn đầy hoài nghi, nhưng cũng ngoan ngoãn đi vào trong nội thất thay đồ.

Tơ lụa thượng hạng mềm mại ,kiểu dáng được thiết kế đơn giản mà lại cao quý,rất vừa vặn. Bộ lễ phục này đúng là thiết kế riêng cho nàng.

Thật khó hiểu hân lấy số đo của nàng ở đâu, chẳng lẽ chỉ cần ôm nàng là có thể biết được sao? Nàng đi ra nội thất, sửa sang lại làn váy, trong lòng còn có thật nhiều dấu chấm hỏi.

“Xoay thử một vòng xem” hân dựa vào tường thân hình cao ngất, ánh mắt nóng bỏng.

Tiếp xúc đến tầm mắt của hân làm mặt của nàng trở lên đỏ bừng. Theo lời ở tại chỗ xoay một vòng tròn, nàng miễn cảm phát hiện cặp mắt màu xanh lam vẫn nhìn chăm chú vào thân hình của nàng. Ánh mắt nóng bỏng của hân như nhìn xuyên thấu qua bộ lễ phục của nàng, trắng trợn thưởng thức.

“Sao người biết số đo của ta?” nàng vỗ vỗ hai má phấn hồng, vượt qua thẹn thùng nhìn về phía Hắc Kiệt Khắc.

“Thượng Quan Lệ cung cấp” hân thần nhiên tuyên bố, khóe miệng lộ ý cười sâu sắc.

Nàng hít một ngụm khí lạnh

“Là hân?” thanh âm hét chói tai.

Từ trong góc phòng đi ra một nữ ,một nam,nữ là Từ Dược Nhi,nam rõ ràng là tổng tài của tập đoàn ‘Tuyệt Thế’

“Đúng vậy ,là ta”Thượng Quan Lệ nhàn nhạt thừa nhận.Ở một bên nhìn đã lâu ,hân không thể bỏ qua cơ hội muốn nhìn thái độ kinh ngạc của em gái mình được.

Tiểu nữ nhân này rất thông minh,giảo hoạt ,từ nhỏ đã đem người bên ngoài ra đùa bỡn làm trò vui,ngay cả người thân cũng không bỏ qua. Khó nghĩ được nàng cũng có ngày này.Nếu bỏ qua trò hay này thì muốn nhìn thấy bộ dáng nàng vì tình mà đau khổ,vì yêu mà rơi lệ,không biết phải chờ đến năm tháng nào nữa a!

“Người ,cái người đáng giận này,thế nhưng lại giúp người ngoài lừa gạt ta!” nàng lên án nói,tức giận đến mức dậm chân,cơ hồ muốn cầm lấy bó hao ném hẳn.

“Anh trai không dạy bảo được em gái,hiện nay có người có thể dạy dỗ người,ta tự nhiên vui lòng hỗ trợ” Thượng Quan Lệ nhướn chân mày ,đạm mạc tiếp nhận chỉ trích,hoàn toàn không trốn tránh “Huống chi,người cũng từng lừa gạt ta? Mỗi người một lần,coi như hòa nhau, không ai nợ ai”

Ách .điều này cũng đúng,nàng chọc ngoe người ta trước,thật sự không có tư cách trách cứ Thượng Quan Lệ.Rồi hãy nói,nàng lúc này tâm tình thật tốt,cũng không muốn truy cứu nữa.

“Vậy hôn ước của các người giờ làm sao?”Nàng nhìn hướng Từ Dược Nhi ,trong lòng vẫn còn tràn ngập thắc mắc.

Hắc Kiệt khắc hời hợt nói: “ Giải trừ ,Từ Dược Nhi chẳng qua là giúp ta diễn một màn kịch thôi” hẳn yêu tiểu ma nữ như vậy,còn có thể cưới người khác hay sao?

“Tập đoàn ‘Tần ‘ không có dị nghị gì chứ?”

“Hắc Kiệt Khắc là nam nhân Chủ Thượng nhìn trúng,Chủ Thượng muốn liên kết hai tập đoàn ,nên đề nghị liên hôn.Mà hẳn vì tổ chức nên cũng nguyên ý hôn ước này.Bây giờ ,ta vì người giải trừ hôn ước,tương đương đồng thời hợp tác cùng với hai tập đoàn ‘Tuyệt Thế’ và ‘Lạc Nhĩ Tư’.Chủ Thượng sẽ vì mục đích mà sẽ không có ý kiến gì”Từ Dược Nhi cẩn thận giả thích,mười ngón tay mảnh khảnh vuốt tóc ở trước ngực.

Thượng Quan Mị thở dài nhẹ nhõm,cuối cùng nở nụ cười “Ta nên tự mình đi nói lời cảm ơn mới đúng”

“Yên tâm ,còn có cơ hội” Từ Dược Nhi gạt đầu,ánh mắt đầy vẻ thâm trầm nhìn nàng,sau đó xoay người rời đi.

Tiếng bước chân của Từ Dược Nhi còn chưa đi xa,thì một trận bước chân dồn dập chạy vội vang lên,kèm theo tiếng thở dốc,tựa hồ rất khẩn trương.

“Chủ nhân__Lầu dưới__Lầu dưới có người dẫn quân tới” Lý Ân thở gấp không ngừng,kinh hồn chưa ổn định,vừa phát hiện ra tình huống liền chạy tới mật báo.

“Người ở phương nào?”Hắc Kiệt Khắc nheo hai mắt lại,thần thái lãnh lệ ,những người không biết sống chết,dám tới tiệc cưới của hắn giương oai?

“Ách__”Lý Ân lau một chút mồ hôi lạnh.mắt nhìn Thượng Quan Mị “Dạ là người của ‘Tuyệt Thế’!”

Tất cả ánh mắt cũng rơi vào trên người nàng.

“Người lại vừa hạ ra cái lệnh gì?” Hắc Kiệt Khắc nhíu mày.

“Ta mới không có!”nàng phủ nhận.

Hắc Kiệt Khắc mở hệ thống theo dõi (camara) ,trên màn hình khổng lồ lập tức xuất hiện tình hình ở dưới đại sảnh.Ồ trong phòng khách lớn hoa lệ xuất hiện một đám đàn ông như Quỷ Sát ,nhìn rất hung ác,đang đẳng sát khí đang đi tới.gặp phục vụ đập phục vụ,gặp quản lý đập quản lý.Mỗi gương mặt đối với nàng cũng rất quen thuộc,toàn bộ bởi vì tức giận mà nhìn khuôn mặt trông nghiêm trọng vằn vẹo.

“Mọi người của ‘Tuyệt Thế ‘xem ra cũng rất kích động” Lý Ân kết luận.

“Thượng Quan Mị !” tiếng rống giận truyền khắp đại sảnh,ở chỗ hệ thg giám thị cũng có thể cảm nhận được thanh âm rung động kia.

“Đem nàng giao ra đây!” một người đàn ông túm cổ áo của một phục vụ viên vô tội mãnh liệt dao động,cuồng thanh rống giận.

Hắc Kiệt Khắc nhíu chân mày

“Là tới cứu người sao?”

“Ách ,ta xem chưa chắc”nàng nhìn chăm chú màn hình.nhỏ giọng trả lời.

Nhìn những nam nhân này sắc mặt xanh mét,giận đến bộ dáng bùng bùng lửa giận.Nàng quanh năm lừa gạt mọi người,dụ dỗ được bọn họ vào sinh ra tử,vì nàng lót đường,giúp cho nàng đạt mục đích có được Hắc Kiệt Khắc,khẳng định đã làm bọn họ tức giận không nguôi.Bọn họ bây giờ chạy tới đây,không phải là hoài nghi nàng rơi vào cảnh hiểm nguy ,mà là vội vã muốn đến giết nàng cho hả giận!

“Các người hay là trước hãy rời đi,để một thời gian ngắn cho bọn họ tỉnh táo đã” Thượng Quan Lệ khách quan nói,không muốn đồng thời vừa tham gia hôn lễ và tang lễ của em gái.

“Tốt ,ta ở lâu chót đã chuẩn bị phi cơ trực thăng,ta cùng Hắc Kiệt Khắc đi trước” vì cầu giữ được mạng nhỏ,nàng nghĩ vội vã muốn rời chạy.

“Tại sao lại có phi cơ trực thăng?!”Hắc Kiệt Khắc hỏi.

“Chuẩn bị dùng để bắt cóc người” nàng thần nhiên trả lời.

“Nếu như ta thật sự cưới Từ Dược Nhi,người sẽ bắt cóc ta?” hần nhướn mi.

“Dĩ nhiên”nàng dùng sức gạt đầu,căn bản chỉ có tính toán làm như thế nào để cho hần không cưới người khác.

Ba nam nhân đồng thời cùng cau mày,thấy được mặt đáng sợ nhất của nữ nhân này.

“Giao cho người’ Thượng Quan Lệ thẩm thía nói,trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm,cảm giác như là đã trút được gánh nặng nhiều năm qua .(

)

Hắc Kiệt Khắc quét nhìn Thượng Quan Mị một cái,nhàn nhạt gạt đầu,nhận lấy nữ nhân mỹ lệ nhưng cũng nguy hiểm này.

“Ta biết” hần sớm có chuẩn bị tâm lý,biết cưới nữ nhân này chỉ sợ sẽ bị chúng bạn xa lánh,cả đời cùng nàng bị đuổi giết.

“Không nên nói chuyện nhà nữa,những người kia sẽ mau tấn công đến thôi” Thượng Quan Mị dắt Hắc Kiệt Khắc,vội vã muốn rời đi.Nàng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày bị thuộc hạ đuổi giết.

“Anh hai ,giao lại cho người ,chúng ta đi trước” nàng vội vã nói,lời nam nhân yêu mến chạy trốn trước,đem thân anh trai vớt qua một bên không để ý.

Hai người tới tầng cao nhất của khách sạn,đã nghe thấy phía sau tiếng rống giận đã tiến tới gần.Xem ra là Thượng Quan Lệ năng lực không đủ,nếu không thì đã rất cố gắng ngăn cản rồi. (NN:ta nghi ngờ anh ấy chạy trước ý chứ =)))

Nói giỡn ,nàng còn chưa hưởng tuần trăng mật,vẫn chưa muốn chết đâu!

“Có lái máy bay trực thăng được không?” nàng lo lắng nhìn Hắc Kiệt Khắc.

Hần nhìn nàng một cái,chậm chạp gạt đầu.

“Vậy thì tốt rồi” nàng thân thủ nhanh nhẹn,ở trong cuồng phong chạy vội tới cạnh cửa.Hướng về thẳng bé trai ngồi ở ghế lái la lên

“Uy,tiểu quý,cha người tìm người”

“Cha tìm ta?” Đỗ Định Duệ quay đầu lại ,về mặt kinh ngạc.trong tay hần còn đang cầm bản hướng dẫn ,đang cố gắng nghiên cứu.

“Đúng a! đang ở trong đại lâu đợi người!” Thượng Quan Mị nói dối không đỏ mặt,hơi thở không gấp.

Tình huống khẩn cấp,thật sự không thể mang nhiều đứa bé bên người, hướng chỉ bọn họ là đi hưởng tuần trăng mật,vốn không nên có tiểu hài tử ở bên cạnh.

“Tìm ta làm cái gì?” Đỗ Định Duệ bò xuống phi cơ trực thăng, hướng cửa thang lầu đi tới,mới đi được hai bước ,hần rõ ràng phi cơ trực thăng đã cất cánh

“A!Làm sao ____A____” cửa bị dùng sức mở ra,thân thể nhỏ nhỏ của hắn bị hất tung ra phía sau.Mấy đại nam nhân xông lên tầng cao nhất,tức giận tìm kiếm.Một người thân thủ mạnh mẽ chạy lại chỗ Đỗ Định Duệ ,kéo hắn ngồi dậy.

Đỗ Định Duệ thở phào nhẹ nhõm,ngẩng đầu nhìn vào Đỗ Ứng Dương đang thâm trầm nhìn hắn “Ách ,cha,người tìm ta?”hắn hỏi

Đỗ Ứng Dương cau mày “Người tại sao lại ở chỗ này?”

“Thượng Quan Mị muốn ta tới giúp nàng lái máy bay trực thăng”hắn nhìn lên trên bầu trời nơi phi cơ trực thăng đang cất cánh “Bất quá,xem ra nàng đã tìm được cách lái rồi”

Tầng cao nhất của khách sạn,quần tụ đông đảo nam nhân,hướng về phía phi cơ trực thăng huy vũ quả đấm,mắng không ngớt

“Hồi ! trở lại cho ta”

“Thượng,Quan.Mị ! Ta không phải là không giết được người!”

“Người không muốn chết,thì đừng có mà quay trở lại!”

“Cút! Đem nàng mang đi! Mang đi!”

Thân ảnh mảnh khảnh lộ ra ở cánh cửa phi cơ trực thăng,đối với bọn họ phát tay một cái,khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cười đến thật vui vẻ.

“Ta đi tuần trăng mật,các người đừng quá nhớ đến ta” nàng hướng về phía các thủ hạ đang rống giận gửi một nụ hôn gió.Thổi phồng nắm hoa hồng trong tay,màu hoa hồng phấn rơi xuống các nam nhân mặt đang cuồn nộ.

Tiếng gầm gừ không dứt bên tai,nương theo tiếng cười duyên của nàng,phi cơ trực thăng cũng đã ở dưới ánh trăng cảnh lúc càng xa.

“Đừng chọc giận bọn họ nữa,kẻ đùa với lửa cuối cùng sẽ tự thiêu thôi” Hắc Kiệt Khắc vén lên mây rậm ,nhắc nhở nữ nhân đang vênh váo đắc ý,đừng đem mọi người chọc giận,tránh cho sau khi hưởng tuần trăng mật trở về ,rơi vào hoàn cảnh không có nhà để về.

“Vì người ,cho dù gặp hỏa thần,ta cũng nguyện ý”nàng nói nhỏ,mười ngón tay mảnh khảnh mơn trớn trên gương mặt của hắn,quấy nhiễu Hắc Kiệt Khắc lái.

Thân thể xinh xắn sắp đến,nằm sắp trên lồng ngực rộng rãi của hắn,dám muốn cùng hắn chen chúc ở trên ghế lái,hài lòng thở dài một hơi.Lâu đài theo đuổi rốt cục đã có kết quả,nàng có được nam nhân yêu mến,hoàn thành lời hẹn ước hai mươi năm trước của bọn họ.

Nàng cong lên đôi môi đỏ mọng,ma sát môi mỏng của hắn,trêu chọc hắn

“Người còn chưa có hôn tân nương” nàng nhẹ nói,gọng nũng nịu.

“Xuống phi cơ trực thăng ta sẽ hôn” hắn muốn mang lực chú ý duy trì ở tay lái,mà thân thể mềm mại của nàng không ngừng ở trên đùi hắn động đây,làm khuấy động dục vọng của hắn .

“Hôn ta”nàng bốc đồng yêu cầu,không chịu buông tha,dùng phương thức hất dẩy,nhẹ nhàng gặm môi của hắn,biết hắn không cách nào nhịn được sự trêu chọc như vậy____

Hắc Kiệt Khắc gặm nhẹ một tiếng,buông tha cho giấy dựa,cái lưỡi linh hoạt uy vào trong miệng của nàng,cùng cái lưỡi non mềm của nàng dây dưa,hôn đến kịch liệt.

Ngoài cửa sổ bóng đêm dịu dàng,bên trong phi cơ trực thăng có hai người ôm nhau muốn đi đến tận chân trời.

Khi hắn cực nóng hôn xuống,môi đỏ mọng vẽ thành một nụ cười hài lòng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-re-cua-ac-ma>